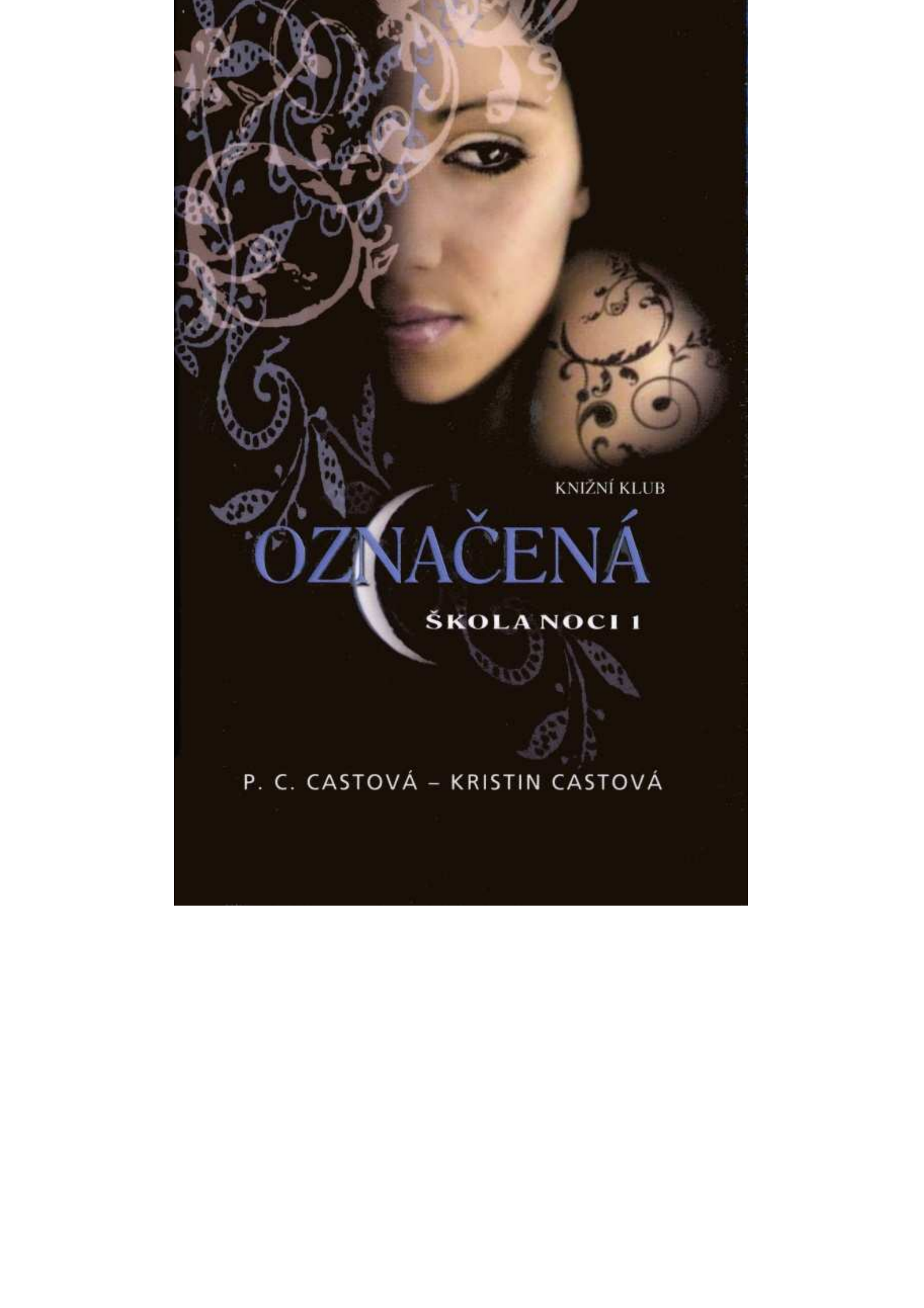

KNIŽNÍ KLUB

OZNAČENÁ

ŠKOLA NOCI I

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

OZNAČENÁ

ŠKOLA NOCI 1

Přeložila Jana Kunová

MARKED

Copyright © 2007 by P. C. Cast & Kristin Cast.

All rights reserved.

Translation © Jana Kunová, 2009

ISBN 978-80-242-2576-0

*Pro naši báječnou agentku Meredith Bernsteinovou,
která řekla ta tři kouzelná slova: internát pro upíry.
Milujeme tě!*

PODĚKOVÁNÍ

Chci poděkovat svému úžasnému studentovi Johnu Maslinovi za to, že mi pomáhal s dohledáváním, přečetl spoustu pokusných verzí této knihy a poskytl mi zpětnou vazbu. Jeho rady byly neocenitelné.

Obrovské DÍKY posílám studentům svých kurzů tvůrčího psaní ve školním roce 2005-2006. Váš brainstorming mi moc pomáhal (a taky byl moc legrační).

Taky chci poděkovat své skvělé dceři Kristin, protože díky ní naši pubertáci mluví jako pubertáci. Bez tebe bych to nedokázala. (Tohle jsem napsala pod nátlakem.)

PC

Chci poděkovat svojí nejmilejší „mamce“, lépe známé pod jménem PC, protože je neuvěřitelně nadaná spisovatelka a bezvadně se s ní pracuje. (Tohle jsem napsala pod nátlakem.)

Kristin

PC i Kristin chtějí poděkovat svému tatínkovi/dědečkovi Dicku Castovi za to, že jim pomohl vytvořit biologickou koncepci, na níž jsou založeni upíři ze Školy noci. Tati/dědo, máme tě rády!

Z Hesiodovy básně na počest Nykty, řecké bohyně noci:

*„I smoločerné Noci tu stojí
strašlivý dům a do temnomodrých je zabalen stínů.
Před ním stojí syn Íapetův a neúnavnými
rukama drží na vlastní hlavě oblohu širou
bez hnutí, tam, kde Noc a Den, když se setkají spolu,
jeden dá druhému pozdravení a překročí velký
bronzový práh.“*

Hesiodos: *Zrození bohů*, verš 744 a dál

1)

Myslela jsem, že ten den už horší být nemůže, a právě v tu chvíli jsem u svojí skříňky uviděla nemrtvého chlapa. Kayla pořád něco žvanila a vůbec si ho nevšimla. Teda nevšimla si ho hned. Když o tom vlastně teď přemýšlím, dokud nepromluvil, nevšiml si ho nikdo. Bohužel to jen dokazuje, že prostě nikdy nedokážu být normální jako všichni ostatní.

„Hele, Zoey, já ti fakticky přísahám, že Heath se po tom zápase zase tak moc neztráskal. Nebyl důvod, abys na něj byla hnusná.“

„Jasně,“ odpověděla jsem nepřítomně. „Máš pravdu.“ Pak jsem zakašlala. A nebylo to ten den poprvé. Bylo mi mizerně. Asi na mě leze to, čemu náš totálně pošahaný učitel biologie Wise říká „pubertální mor“.

Kdybych umřela, nemusela bych zítra psát písemku z geometrie? Naděje umírá poslední.

„Hej, Zoey. Posloucháš mě vůbec? Podle mě si dal tak čtyři, nejvýš šest piv a tři panáky. Ale o to nejde. Určitě by nepil, kdyby tvoji pitomí rodiče neřekli, že musíš hned po zápase domů.“

S hlubokým porozuměním jsme se na sebe podívaly. Pokud jde o nejnovější nespravedlnost, kterou na mě spáchali moje máma a tupčím (to je vylepšená varianta slova otčím), kterého si vzala před třemi dlouhými lety,

byly jsme naprosto zajedno. Ale ta chvilka trvala, jen dokud se Kayla zase nenadechla.

„A navíc měl co slavit, vždyť jsme přece vyklepli Sdruženáře!“ Chytila mě za rameno, zacloumala se mnou a strčila mi obličej přímo před nos. „Chápeš? Tvůj kluk...“

„My spolu už skoro nechodíme,“ opravila jsem ji a ze všech sil jsem se snažila nepoprskat ji v dalším záchvatu kašle.

„To je fuk. Heath je vůdce našeho útoku, a tak to musel oslavit. My z Broken Arrow jsme neporazili Sdruženou už nejméně milion let.“

„Šestnáct.“ Matika mi moc nejde, ale Kayla je na ni úplně tupá, takže proti ní vypadám jako génius.

„To je přece taky fuk. Jde o to, že byl šťastný. Měla bys mu odpustit a být na něj milá.“

„Ne, jde o to, že tenhle týden se takhle ožral už asi tak popáté. Sorry, ale nebudu chodit s klukem, který chce v životě dokázat jen to, že se nepozvrací po šestém pivu. A to vůbec nemluvím o tom, že mu brzo naroste pivní pupek.“ Můj proslov přerušil další záchvat. Trochu se mi motala hlava, a když jsem konečně přestala kašlat, musela jsem se párkrát pomalu zhluboka nadechnout. Moje užvaněná kámoška si toho samozřejmě vůbec nevšimla.

„Fůůj, Heath s pivním pupkem! To je fakticky nechutná představa.“

Další nával kašle se mi podařilo potlačit. „A když mě líbá, je to, jako bych ocucávala něčí nohu politou chlastem.“

Kayla nakrčila nos. „No jo, to je hnus. Jenomže on je prostě k sežrání.“

Obrátila jsem oči v sloup. Ani jsem se nenamáhala zakrývat, že mě její povrchnost štve.

„Ty jsi hrozně mrzutá, když jsi nemocná. A nemáš ponětí, jak vypadal Heath smutně, když ses k němu na

obědě otočila zády, úplně jako ztracené štěňátko. Nemohl ani...”

V tu chvíli jsem ho uviděla. Toho mrtvého chlapa. Jasně že mi vcelku rychle došlo, že technicky vzato není „mrtvý“. Byl nemrtvý. Nebyl člověk. To je vlastně fuk. Vědci tvrdí tohle, obyčejní lidé zase tamto, ale vyjde to nastejno. Bylo naprosto zřejmé, kdo je, a i kdybych z něj necítila sálát sílu a temnotu, nemohla jsem přehlédnout znamení, které měl na čele. Safírově modrý měsíční srpek, od něhož se táhlo další tetování, komplikovaný vzor plný smyček. Byl to upír, a co hůř, stopař.

Do háje! Stopař, a stojí u mojí skříňky.

„Zoey, ty mě ale vůbec neposloucháš!”

Potom upír promluvil a jeho obřadná slova ke mně plynula nebezpečně a svůdně jako krev smíchaná s rozehrátou čokoládou. „Zoey Montgomeryová! Vyvolila si tě noc, ze smrti své znovu se zrodíš. Noc tě volá, buď poslušná jejího vábení. Osud tě očekává ve Škole noci!”

Ukázal na mě dlouhým bílým prstem. Začalo mě příšerně svědit čelo a Kayla zaječela.

Když jsem konečně začala rozeznávat i něco jiného než barevné skvrny, vzhlédla jsem a spatřila Kaylinu pobledlou tvář. Jako obvykle jsem řekla první hloupost, která mě v tu chvíli napadla: „Kay, pouliš na mě oči jak kapr.”

„On tě označil! Ach, Zoey! Máš na čele znamení!” Přitiskla si roztřesenou ruku na bílé rty a neúspěšně se pokusila potlačit vzlyk.

Posadila jsem se a zakašlala. Děsně mě bolela hlava, tak jsem si sáhla mezi obočí. Svědilo mě tam, jako by mě píchla vosa, a bolest mi vystřelovala kolem očí až k lícním kostem. Bylo mi na zvracení.

„Zoey!“ Kayla už nepokrytě brečela a mezi řečí popotahovala a škytala. „Pro... krista... pána... Ten chlápek byl stopař – upírský stopař!“

„Kay.“ Zamrkala jsem, abych se zbavila bolesti. „Nebreč. Víš, že nemůžu vidět, když brečíš.“ Chtěla jsem ji konejšivě pohladit po rameni.

A ona automaticky ucukla a odtáhla se.

Myslela jsem, že se mi to snad jen zdá. Vážně ucukla, jako by se mě bála. Asi na mně poznala, jak se mě to dotklo, protože okamžitě spustila vodopád obvyklého žvanění.

„Prokrista, Zoey! Co si počneš? Nemůžeš tam přece jít. Nemůžeš být jedna z těch tamtěch. To nejde! S kým potom budu chodit na fotbal?“

Všimla jsem si, že během celé té tirády se ke mně nepřiblížila ani o kousíček. Okamžitě jsem potlačila pocit křivdy, který se mi usadil v břiše a nutil mě do pláče. V tu ránu se slzy zase vrátily tam, kam patří. Umět je potlačit, na to jsem expert. Aby taky ne, už tři roky nedělám nic jiného.

„To bude v pohodě, nějak to dopadne. Určitě je to jen nějaký... nějaký hloupý omyl,“ zalhala jsem.

Vlastně jsem doopravdy nemluvila, jen jsem z pusy vypouštěla slova. Vstala jsem a tvář se mi zkřivila bolestí. Rozhlédla jsem se a trochu se mi ulevilo, protože jsme v matematickém pavilonu byly samy. Pak jsem spolkla hysterický smích, který se mi dral z hrdla. Kdybych se tak nebála zítřejší písemky z geometrie a nevrátila se ke skříňkám pro učebnici, abych se mohla večer paranoidně (a zcela zbytečně) učit, stopař by mě našel před školou, kde bych stála společně s asi tak třinácti sty dalších děcek, co studují na Jižní střední škole v Broken Arrow, a čekala na školní autobusy, kterým moje pitomá barbinoidní ségra roztomile říká „velké žluté limuzíny“. Mám sice auto, ale postávat venku s těmi méně šťastnými, kteří musejí jezdit

autobusem, je starobylá tradice, a kromě toho taky skvělá příležitost zjistit, kdo s kým chodí. Tady v matematickém pavilonu byl kromě nás už jen jeden student – vyzáblý pošuk se zkaženými zuby, na které jsem bohužel měla vynikající výhled, protože na mě civěl s otevřenou pusou, jako bych právě porodila deset okřídlených podsvinčat.

Znovu jsem se rozkašlala a tentokrát to bylo fakt hnusné bublavé chrchlání. Pošuk zakvičel a rozběhl se chodbou ke třídě paní Dayové. Ke kostnaté hrudi si tiskl šachovnici. Kroužek šachistů se teď evidentně schází v pondělí po vyučování.

Hrají upíří šachy? Jsou mezi nimi taky pošukové? A barbinoidní roztleskávačky? Zakládají kapely? Jsou všichni upíří kluci emari, co nosí holčičí kalhoty a takové ty děsné ofiny, které jim zakrývají půl obličeje? Anebo pošahaní gothici, co se nikdy pořádně nemyjou? Stane se ze mě gothička? Nebo emarka? Na černé oblečení si zrovna moc nepotrpím, i když sem tam nějaké samozřejmě nosím, a necítila jsem ani náhlou, osudnou averzi vůči mýdlu a vodě, ani obsesivní touhu změnit účes a naplácát si na oči zbytečně tlusté linky.

Tohle všechno mi strašilo v hlavě a zase se mi začala z hrdla drát ta bublina hysterického smíchu, ale naštěstí se proměnila v další zachrchlání.

„Zoey? Není ti nic?“ vypískla Kayla, jako by ji někdo štípl, a ustoupila ode mě o další krok.

Vzdychla jsem a poprvé pocítila záchvěv vzteku. Já se o to přece neprosila. Kay je moje nejlepší kámoška už od třetí třídy a teď se na mě kouká, jako bych se proměnila v nějaké monstrum.

„Kaylo, tohle jsem pořád já. Stejná jako před dvěma vteřinami a před dvěma hodinami a před dvěma dny.“ Otráveně jsem si ukázala na bolavé čelo. „Tohle mě přece nijak nezměnilo!“

Do očí jí znovu vhrkly slzy, ale její mobil našťestí v tu chvíli začal vyhrávat „Material Girl“ od Madonny. Automaticky se podívala, kdo volá. Okamžitě se zatvářila jako zajíc oslněný světlomety auta, z čehož jsem poznala, že to je její kluk Jared.

„Běž,“ řekla jsem hluše a vyčerpaně. „Ať tě svezí domů.“

Zjevně se jí hrozně ulevilo. Ten výraz mě zasáhl jako facka.

Vrhla se k nejbližšímu východu. „Brnkneš mi?“ zavolala na mě přes rameno.

Dívala jsem se za ní, jak utíká přes trávník k parkovišti. Mobil měla přivařený k uchu a dál mluvila s Jaredem, vzrušeně a přerývaně. Určitě mu hned zatepla vykládala, že jsem se proměnila v příšeru.

Problém byl ovšem v tom, že proměnit se v příšeru je ta lepší varianta. Varianta č. 1: Proměním se v upíra, což pro většinu lidské populace znamená, že ze mě bude příšera. Varianta č. 2: Moje tělo proměnu odmítne a já umřu. Navždycky. Ale všechno zlé je k něčemu dobré. Zítra tu písemku z geometrie vážně psát nebudu.

Výše zmíněné všechno zlé spočívá v tom, že budu muset nastoupit na Školu noci, soukromou školu v centru Tulsy, které mí kamarádi říkají „internát pro upíry“. Tam strávím příští čtyři roky, dojde u mě ke spoustě bizarních a nepopsatelných fyzických změn a taky se mi totálně a navždycky změní celý život. Pokud při tom neumřu.

Bezva. Nestála jsem ani o jedno z toho. Vždycky jsem chtěla být prostě normální a nenechat se zdepat děsně konzervativními rodiči, neandrtálským mladším bratrem a starší sestrou s vizáží a duševním obzorem panenky Barbie. Chtěla jsem projít z geometrie. Mít dobré známky, aby mě vzali na veterinu a mohla jsem vypadnout z oklahomské díry jménem Broken Arrow. Ale hlavně jsem chtěla někam patřit – i kdyby to byla jen střední

škola. Doma to nehrozilo, a tak mi zůstali jen kamarádi a ta část života, se kterou neměla moje rodina nic společného.

A teď ztratím i to.

Promnula jsem si čelo a sčesala si vlasy tak, že jsem přes ně skoro neviděla. Doufala jsem, že pak snad nebude vidět ani znamení. Se sklopenou hlavou, jako kdybych si prohlížela nějaký zvlášť odporný flek na kalhotách, jsem zamířila k východu na studentské parkoviště.

Ale těsně přede dveřmi jsem se zastavila. Skleněnými výplněmi v typických institučních lítačkách jsem zahlédla Heatha. Tlačily se kolem něj holky, nakrucovaly se a pohazovaly vlasy. Kluci vytáčeli motory trapně předimenzovaných pickupů a snažili se (většinou neúspěšně) vypadat cool. Je vůbec možné, že mě někdo takový mohl kdy přitahovat? No, nesmím být na sebe zbytečně moc přísná. Heath kdysi býval úžasně milý a pořád ještě má světlé chvilky. Většinou v těch vzácných minutách, když je zrovna střízlivý.

Zaslechla jsem pištivé chichotání. Bezva. Kathy Richterová, největší běhna na škole, předstírala, že chce Heathovi vlepit facku. I zdálky jsem na ní viděla, že to považuje za něco na způsob namlouvacího rituálu. A hlupáček Heath se samozřejmě jen křenil. Ztraceně, tenhle den teda vážně stojí za houby. Můj krásný bleďě modrý Volkswagen Brouk z roku 1966 byl zaparkovaný přesně mezi nimi. Tam jsem prostě nemohla jít. Ne s tou věcí, co jsem měla na čele. Víckrát by mě nevzali mezi sebe. Až moc dobře jsem věděla, co udělají. Vzpomněla jsem si, jaké to bylo naposled, když na Jižní střední stopař někoho označil.

Stalo se to loni na začátku školního roku. Stopař se objevil hned ráno a označil jednoho kluka, který zrovna šel na první hodinu. Stopaře jsem neviděla, zato toho kluka ano, i když jen chvilku. Upustil učebnice a vyrazil

z budovy. Na bílém čele mu zářilo znamení a po nepřírozeně bledých tvářích se mu řinuly slzy. Nikdy nezapomenu, jak byly chodby plné lidí a jak před ním všichni uhýbali, jako kdyby měl mor. Já před ním taky uhnula a zírala na něj jako opařená, ale vlastně mi ho bylo hlavně líto. Jenom jsem nechtěla vypadat jako holka, co se kamarádí se zrůdami. Ironie, co říkáte?

Takže jsem k autu nešla. Místo toho jsem zamířila na nejbližší záchody, naštěstí úplně prázdné. Byly tam tři kabinky – jasně že jsem se pořádně podívala pod každé dveře, jestli neuvidím něčí nohy. Na jedné straně byla dvě umyvadla a nad nimi dvě zrcadla. Naproti viselo velké zrcadlo s poličkou na hřebeny, líčidla a tak. Položila jsem na ni kabelku a učebnici geometrie, zhluboka se nadechla, rázně zvedla hlavu a odhrnula si vlasy.

Bylo to jako dívat se na někoho cizího, kdo je vám povědomý. Určitě jste to už zažili, zahlédnete někoho na ulici a přísahali byste, že ho znáte, ale ve skutečnosti to není pravda. Tak přesně takhle jsem si teď připadala – povědomá cizinka.

Ta holka měla oči jako já. Měly stejnou oříškovou barvu, která se nikdy nerozhodla, jestli je spíš zelená, nebo spíš hnědá, jenomže byly nezvykle velké a široké. Nebo se mi to jen zdálo? Měla vlasy jako já – dlouhé, rovné a skoro tak tmavé jako babiččiny, než začaly šedivět. Měla i moje výrazné lícní kosti, dlouhý nos a širokou pusu, to všechno jsem taky zdělila po babičce a jejích čerokézských předcích. Ale já jsem nikdy nebyla takhle bledá. Odjakživa mám olivový odstín pleti, mnohem tmavší než všichni ostatní v rodině. Ale možná mi tvář vůbec nevybledla... Třeba jen vypadala bledší ve srovnání s tmavomodrým obrysem měsíčního srpku, který se mi objevil přesně uprostřed čela. Nebo to dělaly ty příšerné zářivky. Pevně jsem doufala, že to bude světlem.

Zkoumavě jsem si neobvyklé tetování prohlédla. V kombinaci s mými výraznými indiánskými rysy působilo až divošsky... jako bych patřila do dávných časů, kdy býval svět větší a barbarštější.

Ode dneška bude můj život úplně jiný než dřív. Na chvíli – vážně jen na okamžik – jsem pustila z hlavy, že jsem najednou jiná než ostatní a jaká je to hrůza, a pocítila jsem ohromující nával nadšení. Krev babiččina kmene mi zpívala v žilách radostí.

2)

Když jsem usoudila, že už všichni určitě odjeli, setřásla jsem si vlasy zpátky do čela, vyšla ze záchodů a rychle zamířila k východu na studentské parkoviště. Zdálo se, že vzduch je čistý – jen úplně na opačné straně se ploužil nějaký kluk. Měl na sobě takové ty odpudivé, rádoby hiphoperské džíny, co vypadají jako dva pytle, a musel se pekelně soustředit, aby mu při chůzi nespadly, takže mě by si rozhodně nevšiml. Zatnula jsem zuby, abych zmírnila bolestivé bušení v hlavě, a vyrazila ze dveří rovnou ke svému broukovi.

Jakmile jsem se ocitla venku, nemilosrdně se do mě opřelo slunce. Vlastně ani moc nesvítilo, po nebi plula spousta takových těch nadýchaných oblaků, co vypadají tak hezky na fotkách, a slunce se schovávalo za nimi. Ale mně to nepomáhalo. I před tou polovičatou září jsem musela přimhouřit oči a zastínit si je rukou. Přemítala jsem, jak je možné, že mi obyčejné denní světlo působí bolest, a asi proto jsem si nevšimla, že ke mně míří pickup, dokud nezakvílely brzdy a auto nezastavilo přímo přede mnou.

„Hej, Zo! Tys nečetla tu esemesku, co jsem ti poslal?“

Do prkenný ohrady! Byl to Heath. Zvedla jsem hlavu a podívala se na něj skrz prsty, jako bych sledovala nějaký pitomý horor. Seděl na korbě nákladáčku svého kámoše Dustina, toho jsem zahlédla přes jeho rameno v kabině,

byl tam se svým bráchou Drewem. Provozovali to, co většinu času – strkali do sebe a hádali se o nějakou koninu, co zajímá tak akorát kluky. Naštěstí si mě vůbec nevšímali. Stočila jsem oči zpátky k Heathovi a vzdychla. V ruce držel pivo a na tváři se mu rozprostíral přitroublý úsměv. Na chvíli jsem zapomněla, že mě právě označili a měním se ve zrudného krvelačného vyvrhela, a zamračila se na něj.

„Ty piješ ve škole! Jsi cvok?“

Jeho klukovský úsměv se ještě rozšířil. „Jo, jsem cvok do tebe, zlato!“

Zavrtěla jsem hlavou, obrátila se k němu zády, otevřela rozvrzané dveře svého brouka a hodila učebnice a batoh na sedadlo spolujezdce.

„Proč nejste na tréninku?“ zeptala jsem se, tvář pořád odvrácenou.

„Ty to nevíš? Dostali jsme den volna za to, že jsme v pátek převálcovali Sdruženáře!“

Dustin s Drewem nás evidentně přece jen aspoň trochu poslouchali, protože začali vydávat strašlivé pazvuky typu „Húúú-húúú!“ a „Jó!“.

„Aha. Hm. Asi jsem přeslechla, když to hlásili, měla jsem dneska spoustu práce. Vždyť víš, zítra ta písemka z geometrie...“ Snažila jsem se o normální všední tón. Pak jsem zakašlala a dodala: „Plus na mě leze rýma.“

„Co je, Zo? Jsi na mě naštvaná nebo co? Hele, nevykládala ti Kayla nějaký nesmysly o tom večírku? Víš, že bych ti nikdy nezahnul.“

Co to plácá? Kayla se o nějakém zahýbání nezmínila ani slovem. Na chvíličku (fakticky jen na chvíličku) jsem zapomněla, že mám znamení. Prudce jsem se otočila a vrhla na něj vražedný pohled. „Cos tam prováděl, Heathe?“

„Kdo, já? Zo, vždyť víš, že bych nikdy...“ Jeho hraná nevinnost a výmluvy se vypařily a vystřídal je otřesený výraz, protože mu došlo, co mám na čele. „Do pr –“

„Pst!“ Hodila jsem významný pohled ke klukům, kteří neměli ani páru, co se děje, a příšerně falešně si zpívali s novým cédéčkem zdejší country hvězdy Tobyho Keitha.

Heath na mě pořád ještě šokovaně poučil oči, ale ztlumil hlas. „To sis tam namalovala, když jste měli dramata?“

„Ne,“ zašeptala jsem. „To není namalované.“

„To není možný, že seš označená. Chodíme spolu.“

„Nechodíme!“ Přemohl mě další neovladatelný záchvat kašle. Musela jsem se předklonit a v plicích mi hnusně vlhce zabublalo.

„Ty jo, Zo!“ zahulákal na mě z kabiny Dustin. „Neměla bys tolik hult.“

„Jo, zní to, jako když chceš vyflusnout plíci,“ podpořil ho bratr.

„Ty pako, nech ji bejt. Víš dobře, že nekouří. Je z ní upírka.“

Bezva. Fantastické. Heath opět prokázal naprostý nedostatek zdravého rozumu a ještě si myslel, že mě vlastně brání. Jeho kamarádi okamžitě vystrčili hlavu z okýnka a zírali na mě, jako bych byla exponát v muzeu.

„Do háje. Zoey je vadná!“ pronesl Drew.

Jeho bezohlednost byla poslední kapka. Vztek, který mi vřel někde hluboko v hrudi od té chvíle, kdy přede mnou Kayla ucukla, konečně překypěl. Překonala jsem bolest, kterou mi působilo světlo, a zadívala jsem se mu přímo do očí.

„Drž zobák, sakra! Mám fakticky den blbec a tvoje kecy mi lezou pěkně na nervy.“ Sjela jsem pohledem od vykuleného Drewa, který se nezmohl ani na slovo, k jeho bráchovi. „A tvoje taky.“

Jak jsem tak Dustinovi hleděla přímo do očí, najednou mi něco došlo – a to něco mě polekalo a zároveň zvláštěně potěšilo: tvářil se vyděšeně. Doopravdy vyděšeně. Střelila jsem pohledem zpátky k Drewovi. Taky se bál. A potom jsem po celém těle ucítila šimrání. Nové znamení mě doslova pálilo.

Síla. Cítila jsem sílu.

„Zo? Co to krucinál děláš?“ Heathův hlas mě probral. Odrhla jsem pohled od kluků.

„Padáme odsud!“ vykřikl Dustin, zařadil rychlost a šlápl na plyn. Pickup vystřelil kupředu, Heath ztratil rovnováhu, rozhodil paže, až mu z ruky vyletělo pivo, a tvrdě přistál na asfaltu.

Bez rozmýšlení jsem se k němu vrhla. „Nestalo se ti nic?“ Vyhrabal se na všechny čtyři a já k němu natáhla ruku, abych mu pomohla vstát.

A pak jsem ucítila tu vůni. Byla úžasná – hřejivá a sladká, až se mi z ní sbíhaly sliny.

Že by Heath změnil kolínskou? Pořídil si nějakou tu vůni s feromony, které prý fungují na ženské jako geneticky modifikovaná mucholapka? Vůbec jsem si neuvědomila, že stojím těsně u něj, dokud se nenarovnal. Byla jsem na něm skoro nalepená. Podíval se na mě a v očích měl tázavý výraz.

Neustoupila jsem. Dřív bych to udělala... ale teď ne. Dneska ne.

„Zo?“ řekl tiše. Hlas měl hluboký a zastřený.

„Hezky voníš,“ vyhrkla jsem. Nemohla jsem si pomoci. Srdce mi tlouklo tak hlasitě, že jsem jeho ozvěnu cítila až v pulzujících žilách na spáncích.

„Zoey, mně se po tobě vážně stýská. Měli bysme se dát zase dohromady. Já tě přece doopravdy miluju.“ Zvedl ruku a chtěl mě pohladit, ale v tu chvíli jsme si oba všimli, že má na dlani krev. „Sákryš, asi jsem...“ Všiml si, jak se tvářím, a zarazil se. Dokázala jsem si představit, jak

vypadám – obličej bílý jako křída, na čele zářivý safírový obrys nového znamení a oči upřené na jeho zkrvavenou ruku. Nedokázala jsem se pohnout, nemohla jsem se odvrátit.

„Chci...“ zašeptala jsem. „Chci...“ Co jsem chtěla? Nedokázala jsem najít správná slova. Vlastně ještě jinak. Nechtěla jsem to vyslovit. Vyjádřit ten nezvladatelný příval palčivé touhy, ve kterém jsem se topila. A nebylo to tím, že Heath stál blízko. To už jsem zažila i dřív. Prokristapána, vždyť jsme spolu od loňska už doopravdy chodili! Ale nikdy předtím jsem k němu nic takového necítila, ani náhodou. Kousla jsem se do rtu a zasténala.

Vtom zaskřípěly brzdy a pickup se smykem otočil. Drew vyskočil ven, popadl Heatha kolem pasu a vtáhl ho do kabiny.

„Co blbneš? Mluvím se Zoey!“

Pokusil se mu vytrhnout, jenomže Drew je obránce našeho fotbalového týmu a fakticky hora svalů. Dustin se přes kluky natáhl a zabouchl dveře.

„Nech ho bejt, ty zrůdo!“ zařval na mě Drew, jeho bratr sešlápl plyn až k podlaze a tentokrát vážně odjeli.

Vlezla jsem do svého brouka. Ruce se mi třásly tak hrozně, že jsem nastartovala až napotřetí. „Jed’ domů. Prostě jed’ domů,“ opakovala jsem si celou cestu pořád dokola mezi záchvaty kašle. Nebudu myslet na to, co se právě stalo. *Nesmím* na to myslet.

Cesta domů mi trvala patnáct minut, ale mně to přišlo jako vteřina. Ani jsem se nenadála a stála jsem na příjezdové cestě a snažila se připravit na scénu, která mě vevnitř čekala stejně jistě, jako že po blesku následuje hrom.

Proč jsem se sem vlastně tak těšila? Zřejmě jsem se ve skutečnosti netěšila, spíš jsem utíkala od toho, co se stalo na parkovišti.

Ne! Nesmím na to myslet. Bezťak se to určitě dá nějak racionálně vysvětlit, racionálně a úplně snadno. Dustin s Drewem jsou kreténi, kompletně zastydle vychlastané mozky. Nepoužila jsem na ně nějakou novou sílu, abych je zastrašila, báli se mě jednoduše proto, že mám znamení. V tom to bude. Je přece normální, že se lidi bojí upírů, ne?

„Jenže já *nejsem* upír,“ řekla jsem si, rozkašlala se a pak se mi vybavilo, jak hypnoticky krásná mi připadala Heathova krev a jak moc jsem po ní toužila. Ne po Heathovi. Po jeho krvi.

Ne, ne, ne! Krev není krásná a už vůbec není něco, po čem člověk touží. Asi jsem v šoku. To je ono. Tím se to vysvětluje. Jsem v šoku a mám to v hlavě pomotané. V pohodě... v pohodě... Mimoděk jsem se dotkla čela. Už nepálilo, ale stejně na něm bylo něco divného. Pomiliontě jsem se rozkašlala. No tak dobře. Na Heathu myslet nebudu, ale jinak už si nebudu nic nalhávat. Cítím, že jsem se změnila. Mám přecitlivělou kůži. Bolí mě na prsou, a i když mám na sobě své milované sluneční brýle Maui Jim, oči mi slzí bolestí.

„Umírám...“ zafňukala jsem, ale hned jsem se kousla do jazyka. Vždyť já asi doopravdy umírám. Zadívala jsem se na velký cihlový dům, který mi ani po třech letech nepřipadal jako domov. „Tak do toho, ať to máš z krku. Jednou provždycky.“ Ještě že ségra bude na tréninku roztleskávaček a neandrtálec je určitě totálně zažraný do *Delta Force: Černý jestřáb sestřelen*, nebo jak se ta jeho hnusná nová videohra jmenuje. Budeme s mámou samy. Třeba se ke mně neobráť zády... třeba si bude vědět rady...

No nazdar. Bylo mi šestnáct, ale najednou mi došlo, že právě teď ze všeho na světě nejvíc potřebuju maminku.

„Prosím, ať se ke mně neobráť zády,“ pomodlila jsem se šeptem, kdyby mě náhodou poslouchal nějaký bůh nebo bohyně.

Jako obvykle jsem vešla do domu garáží. Zamířila jsem do svého pokoje a hodila učebnici geometrie, kabelku i batoh na postel. Pak jsem se zhluboka nadechla, a i když jsem nebyla úplně klidná, šla jsem hledat mámu.

Našla jsem ji v obýváku, stočenou v rohu pohovky s hrnkem kafe a *Slepičí polévkou pro ženskou duši*. Vypadala úžasně normálně, úplně jako dřív. Až na to, že předtím četla romantická dobrodružství z exotických zemí a malovala se. Její nový manžel (naprostý dement) ani jedno z toho neschvaloval.

„Mami?“

„Hm?“ Ani se na mě nepodívala.

Namáhavě jsem polkla. „Mamulenko.“ Takhle jsem jí říkala předtím, než si vzala Johna. „Potřebuju s něčím pomoci.“

Možná zapůsobila ta zdvořilost, možná v ní tón mého hlasu probudil nějaký zapomenutý střípek mateřského instinktu. V každém případě hned zvedla oči od knížky a já v nich spatřila laskavost a obavy.

„Copak se stalo, holčičko...“ začala, ale pak jí slova zamrzla na rtech, protože uviděla znamení. „Dobrý bože! Cos to zase provedla?“

Znovu mě bodlo u srdce. „Mami, já nic neprovedla. Prostě se to stalo, já za to přece vůbec nemůžu. Není to moje vina.“

„To ne!“ zakvílela, jako kdyby mě vůbec neslyšela. „Co na to jenom řekne tatínek?“

Měla jsem sto chutí zařvat: *Jak mám sakra asi vědět, co tomu řekne táta, když se tady už čtrnáct let neukázal a nikdo neví, kde je mu konec?* Ale věděla jsem, že by to bylo zbytečné a jen bych ji naštvála, protože ona nesnáší, když jí připomínám, že John není můj skutečný otec. Tak jsem zkusila jinou taktiku – taktiku, kterou jsem vzdala už před třemi lety.

„Mamulenko, prosím. Co kdybys mu to prostě neříkala? Aspoň den nebo dva. Zůstane to jenom mezi námi, dokud... já nevím... dokud si na to nezvykneme nebo něco.“ Zadržela jsem dech.

„Ale co bych mu řekla? Vždyť se to nedá ani zakrýt mejkapem.“ Nervózně střelila pohledem k mému znamení a divně se ušklíbala.

„Mami, já tady přece už moc dlouho nezůstanu. Musím odsud pryč, však víš.“ Řeč mi přetřhl další ošklivý záchvat. „Označil mě stopař. Musím se přestěhovat do Školy noci, nebo onemocním a bude to pořád horší.“ Až nakonec umřu, pokusila jsem se dopovědět očima. Vyslovit jsem to nedokázala. „Chci jen pár dní, než se to bude muset dozvědět...“ Neměla jsem chuť vyslovovat jeho jméno, a tak jsem se naschvál rozkašlala. Moc práce mi to nedalo.

„Jak bych to tatínkovi vysvětlila?“

Znělo to vyděšeně a mě se zmocnil hrozný strach. Není snad moje máma? Neměla by pro mě místo otázek mít spíš odpovědi?

„Prostě... prostě řekni, že zůstávám na pár dní u Kayly, protože spolu děláme důležitý referát na biologii.“

Hned jsem si všimla, jak se mámin výraz mění. Obavy se vytratily a vystřídala je přísnost, kterou jsem znala až příliš dobře.

„V podstatě tedy chceš, abych mu zalhala.“

„Ne, mami. V podstatě chci, abys aspoň jednou brala ohled na to, co potřebuju já, a ne na to, co chce on. Chci, aby ses zachovala jako moje mamulenko, pomohla mi sbalit kufry a odvezla mě do té nové školy, protože jsem vyděšená, je mi špatně a nevím, jestli to sama zvládnu!“ vyhrkla jsem jedním dechem, zajíkla se a přikryla si pusou, abych ztlumila další záchvat kašle.

„Nevšimla jsem si, že už se nechováš jako tvoje matka,“ řekla chladně.

Ranilo mě to ještě víc než Kaylina reakce. „To je asi ten problém, mami. Nevšimla sis toho, protože už ti na mně nezáleží. Od té doby, co sis vzala Johna, ti záleží jenom na něm,“ řekla jsem s povzdechem.

Hněvivě přimhouřila oči. „Nechápu, jak můžeš být tak sobecká. Copak nevidíš, co všechno pro nás udělal? Díky němu jsem mohla nechat té strašné práce v obchodáku. Díky němu si nemusíme dělat starosti s penězi a bydlíme v tomhle krásném velkém domě. Dal nám jistotu a báječné vyhlídky do budoucna.“

Tenhle proslov už jsem slyšela tolikrát, že bych ho mohla odříkat spolu s ní. Vždycky když jsme se při našich jednostranných diskuzích dostaly sem, obvykle jsem se jí omluvila a odešla k sobě do pokoje. Dneska jsem se ale omluvit nemohla. Dneska jsem byla jiná. Všechno se změnilo.

„Ne, mami. Ve skutečnosti kvůli němu už tři roky kašleš na svoje děti. Víš třeba, že se z tvojí nejstarší dcery stala podrazácká rozmazlená coura, co si to rozdala s půlkou našich fotbalistů? Víš, jaké hnusné krvavé videohry před tebou schovává Kevin? Ne, jasně že nevíš! Ti dva *předstírají*, že jsou šťastní a mají Johna rádi, a hrajou s vámi tu vaši zatracenou hru na vzornou rodinku, a tak se na ně usmíváš, modlíš se za ně a necháváš je, ať si dělají, co chtějí. A já? Myslíš, že jsem ta špatná, protože nic nepředstírám – protože jsem upřímná. Chceš něco vědět? Život s vámi se mi hnusí a jsem vlastně ráda, že mě označili! Ta upíří škola se jmenuje Škola noci, ale sotva tam bude větší temno než tady v tom *dokonalém* domově!“ Hrozilo, že se rozbřečím nebo začnu ječet, a tak jsem se radši obrátila, odkráčela do své ložnice a zabouchla za sebou dveře.

Kéž se všichni utopí.

Přes příliš tenké stěny jsem zaslechla, jak hystericky volá Johnovi. Bezpochyby se hned přičítí domů a dá mi co

proto. Pro něj jsem problém s velkým P. Nejradši bych sebou sekla na postel a rozbřečela se, ale místo toho jsem vysypala z batohu všechny pitomé školní věci. Nehrozí, že bych je tam jinde potřebovala. Beztak určitě nemají žádné normální předměty, spíš lekce typu „porcování lidí na kousky“ a... no... třeba „úvod do nočního vidění“ nebo tak něco.

Je úplně fuk, co máma udělá nebo neudělá. Tady zůstat nemůžu. Musím pryč.

Tak co si s sebou vezmu?

Oboje oblíbené džíny plus ty, co mám na sobě. Pár černých triček. Stejně upíři nic jiného nenosí a navíc zeštíhlují. Chvíli jsem váhala nad modrozeleným třpytivým topem, který jsem si nedávno koupila, ale pak jsem ho sbalila taky, kdyby mě ze vší té černé náhodou brala depka. Do postranní kapsy jsem nacpala podprsenky, kalhotky, malovátka a krámy na vlasy. Svého plyšáka Lybičku Otise (když mi byly dva roky, neuměla jsem vyslovit r) jsem nejdřív nechala na polštáři, jenže... no... upírka neupírka, určitě bych bez něj neusnula. Tak jsem ho do toho zatraceného bágla dala taky.

Potom někdo zaklepal na dveře a *jistý nejmenovaný člověk* řekl, ať jdu okamžitě ven.

„Cože?“ křikla jsem na něj a celá se zkroutila v děsném záchvatu kašle.

„Zoey. Já a tvoje matka s tebou chceme mluvit.“

Bezva. Evidentně se neutopili.

Pohládila jsem Lybičku Otise. „Otisi, jsem v průšvih.“ Napřímila jsem se, znovu zachrchlala a vydala se vstříc nepříteli.

3)

Můj tupčím John Heffer vypadá na první pohled jako pohodový, vcelku normální pán. Když s mámou začali chodit, zaslechla jsem jednou její kamarádky, jak říkají, že je „pěkný mužský“ a „šarmantní chlápek“. To bylo na začátku. Máma teď pochopitelně má úplně jiné kamarádky, takové, které dotyčnému pěknému a šarmantnímu chlápkuvi připadají vhodnější než parta zábavných nezadaných žen, se kterými se přátelila dřív.

Nikdy jsem ho neměla ráda. Fakt. Neříkám to jen proto, že teď ho nemůžu ani cítit. Hned od prvního dne jsem o něm jedno věděla jistě – že to hraje. Hraje si na pohodáře. Hraje si na dobrého manžela. Dokonce i na dobrého tátu.

Vypadá jako každý chlap ve fotrovsém věku. Má tmavé vlasy, hubené nohy a roste mu pupek. Jeho oči jsou vážně okna do duše: studené a vyblitě hnědé.

Když jsem vešla do obýváku, stál u pohovky. Máma seděla v jejím rohu jako hromádka neštěstí a držela ho za ruku. Oči měla zarudlé a vlhké. Super. Bude si hrát na ukřivděnou hysterickou matku, to umí bezvadně.

John se mě pokusil probodnout přísným pohledem, ale příliš ho rozptylovalo moje znamení. Znechuceně zkřivil tvář.

„Jdi pryč ode mne, satanáši!“ zacitoval z bible tónem, kterému osobně říkám „kazatelský“.

„Já nejsem satanáš, ale Zoey,“ řekla jsem s povzdechem.

„Nebud' sarkastická, tohle je vážná věc,“ okřikla mě máma.

„Nech to na mně, miláčku,“ řekl tupčím a nepřítomně ji poplácal po rameni. Potom se obrátil ke mně. „Varoval jsem tě, že tvé špatné chování a chybný přístup k životu se ti vymstí. Vůbec mě nepřekvapuje, že na má slova došlo takhle brzy.“

Zavrtěla jsem hlavou. Přesně tohle jsem čekala. Úplně přesně tohle, ale stejně to byl šok. Všichni na světě vědí, že proměna se nedá ničím přivolat nebo způsobit. Všechny ty historky, že když vás kousne upír, umřete a proměníte se taky, jsou jen výmysly. Vědci se už celá léta snaží přijít na to, co odstartuje celý ten řetězec fyzických změn, který končí proměnou v upíra. Kdyby na to totiž přišli, dokázali by na vampyrismus najít lék a proces zvrátit, nebo by aspoň vyrobili vakcínu. Zatím se jim to nepovedlo. Ovšem John Heffer, můj tupčím, to rozřešil levou zadní – tuto fyziologickou přeměnu u mládeže zapříčiňuje špatné chování, zvláště takové jako moje, to znamená sem tam nějaká lež, pár vražedných myšlenek a jízlivých poznámek namířených na rodiče plus celkem nevinná touha po Ashtonu Kutcherovi (který má stejně k mé smůle radši starší ženy). Páni! Není on opravdový génius?

„Není to moje vina,“ zmohla jsem se konečně na reakci. „Neměním se proto, že jsem něco udělala. Prostě se to lidem stává samo od sebe. Shodují se na tom všichni vědci na naší planetě.“

„Vědci nevědí všechno. Někdy po cestách božích.“

Jen jsem na něj zůstala zírat. Je starším církve věřících a děsně si na té pozici zakládá. Právě to byla jedna z věcí, které k němu mámu přitahovaly, a čistě z logického hlediska jsem ji chápala. Když se stanete starším církve,

znamená to, že jste úspěšný člověk. Měl dobrou práci. Hezký dům.

Dokonalou rodinu. Teoreticky se dalo předpokládat, že bude dělat všechno správně a věřit ve správné věci. Na papíře vypadal jako skvělý kandidát na nového manžela a tátu. Smůla že na tom papíře pár věcí chybělo. Takže teď samozřejmě vytáhl největší trumf a vmetl mi do tváře boha. Vsadila bych svoje milované balerínky Steve Madden, že boha to štve úplně stejně jako mě.

Zkusila jsem to ještě jednou. „Brali jsme to v biologii. Je to fyziologická reakce, k níž dochází v těle některých lidí v období puberty, když se u nich zvýší hladina hormonů.“ Chvilku jsem usilovně vzpomínala a byla jsem na sebe hrozně pyšná, že si pamatuju látku z minulého roku. „U některých lidí hormony spustí něco v... v...“ Málem se mi zavařil mozek, ale přišla jsem na to. „...v jednom balastním úseku DNA a to odstartuje proměnu.“ Usmála jsem se, ne na Johna, ale z radosti nad tím, že jsem si dokázala vybavit učivo, které jsme probírali před několika měsíci. Jakmile tupčím zatnul zuby, došlo mi, že ten úsměv byl chyba.

„Boží moudrost má větší váhu než věda, a jestli tvrdíš něco jiného, je to rouhání, mladá dámo.“

„Neříkám přece, že vědci jsou chytřejší než bůh!“ Bezradně jsem rozhodila rukama a pokusila se potlačit kašel. „Jen se ti to snažím vysvětlit.“

„Nepotřebuju, aby mi něco vysvětlovala šestnáctiletá holka.“

No, vzhledem k tomu, že měl na sobě svoje nejohavnější kalhoty a úplně příšernou košili, evidentně by mu pár rad od puberťačky prospělo, ale usoudila jsem, že poukazovat na jeho nepřehlédnutelné nedostatky v oblasti módy teď není nejlepší nápad.

„Ale Johne, miláčku, co s ní budeme dělat? Co řeknou sousedé?“ Máma ještě o odstín zbledla a spolkla vzlyk. „Co řeknou lidé na nedělním shromáždění věřících?“

Už jsem otvírala pusku, ale on se na mě rozzlobeně podíval a předběhl mě. „Uděláme to, co by v takové situaci měla učinit každá dobrá rodina. Odevzdáme se bohu.“

Pošlou mě do kláštera? Bohužel jsem se právě zmítala v dalším záchvatu, takže jsem tupčima nemohla zarazit.

„A zatelefonujeme doktoru Asherovi. On už bude vědět, jak si s něčím takovým poradit.“

Super. Nádhera. Zavolá rodinného cvokaře, muže s kamennou tváří. Celá vedle.

„Lindo, zavolej na jeho pohotovostní číslo a pak bude myslím nejlepší obvolat bratry a sestry, aby se za nás modlili. Zaříd' také, aby k nám přijeli ostatní starší.“

Máma přikývla a už se chystala vstát, ale hned zase žuchla zpátky na gauč, protože jsem vybuchla: „Cože? Vy zavoláte cvokaře, který nemá o pubertácích ani ponětí, a ještě sem přitáhnete všechny ty zapšklý starší? Máte snad pocit, že se mě pokusí pochopit? Jasně že ne! Copak nevíte, že musím odejít? Ještě dneska?“ Další záchvat kašle byl opravdu děsivý, znělo to, jako kdyby se mi protrhla plíce, a hrozně to bolelo. „Vidíte? Bude mi čím dál hůř, když se rychle nedostanu k...“

Zaváhala jsem. Proč je tak těžké vyslovit „k upírům“? Protože to zní hrozně cize, hrozně definitivně – a kdesi v hloubi srdce jsem věděla, že taky hrozně úžasně. „Musím odjet do Školy noci.“

Máma nadskočila a já si chvilku vážně myslela, že se postaví na moji stranu. Pak ji John majetnický objal kolem ramen. Vzhledla k němu, a když se obrátila zpátky ke mně, v očích se jí zračilo něco jako lítost. Řekla ale samozřejmě přesně to, co si John přál. „Zoey, když

zůstaneš ještě jednu noc doma, tak ti to přece neublíží, ne?“

„Jistě že ne,“ přisvědčil. „Doktor Asher nepochybně usoudí, že k nám musí osobně zajet, a v jeho přítomnosti se jí nemůže nic stát.“ Rádoby láskyplně ji popleskal po rameni, ale v jeho hlase nebyla po laskavosti ani stopa. Znělo to spíš slizce.

Pohlédla jsem na mámu. Oni mě odsud nepustí. Rozhodně ne dneska, a možná nikdy, nebo aspoň dokud si pro mě nepřijede záchranka. Najednou mi došlo, že tu nejde jen o mé znamení a o to, že se mi od základů změnil život. Šlo o to, kdo bude mít navrch. Když mě pustí, nebude to pro ně ztráta, ale prohra. Utěšovala jsem se, že máma mě možná doopravdy nechce ztratit, ale u Johna jsem si byla jistá – ten nechtěl prohrát. Jediné, co by ztratil, je jeho převzácná autorita a iluze perfektní rodinky. Přesně jak povídala máma – co by tomu řekli sousedé a lidé na nedělním shromáždění? Musí tuhle iluzi zachovat za každou cenu, a jestli to znamená nechat mě pomalu umírat, no, to se prostě nedá nic dělat.

Já jsem ale něco dělat chtěla.

Pochopila jsem, že je načase vzít věci do vlastních rukou (koneckonců jsou na to připravené, na manikúru chodím pravidelně).

„Dobře,“ řekla jsem. „Zavolejte doktora Ashera. Obvolejte bratry a sestry. Ale mohla bych si zatím jít lehnout, než přijedou?“ Abych dodala svým slovům váhu, pořádně jsem zachrčela.

„Samozřejmě, zlatíčko,“ vyhrkla máma a zjevně se jí ulevilo. „Určitě ti bude líp, až si trochu odpočineš.“ Vyvinula se z Johnova pánovitého objetí, usmála se a sevřela mě v náručí. „Nemám ti přinést coldrex?“

„Ne, to nemusíš.“ Na vteřinku jsem se k ní přitulila a hrozně moc jsem si přála, aby všechno bylo jako před třemi lety, aby byla pořád moje a stála vždycky na mojím

straně. Potom jsem se zhluboka nadechla a odstoupila od ní. „To nemusíš,“ zopakovala jsem.

Podívala se na mě a kývla. Její oči mi říkaly, že ji to všechno mrzí, ale nahlas to vyslovit nemohla.

Otočila jsem se k nim zády a zamířila do svého pokoje. Tupčím za mnou ještě zavolal: „A buď tak laskavá a zkus si tu věc na čele zapudrovat nebo něco.“

Ani jsem se nezastavila. Prostě jsem šla dál. A nebrečela jsem.

Tohle si budu pamatovat, říkala jsem si v duchu důrazně. Budu si pamatovat, jak hrozně jsem se kvůli nim dneska cítila. A až budu mít strach, budu sama, ať se prostě stane cokoli, co se teď musí stát, vzpomenu si, že nic nemůže být horší než trčet tady. Nic na světě.

4)

Sedla jsem si na postel a rozkašlala se. Slyšela jsem, jak máma rozčileně telefonuje na pohotovostní linku našeho cvokaře a hned potom hystericky obvolává příšerné bratry a sestry z církve věřících. Za třicet minut už se to tady bude hemžit tlustými ženskými a jejich pedofilními manžely s prasečíma očima. Zavolají mě do obýváku. Usoudí, že moje znamení je „skutečně závažný problém a velká hanba“, načež mi na něj naplácají nějakou posvátnou mast, která mi ucpe póry a udělá se mi po ní obří uhr, a nakonec na mě všichni přitisknou dlaně a pomodlí se. Poprosí boha, abych přestala být otravná pubertářka a přítěž pro rodiče. Ach ano, a s tím znamením se taky bude muset něco udělat, to dá přece rozum.

Kéž by to bylo takhle jednoduché. Kdybych mohla bohu slíbit, že budu hodná, a on zařídil, abych se neproměnila v jiný živočišný druh a nemusela přestoupit na jinou školu, brala bych to všemi deseti. Dokonce bych dobrovolně šla na tu písemku z geometrie. No dobře, tak to asi ne... ale nechtěla jsem, aby se ze mě stala zrůda. Budu muset odejít z domova a ze školy. Začít nový život někde, kde mě nikdo nezná. Kde nemám kamarády. Usilovně jsem mrkala, abych se nerozbrečela. Škola byla jediné místo, kde jsem se cítila aspoň trochu jako doma, a moji přátelé pro mě byli něco jako rodina. Zatnula jsem

pěsti a zkrivila tvář. Žádné slzy. Hezky pomaloučku. Krok za krokem.

Zaprvé se musím vyhnout setkání s tupčímovými klony. A jako by nestačili věřící a jejich příšerná modlitební sešlost, čekalo by mě pak ještě sezení s doktorem Asherem. Určitě by se mě podrobně vyptával, jaký pocit ve mně vyvolává tohle a jaký tamto, a pak by začal blábolit o hněvu a zmatku, že jsou pro dospívající typické, ale že jenom já si můžu zvolit, jak mi zasáhnou do života... bla bla bla... a jelikož tohle je „akutní případ“, donutí mě nakreslit něco, co bude představovat mé dětství, nebo nějakou podobnou ptákovinu.

Takže je jasné, že odsud musím rychle vypadnout.

Ještě že jsem odjakživa „zlobivá“ a na podobnou situaci jsem vždy připravená. Teda, když jsem pod květináč dole pod oknem schovala náhradní klíčky od auta, nechystala jsem se zrovna utéct z domova mezi upíry. Spíš jsem si říkala, že by se mohly hodit, kdybych chtěla potají jet na noc ke Kayle. Anebo kdybych chtěla být doopravdy zlobivá, dát si s Heathem rande v parku a trošku si zalaškovat. Jenomže potom Heath začal pít a já se začala měnit v upíra. Život je někdy zatraceně divný.

Popadla jsem batoh, otevřela okno a jednoduše z něj vytrhla síť proti hmyzu (tupčímovy nudné přednášky o dobru zjevně na mou hříšnou a zkaženou duši moc nezapůsobily). Nasadila jsem si sluneční brýle a vykoukla ven. Bylo teprve kolem půl páté, ještě se ani nezačalo stmívat, a tak jsem byla opravdu vděčná, že máme hustý plot a naši šťouraví sousedé nemají šanci mě vidět. A ségra byla naštěstí pořád ještě na tréninku roztleskávaček, jediná další okna na téhle straně domu totiž patří jí. (Z toho je vidět, jak kritická byla moje situace: poprvé v životě jsem se upřímně radovala, že její svět se točí výhradně kolem „soutěžního povzbuzování“, jak to nazývala.) Nejdřív jsem vyhodila ven batoh a potom

vyskočila za ním. Snažila jsem se při dopadu na trávník nevydat ani hlásku. Pak jsem promarnila spoustu převzácných vteřin tím, že jsem se snažila zdusit další záchvat drásavého kašle. Nakonec jsem nadzvedla květináč s levandulí, kterou mi dala babička Redbirdová, a nahmatala v trávě pod ním klíčky.

Otevřela jsem vrátka jen na škvírku a proklouzla jako jedna z Charlieho andílků. Panty ani nevrzly. Můj roztomilý brouček stál tam kde vždycky – před třetími vraty naší třímístné garáže. Tupčím nedovolil, abych parkovala vevnitř, protože sekačka na trávu je prý důležitější. (Důležitější než originální veterán volkswagen? V jakém smyslu? To je přece úplně uhozené. Prokristáčka, teď přemýšlím úplně jako kluk. Odkdy mám svého brouka ráda, protože je originální veterán? To musí být tou proměnou.) Rozhlédla jsem se. Čistý vzduch. Vyrazila jsem k autu, naskočila, zařadila neutrál a pro jednou jsem děkovala bohu, že se naše příjezdová cesta tak děsně prudce svažuje. Moje autíčko tichounce, jako po másle sjelo do ulice. Pak už stačilo jen nastartovat a vymotat se z naší čtvrti plné velkých drahých baráků.

Ani jsem se nepodívala do zpeřného zrcátka.

Vypnula jsem si pro jistotu mobil, neměla jsem náladu s nikým mluvit.

I když to vlastně nebyla úplně pravda. S jedním člověkem jsem si popovídat rozhodně chtěla. S jedinou osobou na světě, o které jsem věděla naprosto jistě, že se podívá na moje znamení a nezačne si myslet, že jsem příšera, zrůda nebo hrozně špatná holka.

Brouk mi zřejmě četl myšlenky, protože jakoby sám od sebe odbočil na silnici, která mě zavede na dálnici a ta zase na nejúžasnější místo na zeměkouli – levandulovou farmu babičky Redbirdové.

* * *

Na rozdíl od cesty ze školy domů se ta hodina a půl jízdy na babiččinu farmu zdála strašně dlouhá. Když jsem konečně odbočila z dvouproudé silnice na polní cestu, tělo mě bolelo víc než tenkrát, když jsme dostali novou tělocvikářku, která nás donutila cvičit s naprosto děsnými činkami a za šíleného smíchu nad námi práskala bičem. No dobře, žádný bič neměla, ale děsné to bylo stejně. Každý sval v těle mě bolet jako čert. Už bylo skoro šest a slunce pomalu zapadalo, ale oči mě pořád pálily. Dokonce i z téhle bledé záře mě divně svédila kůže. Byla jsem vděčná, že už je konec října a dost zima na to, abych si oblékla svoji mikinu s logem Borg Invasion 4D (ano, to je startrekovská atrakce v Las Vegas a tímto pokorně přiznávám, že občas absolutně ujíždím na *Star Treku*, a tím pádem jsem pošuk). Je mi velká, a tak zakryla holou kůži na mém těle téměř do posledního milimetru. Potom jsem ještě na zadním sedadle našla starou kšiltovku a narazila si ji co nejvíc do čela, aby mi slunce nesvítlo do tváře.

Babiččin dům stojí mezi dvěma levandulovými poli a stíní ho obrovské staré duby. Postavili ho v roce 1942 z neopracovaného oklahomského kamene, má prostornou verandu a neobvykle velká okna. Miluju ho. Jen jsem vyšla po několika dřevěných stupních na verandu, hned mi bylo líp... Cítila jsem se v bezpečí. Pak jsem si všimla lístku připevněného ke dveřím. Hned jsem poznala babiččin hezký rukopis. *Šla jsem na útesy sbírat bylinky.*

Dotkla jsem se hebkého papírku vonícího po levanduli. Babička vždycky věděla, že k ní jedu. Když jsem byla malá, připadalo mi to divné, ale později jsem začala její zvláštní nadání obdivovat. Celý život jsem si mohla být jistá, že ať se děje, co se děje, s babičkou Redbirdovou můžu vždycky počítat. V prvních měsících poté, co se máma provdala za Johna, bych asi uschla a umřela, kdybych o víkendech nemohla utéct na tuhle farmu.

Chvíli jsem rozmýšlela, jestli nemám jít dovnitř (babička nikdy nezamyká) a počkat na ni tam, ale nutně jsem ji potřebovala vidět, potřebovala jsem, aby mě objala a řekla mi to, co mi měla říct máma. *Neboj se... všechno se srovná... společně to zvládneme.* A tak jsem se vydala po pěšince podél nejsevernějšího pole k útesům. Cestou jsem se dotýkala levandulových květů a ty kolem sebe šířily sladkou stříbřitou vůni, jako by mě vítaly doma.

Připadalo mi, že se sem vracím po mnoha letech, ačkoli jsem tu naposled byla před čtyřmi týdny. John nemá babičku rád. Připadá mu divná. Dokonce jsem jednou zaslechla, jak říká mámě, že babička je čarodějnice a půjde do pekla. Je to blbec.

Vtom mi něco došlo a bylo to tak ohromující, že jsem zůstala stát jako přimrazená. Rodiče už nade mnou nemají žádnou moc. Už s nimi nikdy nebudu bydlet. John už mi nemůže rozkazovat.

Ty jo, to je boží!

Bylo to tak boží, až jsem se z toho rozkašlala a musela pevně zkřížit ruce na hrudi. Měla jsem pocit, že jinak se mi roztrhnou plíce. Musím najít babičku, a to hned.

5)

Pěšina na vrchol útesu byla odjakživa hodně strmá, ale šplhala jsem po ní už miliónkrát, s babičkou i bez ní, a nikdy to nebylo takhle těžké. A už to nebylo jen kašlem. Ani bolavými svaly. Motala se mi hlava a v břiše mi příšerně kručelo, jako Meg Ryanové ve *Francouzském polibku*, když sní nějaký sýr a má alergickou reakci na laktózu. (Kevin Kline je v tomhle filmu fakt k sežrání – teda na to, jak je starý.)

Taky mi teklo z nosu. A ne jen tak trošičku. Musela jsem si každou chvíli utřít nudli rukávem mikiny (já vím, hnus). Nemohla jsem dýchat jinak než pusou, jenomže o to víc jsem kašlala a bolest na prsou byla čím dál tím horší. Marně jsem vzpomínala, na co vlastně umírají ti, kdo nezvládnou úplnou proměnu v upíra. Na infarkt? Anebo se ukašlou a usmrkají k smrti?

Nemysli na to!

Musím najít babičku. I když si třeba neví s něčím rady, vždycky nakonec na něco přijde. Ona rozumí lidem. Prý proto, že neztratila kontakt s čerokézskou tradicí a s kmenovou moudrostí vědem, kterou zdédila v přímé pokrevní linii. Vždycky se musím usmát, když si vzpomenu, jak se tvářila, kdykoli přišla řeč na tupčíma (je jediná dospělá osoba, která ví, že mu tak říkám). Tvrdila, že na její dceru krev redbirdovských vědem evidentně

nepřešla, ale jen proto, že si šetřila extra silnou dávku čerokézské magie pro mě.

Když jsem byla malá, nespočetněkrát jsem s babičkou šplhala po téhle stezce a držela se jí za ruku. Nahoře jsme si do vysoké trávy, mezi spoustu lučního kvítí rozložily krásně barevnou deku a udělaly si piknik. Babička mi tam vyprávěla příběhy čerokézských indiánů a učila mě jejich tajemně znějící jazyk. Když jsem se teď drápala do svahu, ty prastaré příběhy mi vířily hlavou jako kouř obřadního ohně... třeba ta smutná pohádka o tom, jak vznikly hvězdy. Jednoho psa přistihli, jak krade kukuřičnou mouku, a lidé z kmene ho zpráskali. Pes se rozběhl domů, k severu, a přitom hrozně vyl a z tlamy mu létala mouka až k nebi, kde se kouzlem proměnila v Mléčnou dráhu. Nebo ta o velkém káněti, které svými křídly stvořilo hory a údolí. Anebo moje nejoblíbenější o mladé ženě-slunci, která žila na východě, jejím bratru-měsíci, který žil na západě, a o červeném ptáčku kardinálovi, který je dcerou slunce. Babiččino příjmení totiž v překladu znamená právě „červený kardinál“.

„Není to zvláštní? Jsem Redbirdová, takže dcera slunce, a měním se v noční příšeru.“ Uvědomila jsem si, že mluvím nahlas, a překvapilo mě, jak slabě můj hlas zní. Slabě, ale přesto se slova rozléhala s mnohonásobnou ozvěnou, jako bych mluvila do vibrujícího bubnu.

Buben...

To slovo mi připomnělo indiánská shromáždění, kam mě babička brávala, když jsem byla malá. Jen jsem na to pomyslela, jako bych té vzpomínce vdechla život – uslyšela jsem rytmické dunění obřadních bubnů. Rozhlédla jsem se, ale i před slábnoucím světlem odcházejícího dne jsem musela přimhouřit oči. Pálily mě a všechno jsem viděla rozmazaně. Vůbec nefoukalo, ale stíny skal a stromů jako by se hýbaly... prodlužovaly... natahovaly ke mně.

„Babi, já mám strach...“ vyhrkla jsem mezi dvěma drásavými záchvaty kašle.

Duchů země se nemusíš bát, ptáčátko.

„Babi?“ Opravdu jsem zaslechla hlas, který mě oslovil její oblíbenou přezdívkou, nebo to byla jen další divná ozvěna, která se mi vynořila ze vzpomínek? „Babičko!“ vykřikla jsem znovu, zastavila se a pozorně naslouchala, jestli mi odpoví.

Nic. Nic, jen vítr.

U-no-le... Myslí mi, jako polozapomenutý sen, prolétlo čerokézské slovo pro vítr.

Vítr? Počkat! Ještě před chvílí žádný nefoukal, a najednou jsem si musela přidržovat kšiltovku a druhou rukou odhrnovat z obličeje divoce poletující vlasy. A pak jsem v tom větru jasně zaslechla sbor čerokézských hlasů, které zpívaly do rytmu obřadních bubnů. Přes závoj vlasů a slz jsem spatřila kouř. Vdechla jsem sladkou ořechovou vůni borového dřeva, chuť táborových ohňů mých předků. Zakuckala jsem se a zalapala po dechu.

Vtom jsem je ucítila. Obklopovaly mě, tvary na hranici viditelnosti, chvějící se jako horký vzduch vzlínající v létě z asfaltu. Cítila jsem, jak se ke mně tisknou. Tančily půvabnými složitými krůčky kolem stínu čerokézského ohně.

Připoj se k nám, u-we-tsi-a-ge-ya... Připoj se k nám, dcero...

Čerokézští duchové... topím se ve vlastních plicích... pohádala jsem se s rodiči... můj starý život je nenávratně pryč...

To už bylo moc. Rozběhla jsem se.

Učili jsme se v biologii, že v bezprostředním ohrožení života zaplavuje naše tělo adrenalin, a asi je to pravda, protože mi sice praskaly plíce a připadalo mi, jako bych se snažila dýchat pod vodou, ale poslední, nejstrmější úsek

jsem proběhla, jako by to byla nákupní galerie, kde rozdávají zadarmo boty.

Bez dechu jsem klopýtala po stezce výš a výš, chtěla jsem utéct těm strašidelným duchům, kteří mě obklopovali jako mlha, ale místo abych se jim vzdalovala, nořila jsem se stále hlouběji do jejich kouřového stinného světa. Umírám? Vypadá to takhle? To proto vidím duchy? A kde je bílé světlo? Zaplavil mě děs. Vyrasila jsem ještě rychleji a rozpřáhla paže, jako bych té hrůze mohla zahradit cestu.

Kořenu, který trčel z udusané hlíny, jsem si vůbec nevšimla. Snažila jsem se zmírnit pád rukama, ale byla jsem naprosto dezorientovaná a úplně mi selhaly reflexy. Uhodila jsem se přímo do hlavy. Prudce to zabolelo, ale za okamžik už mě pohltila temnota.

Když jsem se probírala, měla jsem divný pocit. Čekala jsem, že mě bude bolet celé tělo, zvláště hlava a plíce, ale místo toho mi bylo... no... dobře. Vlastně mnohem líp než dobře. Žádný kašel. Ruce i nohy jsem měla úžasně lehké, prohráté a maličko mě svrběly, jako by byl chladný večer a já se právě ponořila do vany plné horké vody se spoustou pěny.

Co to jako má znamenat?

Překvapeně jsem otevřela oči. Uhodilo mě do nich světlo, ale jako zázrakem to vůbec nebolelo. Spíš než ostré slunce připomínalo tlumenou záři svíčky a linulo se odněkud shora. Myslela jsem, že se ke mně jeho zdroj blíží, ale jakmile jsem se posadila, došlo mi, že je to jinak. Světlo se neblížilo ke mně, nýbrž já k němu!

Jdu do nebe! No, nechci nikoho jmenovat, ale jisté lidi by to překvapilo.

Podívala jsem se dolů a uviděla svoje tělo. Ležela jsem, nebo spíš ono leželo... vlastně... zkrátka leželo nepříjemně blízko srázu. Nehýbalo se. Na čele mělo šrám,

ze kterého se proudem řinula krev a stékala do pukliny ve skále. Rudé kapky padaly do samého srdce útesu.

Nevěřili byste, jak je to divné, dívat se na sebe shora. Neměla jsem strach. Ale měla bych mít, ne? Znamená to, že jsem mrtvá? Třeba si teď budu moct líp prohlédnout čerokézské duchy. Dokonce ani tahle myšlenka mě nijak nevyděsila. Spíš jsem si připadala jako pouhý divák, jako kdyby se mě to, co se děje, nijak netýkalo. (Něco jako holky, co spí s každým na setkání a jsou pevně přesvědčené, že neotěhotní ani nechytí žádnou hnusnou pohlavní nemoc, která jim rozleptá mozek. Jen počkejte, kde budou za deset let.)

Svět kolem mě se mi moc líbil, třpytil se jako zbrusu nový, ale pořád jsem se bezděky vracela pohledem ke svému tělu. Snesla jsem se blíž. Dýchala jsem trhaně a mělce. Teda moje tělo tak dýchalo, ne to já, co jsem teď byla já. (Zářný příklad matoucího užití zájmen.) To já, co byla ta druhá, vůbec nevypadalo dobře. Bylo bílé jako křída a mělo namodralé rty. Ty jo! Bílý obličej, modrá pusa, červená krev! Jako bych byla nějaká vlastenka.

Zasmála jsem se a bylo to fantastické! Přísahám, že jsem viděla svůj smích, vznášel se kolem mě jako chmýří odfouknuté z pampelišky, jenom nebylo bílé, ale sladce modré jako cukrová poleva. Páni! Kdo mohl tušit, že si užiju tolik zábavy, když se praštím do hlavy a ztratím vědomí? Napadlo mě, jestli to takhle vypadá, když se člověk zkouří.

Modroučké chmýří smíchu se vytratilo a já zaslechla křišťálově jasné zurčení vody. Připlula jsem ještě blíž ke svému tělu a všimla si, že to, co mi předtím připadalo jako puklina v zemi, je ve skutečnosti úzká rozsedlina. Zvuk vody vycházel přímo z jejích hlubin. Zvědavě jsem nakoukla dolů a ze skály se ke mně vznesla stříbřitá ozvěna slov. Soustředila jsem se a zaslechla sotva znatelný stříbrný šepot.

Zoey Redbirdová... pojd' ke mně...

„Babičko!“ zakřičela jsem do průrvy. Moje slova byla zářivě fialová a zavířila kolem mě. „To jsi ty, babi?“

Pojd' ke mně...

Stříbrná barva předchozích slov se smísila s mým fialovým hlasem a změnila se v jasně levandulovou. To musí být znamení! Babička Redbirdová mě stejně jako duchovní průvodci, v něž Čerokézové věří už celá staletí, vyžývala, abych šla za ní do nitra skály.

Bez váhání jsem poručila své duši slétnout do rozsedliny. Řídila jsem se pramínkem krve a stříbrnou stopou babiččina šepotu, až jsem se ocitla v jeskynním prostoru s hladkým dnem. Uprostřed bublal potůček, ze kterého vzlínaly viditelné zvonivé střípky zvuku, lesklé a průsvitné jako sklo. Společně s rudými kapkami mé krve ozařovaly jeskyni mihotavým světlem v barvě suchého listí. Měla jsem chuť sednout si k zurčícímu potůčku, pohladit vzduch a pohrát si se zvuky, ale vtom se znovu ozval hlas.

Zoey Redbirdová... následuj mě a nalezněš svůj osud...

Zamířila jsem podél potůčku za voláním té ženy. Jeskyně se zužovala, až se změnila v klenutý tunel. Stácel se do povlovné spirály a náhle končil zdi pokrytou vyrytými symboly, které mi připadaly důvěrně známé a zároveň úplně cizí. Zmateně jsem hleděla na pramínek vody, který mizel v puklině ve zdi. Co teď? Mám se protáhnout za ním?

Otočila jsem se. Kromě tančícího světla za mnou nic nebylo. Pak jsem se obrátila zpátky a trhla sebou, jako bych dostala ránu elektrickým proudem. No tohle! Před zdí najednou seděla nějaká žena! Měla na sobě bílé šaty s třásněmi, pošíité korálky, které tvořily stejné symboly, jaké byly na stěně za ní. Byla neuvěřitelně krásná, měla dlouhé rovné vlasy, tak černé, že vypadaly, jako by v nich měla modré a fialové melíry. Jako havraní křídla. Když

promluvila, její plné rty se usmály a vzduch mezi námi se naplnil stříbrnou energií jejího hlasu.

Tsi-lu-gi U-we-tsi a-ge-hu-tsa. Vítej, dcero. Vedla sis dobře.

Mluvila čerokézsky, ale i když jsem ten jazyk v posledních letech pozapomněla, rozuměla jsem jí.

„Vy nejste babička!“ vyhrkla jsem. Připadala jsem si neohrabaně a nepatřičně. Moje fialová slova se spojila s jejími a vzduch kolem nás rozkvetl podivuhodnými třpytivě levandulovými vzory.

Její úsměv připomínal východ slunce.

Ne, dcero, nejsem, ale znám Sylvii Redbirdovou velice dobře.

Zhluboka jsem se nadechla. „Jsem mrtvá?“

Bála jsem se, že se mi začne smát, ale neudělala to. V tmavých očích měla něžný a starostlivý výraz.

Ne, u-we-tsi-a-ge-ya. Ke smrti máš velmi daleko, to se jen tvá duše na nějaký čas osvobodila, aby mohla vstoupit do říše Nunne'hi.

„Kmene duchů!“ Rozhlédla jsem se a zapátrala mezi stíny po tvářích a siluetách.

Babička ti dala dobré vzdělání, u-s-ti Do-tsu-wa... ptáčátko. V tobě se jedinečným způsobem mísí staré tradice s novým světem – starodávná indiánská krev s pulzem těch odjinud.

Z jejích slov mě mrazilo a zároveň polévalo horko. „Kdo jste?“ zeptala jsem se.

Znají mě pod mnoha jmény... Měnicí se žena, Gaia, A'akuluujjusi, Kuan Jin, Pavoučí pramáti, dokonce i Jitřenka...

Jak postupně říkala jednotlivá jména, měnila tvář a její moc mě ohromovala. Zjevně si toho všimla, protože se odmlčela, znovu se na mě krásně usmála a vrátila se k podobě, ve které jsem ji spatřila poprvé.

Ale ty, ptáčátko, dcero moje, mě smíš oslovovat jménem, pod nímž mě zná současný svět. Nyx.

„Nyx.“ Zmohla jsem se stěží na šepot. „Upíří bohyně?“

Ve skutečnosti mě jako matku nekonečné noci začali uctívat staří Řekové, kteří prošli proměnou. Již celé generace s potěšením nazývám jejich potomky svými dětmi. A ve tvém světě těmto dětem opravdu říkáte upíři. Přijmi to jméno, u-we-tsi-a-ge-ya, nalezněš v něm svůj osud.

Ucítila jsem, že znamení na mém čele pálí, a najednou mi bylo do breku. „Já – nerozumím tomu. Naleznu svůj osud? Já chci jen najít nějaký způsob, jak si poradit se svým novým životem – dát všechno do pořádku. Jenom chci někam patřit. Myslím, že na hledání svého osudu ještě nemám.“

Tvář bohyně opět znězněla, a když znovu promluvila, znělo to jako hlas mojí mámy, ale byl ještě mnohem mateřštější, jako by do svých slov přidala špetku veškeré mateřské lásky světa.

Věř si, Zoey Redbirdová. Označila jsem tě, jsi moje. Budeš první skutečnou u-we-tsi-a-ge-ya v-hna-i Sv-no-yi – dcerou Noci – této éry. Jsi výjimečná. Když si to plně uvědomíš, časem pochopíš, že se ve tvé jedinečnosti skrývá moc. Spájí se v tobě kouzelná krev dávných vědem a starších s vhledem a porozuměním modernímu světu.

Bohyně vstala a lадně ke mně vykročila. Její hlas kreslil do vzduchu kolem nás stříbřité symboly moci. Když ke mně došla, setřela mi slzy a vzala moji tvář do dlaní.

Zoey Redbirdová, dcero Noci, jmenuji tě svýma očima a ušima pro současný svět, který se snaží nalézt rovnováhu mezi dobrem a zlem.

„Ale mně je šestnáct! Neumím ani zaparkovat u chodníku! Nemůžu být vašima očima a ušima, nezvládnou to!“

Jen se mírně usmála. *Jsi starší, než by se podle věku mohlo zdát, ptáčátko. Věř si a sama přijdeš na to, co máš dělat.*

Ale jedno si pamatuj: temnota není vždy totéž co zlo a stejně tak světlo není vždy poslem dobra.

Pak se bohyně Nyx, pradávne vtělení noci, sklonila a políbila mě na čelo. A já jsem ten den už potřetí ztratila vědomí.

6)

*Krásná, podívej, mračna víří.
Krásná, podívej, déšť sem míří...*

Do mysli mi vplula slova prastaré písně. Asi se mi znovu zdá o babičce Redbirdové. Hned jsem se cítila v teple, v bezpečí, šťastná a to se mi moc líbilo, protože poslední dobou mi bylo pěkně mizerně... jenom jsem si nedokázala přesně vzpomenout proč. Hm. Divné.

*Kdo to řekl?
Kukuřička
na špičce stvolu...*

Babiččina ukolébavka zněla dál a já se převalila na bok, stočila do klubíčka a s povzdechem zavrtala tvář do měkkého polštáře. Jenomže jakmile jsem pohnula hlavou, vystřelila mi do spánků nepříjemná bolest a roztrýštila mou spokojenost jako kulka skleněnou tabuli, protože se mi naráz vybavily události uplynulého dne.

Měním se v upíra.

Utekla jsem z domova.

Upadla jsem a pak jsem prožila klinickou smrt nebo co.

Měním se v upíra. Do háje.

Kruci, mně asi praskne hlava.

„Ptáčku! Jsi vzhůru, holčičko?“

Zamrkala jsem, a když jsem se rozkoukala, zjistila jsem, že u mojí postele sedí na stoličce babička Redbirdová.

„Babi!“ zakrákorala jsem a natáhla k ní ruku. Můj hlas zněl příšerně, s tou bolestí v hlavě si v ničem nezadal. „Co se stalo? Kde to jsem?“

„V bezpečí, ptáčátko. Jsi v bezpečí.“

„Bolí mě hlava.“ Dotkla jsem se místa, které nejvíc tahalo a svědilo, a nahmatala pichlavé stehy.

„Bodejt' ne. Zestárla jsem o deset let, když jsem tě našla.“ Babička mě něžně pohladila po hřbetu ruky. „Všude samá krev...“ Otřásla se, pak zavrtěla hlavou a usmála se na mě. „Slib mi, že už něco takového neuděláš.“

„Slibuju,“ řekla jsem. „Takže tys mě našla...“

„Ležela jsi v louži krve, v bezvědomí, ptáčku.“ Odhrnula mi z čela vlasy a lehce pohladila moje znamení. „Bylas tak bledá, že ten tvůj měsíc úplně bil do očí, jako by svítil. Věděla jsem, že tě musím vrátit do Školy noci, a to jsem taky udělala.“ Přidušeně se uchichtla a v očích jí zlomyslně blýsklo. Vypadala úplně jako malá holčička. „Zavolala jsem tvou mámě, že tě vezu sem, a pak jsem musela předstírat, že se mi vybil mobil, abych ji utnula. Vypadá to, že z nás nemá zrovna radost.“

Široce jsem se na ni zazubila. Ha ha, máma není naštvaná jenom na mě.

„Zoey, cos tam propána pohledávala za denního světla? A proč jsi mi nedala vědět už dřív, že tě označili?“

S námahou jsem se posadila a bolestí jsem zatnula zuby. Naštěstí to vypadalo, že kašel zmizel. Určitě proto, že jsem konečně tady – ve Škole noci... Ale hned jsem tyhle úvahy zaplašila, protože mi došlo, co babička řekla.

„Počkej, já ti o tom přece nemohla říct dřív. Stopař mě označil teprve dneska ve škole. Nejdřív jsem jela domů.“

Doufala jsem, že máma mi pomůže a bude stát při mně.“ Odmlčela jsem se a vybavila si hroznou scénu s rodiči. Babička mi stiskla ruku. Zjevně mi dokonale rozuměla. „V podstatě mě s Johnem zamkli v pokoji, pak zavolali našeho cvokaře a svolali tu svoji modlitební partu.“

Babička ohrnula nos.

„Tak jsem utekla oknem a jela rovnou k tobě,“ uzavřela jsem vyprávění.

„To jsem ráda, ptáčku, ale stejně tomu vůbec nerozumím.“

„Já vím,“ povzdychla jsem si. „Taky nedokážu uvěřit, že mě označili. Proč mě?“

„To jsem nemyslela, holčičko. Mě vůbec nepřekvapuje, že se to stalo. Redbirdovým odjakživa kolovala v žilách mocná magie, byla jen otázka času, kdy někoho z naší rodiny vyvolí. Já se divím tomu, že tě označili teprve dnes. Nemáš na čele jen obrys srpku. Je dokonale vybarvený.“

„To není možné!“

„Podívej se sama, *u-we-tsi-a-ge-ya*.“ Oslovila mě čerokézským výrazem pro dceru a zničehonic mi silně připomněla nějakou záhadnou prastarou bohyni.

Prohrábla kabelku a vyndala starožitné stříbrné zrcátko, které nosila všude s sebou. Beze slova mi ho podala. Stiskla jsem klips a otevřela pouzdro. Pohlédla jsem na svůj odraz... povědomá cizinka... ta holka, co není tak docela já. Měla obrovské oči a příliš bílou pleť, ale to mě ani moc nezajímalo. Nemohla jsem se totiž odtrhnout od svého znamení, dokonalého měsíčního srpku, jehož celá plocha byla vyplněná výraznou safírovou modří upířího tetování. S pocitem, že možná ještě pořád sním, jsem na neobvyklý obrazec sáhla a objela ho prstem. Připadalo mi, že na kůži opět cítím rty bohyně.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se, aniž jsem odtrhla od znamení oči.

„Doufaly jsme, že na tuto otázku budeš mít odpověď právě ty, Zoey Redbirdová,“ ozval se úchvatný hlas.

Ještě než jsem vzhlédla od svého zrcadlového odrazu, věděla jsem, že bude jedinečná a neuvěřitelná. A fakticky taková byla. Krásná jako filmová hvězda, jako panenka Barbie. V životě jsem neviděla někoho tak dokonalého takhle zblízka. Měla veliké mandlové oči, tmavě zelené jako mech, obličej tvaru srdce a pleť hebkou a smetanově bílou, jak to člověk vidí jedině v televizi. Vlasy měla tmavě rezavé – žádná příšerná mrkvově oranžová barva, ani taková ta nudná nazrzlá blond, ale tmavá a lesklá jako kaštan. Spadaly jí ve velkých vlnách nejmíň do půli zad. Postavu měla... no zkrátka perfektní. Nebyla vychrtlá jako husy, co pořád zvracejí a drží úděsné diety, protože to dělá Paris Hilton a je to in (sorry, Paris, ale to si myslíš tak akorát ty). Tahle žena měla pevné svaly, ale zároveň taky křivky. A nádherná prsa. (Kéž bych měla taková!)

„He?“ řekla jsem. Zrovna moc inteligentně to neznělo.

Usmála se na mě a přitom předvedla nepochopitelně pravidelné, bílé zuby – vyčnělé špičky nikde. Aha, já vynechala, že ke všem těm dokonalým věcem měla ještě uprostřed čela vytetovaný safírový měsíční srpek, od něhož se jí podél obočí a dolů k lícním kostem táhla spleť vlnovek, která mi připomínala mořské vlny.

Byla to upírka.

„Doufaly jsme, že nám vysvětlíš, proč má upíří mládě, které nedokončilo proměnu, na čele znamení dospělého.“

Kdyby se neusmívala a v hlase jí nezaznívala stopa starostlivosti, vyznělo by to asi dost drsně. Takhle to spíš působilo ustaraně a trochu zmateně.

„Já nejsem upír?“ vyhrkla jsem.

Její smích zněl jako hudba. „Ještě ne, Zoey, ale troufám si říct, že plně vybarvené znamení je příznivá známka do budoucna.“

„Aha... já... hm, to je fajn. Vážně fajn,“ vypadlo ze mě.

Před naprostým trapasem mě naštěstí zachránila babička.

„Zoey, tohle je velekněžka Školy noci, Neferet. Ošetřovala tě po celou dobu, co jsi byla v...“ Zarazila se, zjevně nechtěla použít slovo „bezvědomí“, „...co jsi spala.“

„Vítej ve Škole noci, Zoey Redbirdová,“ řekla Neferet přívětivě.

Střelila jsem pohledem k babičce a potom zpátky ke kněžce. Hodně rozpačitě jsem zakoktala: „Já – já se ve skutečnosti jmenuju jinak. Montgomeryová.“

„Vážně?“ opáčila Neferet a zvedla jantarová obočí. „Jednou z předností vstupu do nového života je, že dostáváš příležitost začít úplně od nuly – máš možnost volby tam, kdes ji dřív neměla. Kdyby sis mohla vybrat, jak by ses doopravdy jmenovala?“

Nezaváhala jsem ani vteřinu. „Zoey Redbirdová.“

„Od této chvíle se tedy jmenuješ Zoey Redbirdová. Vítej v novém životě.“ Natáhla ruku, jako by mi ji podávala, a já jí automaticky chtěla potřást. Ona mi však místo toho stiskla předloktí. Bylo to divné, ale tak nějak správné.

Stisk měla vřelý a pevný. Z jejího úsměvu sálala přívětivost. Byla úžasná a vyvolávala ve mně úctu a obdiv. Takoví jsou vlastně všichni upíři, ve všem jsou prostě lepší než lidé – jsou silnější, chytřejší, talentovanější. Neferet budila dojem, jako by někdo uvnitř ní rozsvítil oslňující světlo. Samozřejmě si uvědomuju, že tenhle popis zavání ironií, když člověk uváží všechno, co se o upírech traduje (a já už jsem na vlastní kůži zjistila, že spousta z toho je pravda). Upíři špatně snášejí sluneční světlo, nejsilnější jsou v noci, k životu potřebují pít krev (ble) a uctívají bohyni, která je vtělením noci.

„D-děkuju. Ráda vás poznávám.“ Úporně jsem se snažila působit jako normální a aspoň polointeligentní bytost.

„Jak už jsem říkala tvé babičce, ještě žádné mládě se k nám nedostalo za tak podivných okolností, v bezvědomí a s plně vybarveným znamením. Pamatuješ si, co se ti stalo, Zoey?“

Už jsem otvírala pusu a chystala se říct, že si to pamatuju úplně jasně, že jsem upadla, uhodila se do hlavy... dívala se na sebe seshora a vznášela se jako duch... pustila se do jeskyně za divnými slovy, co byla vidět... a nakonec se setkala s bohyní Nyx. Ale než jsem to stačila vyslovit, ucítila jsem něco zvláštního, jako by mi někdo dal pěstí do břicha. Bylo to jasné a zřetelné varování, abych držela klapačku.

„Já... já si toho vlastně moc nepamatuju...“ Zarazila jsem se a sáhla na bolavé místo, ze kterého trčely stehy. „Aspoň od té chvíle, co jsem se praštila do hlavy. Do té doby si vzpomínám na všechno. Označil mě stopař, řekla jsem o tom rodičům a děsně jsme se porafali, potom jsem utekla k babičce. Bylo mi fakticky hodně špatně, a když jsem se snažila vyjít ten sráz...“ Pamatovala jsem si i všechno potom, *úplně* všechno. Duchy Čerokézů, tanec i oheň. *Mlč!* varoval mě důrazně ten nový pocit, „...asi jsem se rozkašlala, uklouzla a uhodila se do hlavy. Pak už nic, probrala jsem se tady a slyšela, jak mi babička zpívá.“ Vychrlila jsem to všechno jedním dechem. Nejradši bych před Neferetinýma pátravýma zelenýma očima uhnula, ale pocit, který mě varoval, abych nic neříkala, mi stejně přísně nakazoval, abych se neodvracela a snažila se vypadat, jako že nic neskrývám. Ne že bych věděla, proč vlastně něco skrývám.

„Při úrazech hlavy je ztráta paměti běžná,“ podotkla klidně babička, když ticho trvalo příliš dlouho.

Nejradši bych jí dala pusu.

„Ano, samozřejmě, máte pravdu,“ řekla Neferet rychle a zatvářila se zase příjemně. „Nedělejte si o vnučku starosti, paní Redbirdová, bude v pořádku.“

Mluvila uctivě a napětí, které ve mně sílilo, maličko povolilo. Když je jí sympatická babička Redbirdová, určitě je to pohodový člověk, vlastně upír. No ne?

„Jak jistě víte, upíři...“ Kratičce se odmlčela a usmála se na mě. „...dokonce i upíří mláďata mají neobyčejně silnou schopnost regenerace. Uzdravuje se tak rychle, že může klidně hned vstát a už nemusí ani zůstat na ošetřovně.“ Obrátila se na mě. „Chceš se seznámit s novou spolubydlící, Zoey?“

Ne. Namáhavě jsem polkla a přikývla. „Ano.“

„Výborně!“ zvolala. Naštěstí jí nevadilo, že se na ni křením jako přitroublý sádrový trpaslík.

„Neměla by tu ještě aspoň den zůstat na pozorování?“ zeptala se babička.

„Chápu vaše obavy, ale ujišťuji vás, že Zoeyina fyzická poranění se teď hojí velice rychle, ačkoli vám to musí připadat neobvyklé.“

Znovu se na mě usmála, a i když jsem byla vyděšená, nervózní, zkrátka úplně mimo, úsměv jsem jí oplatila. Vypadalo to, že je doopravdy ráda, že mě tady má. Upřímně řečeno jsem díky ní začala mít pocit, že proměnit se v upíra není až tak zlé.

„Babi, mně už je dobře. Fakt. Jenom mě trochu pobolívá hlava, ale jinak se cítím o moc líp.“ Jakmile jsem to vyslovila, došlo mi, že je to pravda. Už jsem vůbec nekašlala. Nebolely mě svaly. Až na tu hlavu jsem si připadala naprosto v pohodě.

Neferet potom udělala něco, co mě zaprvé překvapilo a zadruhé si mě tím úplně získala – i moji důvěru. Přistoupila k babičce a pomalu, vážně řekla: „Sylvie Redbirdová, na svou čest vám slibuji, že vaší vnučce se tu nestane nic zlého. Každé mládě dostane na starost dospělý

mentor. Abych dodala svému slibu váhu, budu Zoeyinou mentorkou já. Od nynějška ji musíte svěřit mé péči.“

Sevřela ruku v pěst, přitiskla si ji k srdci a formálně se babičce uklonila. Ta téměř nezaváhala.

„Přijímám váš slib, Neferet, velekněžko Nykty.“ Pak napodobila její gesto i úklonu, obrátila se ke mně a pevně mě objala. „Zavolej, když budeš něco potřebovat, ptáčátko. Mám tě ráda.“

„Zavolám, babi. Taky tě mám ráda. A děkuju, že jsi mě sem přivezla,“ zašeptala jsem, vdechla důvěrně známou vůni levandule a potlačila slzy.

Něžně mě políbila na tvář a potom rychle a jistě vyšla z místnosti. Poprvé v životě jsem se ocitla o samotě s upírem.

„Tak, Zoey, jsi připravená vykročit do nového života?“

Podívala jsem se na ni a znovu užasla nad tím, jak je fantastická. Jestli se proměním v upíra, budu tak silná a sebevědomá jako ona, nebo jsou takové jen velekněžky? Vtom mi prolétlo hlavou, že by bylo bezva stát se taky velekněžkou – ale ten moment šílenství hned pominul. Jsem jenom obyčejná holka. Lépe řečeno pěkně zmatená obyčejná holka, ze které žádná kněžka nikdy nebude, leda ve snu. Potřebuju jen najít nějaký způsob, jak tady zapadnout mezi ostatní, a Neferet mi to zatím hodně ulehčuje.

„Ano, jsem připravená.“ Naštěstí to znělo mnohem sebejistěji, než jsem se doopravdy cítila.

7)

„Kolik je hodin?“

Šly jsme úzkou chodbou, která se mírně stáčela. Zdi byly ze zvláštní kombinace tmavého kamene a hrubých cihel. V pravidelných rozestupech visely z černých železných háků staromódní plynové lampy. Vydávaly měkké žluté světlo, které bylo naštěstí k mým očím velice milosrdné. V chodbě nebyla okna a celou cestu jsme nikoho nepotkaly (i když jsem se pořád nervózně rozhlížela a představovala si, jak asi budou vypadat upíří kluci a holky).

„Jsou skoro čtyři ráno, a to znamená, že před hodinou skončilo vyučování,“ řekla Neferet, a když viděla můj totálně šokovaný výraz, pousmála se. „Výuka začíná v osm večer a končí ve tři ráno,“ vysvětlila. „Učitelé pak do půl čtvrté poskytují studentům konzultace. Tělocvična je otevřená do svítání. Až dokončíš proměnu, přesný čas východu slunce vycítíš automaticky, ale do té doby ho najdeš napsaný v každé učebně, společenské místnosti a dalších společných prostorách včetně jídelny, knihovny a tělocvičny. Nyktin chrám je samozřejmě otevřený dvacet čtyři hodin denně, ale oficiální obřady se konají dvakrát týdně po vyučování. Nejbližší bude zítra.“ Pohlédla na mě a usmála se ještě laskavěji. „Teď ti jistě připadá, že je toho na tebe moc, ale rychle si zvykneš. Navíc ti kromě mě pomůže i tvá spolubydlící.“

Už jsem otvírala pusku a chtěla se jí na něco zeptat, když se v chodbě objevila zrzavá chlupatá koule a naprosto neslyšně, bez varování skočila kněžce do náruče. Škubla jsem sebou a trochu vykvikla – a hned jsem si připadala jako naprosté pako. Ta zrzavá chlupatá koule totiž nebyl žádný bubák ani nic podobného, ale obrovitánská kočka.

Neferet se smíchem podrbala kouli za ušima. „Zoey, tohle je Skylar. Číhat tady a vrhat se na mě ze zálohy je jeho koníček.“

„To je ten největší kocour, jakého jsem kdy viděla.“ Natáhla jsem k němu ruku, aby si mě mohl očichat.

„Pozor, kouše.“

Chtěla jsem ucuknout, ale Skylar si začal třít hlavu o moje prsty. Zadržela jsem dech.

Neferet naklonila hlavu ke straně, jako by ve větru slyšela hlasy. „Líbíš se mu, a to je hodně neobvyklé. Nikoho kromě mě rád nemá. Dokonce z téhle části areálu vyhání i všechny ostatní kočky. Je to hrozný tyran,“ zabroukala něžně.

Opatrně jsem Skylara podrbala za ušima jako jeho paní. „Mám kočky ráda,“ podotkla jsem tiše. „Dokonce jsem jednu měla, ale když se máma znovu vdala, musela jsem ji dát do útulku k adopci. John, její nový manžel, nemá kočky rád.“

„Ze zkušenosti můžu říct, že podle toho, jaký má člověk vztah ke kočkám a jaký vztah mají naopak ony k němu, se dá výborně odhadnout charakter.“

Pohlédla jsem do jejích zelených očí a hned mi bylo jasné, že o zašmodrchaných rodinných vztazích ví mnohem víc, než dává najevo. Vytušila jsem v ní spřízněnou duši a díky tomu ze mě spadla troška nervozity. „Máte tady hodně koček?“

„Ano. Provázejí upíry odnepaměti.“

Vlastně to pro mě nebyla žádná novinka. Ve světových dějinách nám pan Shaddox (lépe známý pod přezdívkou Fouňa, ale to jen mezi námi!) vykládal, že lidé kdysi kočky zabíjeli, protože věřili, že můžou za proměnu. *No řekněte, taková ptákovina. To jen dokazuje, jak jsou lidé pitomí...* řekla jsem si v duchu a najednou se zarazila. Úplně mě vyděsilo, že automaticky přemýšlím o lidech, jako by byli jiný druh než já.

„Mohla bych si taky jednu pořídit?“ zeptala jsem se.

„Když si tě nějaká zdejší kočka vybere, budeš jí patřit.“

„Vybere?“

Neferet se usmála a pohladila Skylara. Ten zavřel oči a začal hlasitě příst. „Kočky si nás vybírají, nejsme jejich majitelé.“ Kocour chtěl patrně tento fakt názorně předvést, protože seskočil na zem, nafoukaně škul bl ocase m a zmizel za ohybem chodby.

Velekněžka se rozesmála. „Vážně je hrozný, ale já ho miluju. Asi bych ho milovala i nebýt daru, kterým mě obdařila bohyně.“

„Daru? Skylar je dar od bohyně?“

„Svým způsobem ano. Každá velekněžka má nějaké nadání – ty bys tomu spíš asi řekla nadpřirozená síla – které dostala od bohyně. Je to jedna z věcí, podle nichž se kněžky poznají. Můžou to být neobvyklé způsoby vnímání, například čtení myšlenek nebo věštecké vize, které umožňují předpovídat budoucnost. Nadání se ale může vztahovat i k materiálnímu světu, jako třeba zvláštní spojení s některým ze čtyř živlů nebo se zvířaty. Já jsem od bohyně dostala dva dary. Zaprvé mám nadání pro kočky, jsem s nimi spojena poutem, které je i pro upíra nadstandardní. A potom mě Nyx obdařila ještě léčitelským talentem.“ Usmála se. „To proto vím, že už jsi zase skoro zdravá, řekl mi to můj dar.“

„Páni, to je fantastické.“ Na nic lepšího jsem se nezmohla. Za uplynulý den se toho stalo tolik, že se mi z toho točila hlava.

„Pojď, dovedu tě do tvého pokoje. Určitě máš hlad a jsi unavená. Večeře bude –“ naklonila hlavu ke straně, jako by jí někdo šeptem říkal, kolik je. „– za hodinu.“ Vědoucně se na mě usmála. „Upíři vždycky vědí, kolik je hodin.“

„To je taky super.“

„Tohle je teprve špička ledovce, moje milé mládě.“

Doufala jsem, že její metafora nevěští nějakou katastrofu ve stylu potopení Titaniku. Šly jsme chodbou dál a já přemítala o divných vnitřních hodinách a tak. Pak jsem si vzpomněla, na co jsem se chtěla zeptat, než značně chatrnou nit mých myšlenek přerval Skylar.

„Počkat. Vy jste říkala, že vyučování začíná v osm. Večer?“ No, obvykle nejsem takhle tupá, ale občas mi připadalo, že na mě mluví nějakým cizím jazykem. Dělalो mi dost potíže všemu rozumět.

„Když se nad tím pořádně zamyslíš, pochopíš, že noční výuka je naprosto logická věc. Nepochybně víš, že ani upíři, ani mláděta na přímém slunci neexplodují nebo něco podobného, to jsou všechno výmysly, ale světlo nám jednoduše nedělá dobře. Že ti už dnes bylo na denním světle nepříjemně?“

Přikývla jsem. „Nepomohly mi ani moje Maui Jimy.“ Hned jsem si připadala, jako že plácám pitomosti, a tak jsem rychle dodala: „Maui Jim je značka slunečních brýlí.“

„Jistě, Zoey,“ odpověděla Neferet trpělivě. „Já se ve slunečních brýlích vyznám. Dokonce velmi dobře.“

„Proboha, promiňte, já...“ Zarazila jsem se a napadlo mě, jestli tu není zakázané brát boží jméno nadarmo. Neferet je velekněžka a znamení své bohyně nosí evidentně s hrdostí. Neurazila jsem ji? Zatraceně, nedotkla

jsem se Nykty? Proboha. A co „zatraceně“? Je to moje oblíbená kletba. (Upřímně řečeno, jediná, kterou běžně používám.) Smím taková slova vůbec dál říkat? Věřící hlásají, že upíři uctívají falešnou bohyni a že jsou sobecká stvoření temnot, která se zajímají jen o peníze, přepych a krev, a proto budou všichni jistojistě zatraceni. Měla bych si asi dávat pozor, co říkám a jaká slova...

„Zoey.“

Zvedla jsem oči a zjistila, že Neferet na mě pátravě a ustaraně hledí. Zjevně se mi už chvíli marně snažila něco říct, ale já vedla tu uhozenou vnitřní samomluvu a neslyšela ji.

„Promiňte,“ vyhrkla jsem znovu.

Zastavila, položila mi ruce na ramena a otočila si mě tváří k sobě. „Zoey, přestaň se neustále omlouvat. Nezapomínej, že v tvé situaci jsme byli všichni. I pro nás bylo tohle všechno jednou nové. Víme, jaké to je – strach z proměny, ten šok, že se tvůj život vydal směrem, který je pro tebe úplně cizí.“

„A nemůžu s tím vůbec nic dělat,“ doplnila jsem tiše.

„To také. Zlepší se to. Až se z tebe stane dospělý upír, budeš mít zase život ve svých rukou. Budeš rozhodovat sama za sebe, dělat si, co budeš chtít, půjdeš cestou, kterou tě povede tvé srdce, tvá duše a tvé nadání.“

„Jestli se ze mě stane dospělý upír.“

„Stane, Zoey.“

„Jak si tím můžete být tak jistá?“

Upřela oči na mé plně vybarvené znamení. „Nyx si tě vyvolila. K čemu, to nevíme. Ale jasně tě označila svým znaméním. Kdyby chtěla dopustit, abys selhala, nevyvolila by tě.“

Vzpomněla jsem si, co mi bohyně říkala. *Zoey Redbirdová, dcero Noci, jmenuji tě svýma očima a ušima pro současný svět, který se snaží nalézt rovnováhu mezi dobrem a zlem.* Rychle jsem uhnula pohledem a zoufale si

přála vědět, proč mi instinkt pořád napovídá, abych o svém setkání s Nyktou mlčela.

„Je to... Bylo toho na jeden den prostě moc.“

„To rozhodně ano, zvlášť na prázdný žaludek.“

Znovu jsme vykročily chodbou, když zazvonil mobil a já sebou trhla. Neferet vzdychla, omluvně se na mě usmála a vytáhla z kapsy malý telefon.

„Neferet,“ ohlásila se. Chvilku poslouchala, pak nakrčila čelo a přimhouřila oči. „Ne, dobře, že jste mi zavolali. Vráťím se a podívám se na ni.“ Ukončila hovor. „Omlouvám se, Zoey. Jedna dívka si dnes zlomila nohu a necítí se dobře. Musím se vrátit a zjistit, jestli se její stav nezhoršil. Běž dál touhle chodbou a drž se pořád vlevo, dojdeš k hlavnímu vchodu. Nemůžeš ho minout, jsou to velké dveře z velice starého dřeva. Venku je hned vedle nich kamenná lavička, tam na mě můžeš počkat. Nebude to trvat dlouho.“

„Jasně, v pohodě.“ Ale mluvila jsem už do prázdna, Neferet zmizela za ohybem chodby. Povzdychla jsem si. Neměla jsem zrovna dobrý pocit z toho, že jsem sama někde, kde se to hemží upíry a jejich mláďaty. Teď když kněžka odešla, mihotavá světla lamp už mi vůbec nepřipadala přívětivá. Působila trochu strašidelně a vrhala na staré kamenné zdi přízračné stíny.

Nechtěla jsem ale zbytečně panikařit, a tak jsem se pomalu vydala kupředu. Za chvíli už jsem litovala, že tu kromě mě nikdo není, i kdyby to třeba byli upíři. Vládlo tu moc velké ticho. Ponuré ticho. Narazila jsem na pár odboček doprava, ale podle Neferetiniých instrukcí jsem se držela vlevo. Vlastně jsem se doprava radši ani nekoukala, protože v bočních chodbách byla tma jako v pytli.

Do jedné odbočky jsem ale bohužel nakoukla. No, náhodou jsem k tomu měla pádný důvod. Něco jsem odtamtud zaslechla. Konkrétně smích. Tichý dívčí smích, ze kterého mi bůhvíproč přeběhl mráz po zádech.

Zastavila jsem se a zadívala se tam. Připadalo mi, že se v šeru něco hýbe.

Zoey... zašeptal odtamtud nějaký hlas.

Překvapeně jsem zamrkala. Vážně jsem zaslechla svoje jméno, nebo se mi to jen zdálo? Ten hlas zněl tak nějak povědomě. Že by znovu Nyx? Volá mě bohyně? Bála jsem se, ale zároveň jsem byla zvědavá. Se zatajeným dechem jsem popošla kousek do postranní chodby.

Ta se lehce stáčela, a jakmile jsem uviděla, co se za ohybem děje, automaticky jsem se zastavila a přitiskla ke stěně. Kousek ode mě byli ve výklenku dva lidé. Nejdřív mi nedocházelo, co dělají, ale pak mi to secvaklo.

Měla jsem odtamtud okamžitě zmizet. Měla jsem se tichounce odplížit a snažit se na ten pohled navěky zapomenout. Ale neudělala jsem samozřejmě ani jedno. Nohy mi najednou tak ztěžkly, že jsem se nemohla ani pohnout. Nezbývalo než se dívat dál.

Ten muž... potom jsem si v dalším návalu šoku uvědomila, že to není muž, ale ještě kluk, nejvýš o rok starší než já. Opíral se o kamennou zeď, zakláněl hlavu a lapal po dechu. V šeru jsem mu pořádně neviděla do tváře, ale i tak jsem poznala, že je moc hezký.

Pak se znovu ozval ten zadýchaný zvonivý smích a já sjela pohledem níž.

Klečela před ním. Rozeznávala jsem jen to, že je blond. Vlasy měla tak bohaté, že připomínaly nějaký starodávný závoj. Přejela klukovi rukama po stehnech.

Běž! křičel na mě vnitřní hlas. *Vypadni odsud!* Už jsem se chystala o krok couvnout, ale pak ten kluk promluvil a já ztuhla jako přimražená.

„Ne!“

Vykulila jsem oči, protože jsem si chvíli myslela, že to říká mně.

„Ale jdi, přece nechceš, abych přestala.“

Hrozně se mi ulevilo. Říkal to té holce, ne mně. Vůbec nevědí, že tam jsem.

„To teda chci.“ Znělo to, jako když cedí slova skrz zaťaté zuby. „Vstaň.“

„Líbí se ti to, přiznej si to. A přiznej si taky, že o mě pořád stojíš.“

Úplně předla a snažila se být sexy, ale v jejím hlase jsem rozpoznala stopu prosebného tónu. Evidentně byla dost zoufalá. Pohnula prsty a já udiveně vyvalila oči, protože mu sjela ukazováčkem dolů po stehně a prořízla džíny nehtem ostrým jako nůž. Z trhliny se vyřinula krev, měňavě rudá a šokující.

Vůbec jsem to nechtěla a bylo mi z toho pěkně špatně, ale pravda je taková, že se mi v puse začaly sbíhat sliny.

„Ne!“ vyštěkl, chytil ji za ramena a pokusil se ji odstrčit.

„Ale, přestaň si na něco hrát.“ Znovu se zasmála, znělo to zlomyslně a sarkasticky. „Sám nejlíp víš, že patříme navždycky k sobě.“ Naklonila se a tu strůžku krve olízla.

Zachvěla jsem se. Proti mé vůli mě to fascinovalo.

„Nech toho!“ Pořád se ji snažil odstrčit. „Nechci k tobě být hrubý, ale už mě fakt začínáš štvát. Copak to nechápeš? Tohle už dělat nebudeme. Nestojím o tebe.“

„Stojíš! Vždycky o mě budeš stát!“ Rozepnula mu poklopec.

Tady vážně nemám co dělat. Tohle bych vůbec neměla vidět. Odtrhla jsem pohled od krve na jeho stehně a o krok ucouvla.

Kluk zvedl oči. Uviděl mě.

A pak se stalo něco fakticky hodně divného. Naše oči se jakoby dotkly. Nedokázala jsem se odvrátit. Ta holka jako by tam najednou vůbec nebyla, byli jsme v té chodbě sami, jen my dva a sladká, nádherná vůně jeho krve.

„Tak ty o mě nestojíš? Mně to tak rozhodně nepřipadá,“ zapředla zlovlně.

Úplně mimoděk jsem začala vrtět hlavou. „Ne!“ vykřikl znovu a pokusil se ji odstrčit, aby mohl vyrazit ke mně. Odtrhla jsem od něj oči a klopýtavě ustoupila dozadu.

„Ne,“ zopakoval. Teď už jsem věděla jistě, že to říká mně a ne jí. Blondýně to v tu chvíli došlo taky. Vykřikla, vlastně spíš zavrčela jako divoká šelma, a prudce se otočila. Strnulost najednou pominula a já se dala na útěk.

Čekala jsem, že mě budou pronásledovat, a tak jsem se nezastavila, dokud jsem nebyla u těch obrovských dveří, které mi popsala Neferet. Opřela jsem se o studené dřevo a snažila se nefunět jako lokomotiva. Nechtěla jsem přeslechnout zvuk jejich kroků.

Co si počnu, jestli mě opravdu honí? V hlavě mi znovu pulzovala bodavá bolest, byla jsem vyčerpaná a k smrti vyděšená. A totálně, absolutně zhnusená.

Jasně, vím, co je orální sex. Myslím, že v Americe není jediný teenager, který by to nevěděl, a všichni taky tušíme, co si o nás myslí dospělí – že je pro dnešní holky stejně normální ho klukovi vykouřit, jako pro tehdejší bývalo dávat klukům žvýkačky (nebo třeba lízátko, i když to je trošku dvojsmysl). Takže aby bylo jasno: to jsou kecy a takové názory mě štvou. Jasně že některým holčkám to připadá „cool“. Ale to jsou husy. Ty z nás, které mají normální mozkové funkce, vědí, že nechat se takhle sprostě zneužívat cool není.

Abych to shrnula, teoretickou znalost orálního sexu mám. Ale rozhodně jsem ho nikdy doopravdy neviděla. Proto jsem byla tak vyšokovaná. Jenže to, co ta blondýna dělala, vlastně nebylo zas tak hrozné v porovnání s tím, jak jsem já zareagovala na krev.

Chtěla jsem si taky líznout.

A to prostě není normální.

No, a zadruhé tu máme ten divný pocit, když se naše oči setkaly. Co to jako mělo znamenat?

„Zoey, jsi v pořádku?“

„Zatraceně!“ vyjekla jsem a nadskočila. Za mnou stála Neferet a dost nechápavě na mě zírala.

„Tobě není dobře?“

„Já... mně...“ Myšlenky mi vířily hlavou jako mury. Nehodlala jsem jí vykládat, co jsem právě viděla. „Ta hlava mě vážně hodně bolí,“ vypravila jsem ze sebe nakonec. Nelhala jsem. Bolela jako čert.

Ustaraně sraštila obočí. „Ukaž, pomůžu ti.“ Lehce se dotkla řady stehů na mém čele. Zašeptala něco v jazyce, kterému jsem nerozuměla. Její ruka najednou začala hřát a to teplo, které vydávala, jako by bylo tekuté a vsakovalo se mi do kůže. Zavřela jsem oči a vzdychla úlevou, protože bolest ustoupila.

„Lepší?“

„Ano,“ zašeptala jsem téměř neslyšně.

Stáhla ruku a já otevřela oči. „Po tomhle už by se ta bolest neměla vrátit. Nechápu, proč zničehonic takhle zesílila.“

„Já taky ne, ale už je to dobré,“ řekla jsem rychle.

Mlčky a pátravě se na mě zadívala a já zadržela dech. Po chvíli se zeptala: „Něco tě rozrušilo?“

Polkla jsem. „Mám trošku strach z toho, že poprvé uvidím novou spolubydlíci.“ Technicky vzato to nebyla lež. Sice mě zrovna tohle nerozrušilo, ale strach jsem z toho měla.

Neferet se laskavě usmála. „Všechno bude dobré, Zoey. Teď ti ukážu, jak budeš od nynějška žít.“

Otevřela silné dřevěné dveře a vyšly jsme na velké nádvoří před školou. Ustoupila a já jsem zůstala civět. Přes nádvoří a po chodníku se procházely skupinky teenagerů, kteří na sobě měli uniformy, sice jednotné, ale zároveň tak nějak zajímavé a neobvyklé. Smáli se a povídali si, znělo to úplně normálně – důkaz toho, že zdání

klame. Nevěděla jsem, na co mám zírat dřív, jestli na ně, nebo na školní budovu. Nakonec jsem si vybrala to druhé. Přece jen, budova nepředstavuje žádnou zvláštní hrozbu (a taky jsem se bála, že mezi těmi lidmi uvidím *jeho*). Škola jako by vypadla z nějakého strašidelného snu. Byla hluboká noc a měla být úplná tma, ale nad rozložitými starými duby, které se nad celým prostorem tyčily, jasně svítil měsíc. U chodníku, který lemoval velkou budovu z červených cihel a černého kamene, byly v pravidelných rozestupech rozmístěné omšelé měděné sloupky s plynovými lampami. Škola sama byla třípatrová a měla zvláštní strmou střechu, nahoře jakoby useknutou. Okna stínily těžké závěsy, ale teď byly roztažené a v nevtrávném žlutém světle v místnostech tančily stíny, díky nimž stavba působila přívětivě. Průčelí hlavní budovy tvořila kruhová věž a to vyvolávalo dojem, že jde spíš o hrad než o školu. Věřte mi, že mnohem víc než chodník lemovaný azalkami a upraveným trávníkem by se k ní hodil vodní příkop.

Naproti hlavní budově stála ještě jedna menší, vypadala mnohem starší, jako kostel. Za ní a za starými duby, které zjevně rostly po celém areálu, jsem rozeznala nejasný obrys vysokánské kamenné zdi, která oddělovala školu od okolí. Před kostelem (nebo co to bylo) stála mramorová socha ženy v dlouhé splývavé róbě.

„Nyx!“ vyhrkla jsem.

Neferet překvapeně nadzvedla obočí. „Správně, Zoey. To je socha bohyně a ta budova za ní je její chrám.“ Gestem mi naznačila, že ji mám následovat, vykročila po chodníku a ukázala na rozsáhlý školní areál, který se před námi rozprostíral. „Tenhle komplex postavili v polovině dvacátých let dvacátého století ve francouzském neornormanském stylu z kamene dovezeného z Evropy. Původně sloužil jako klášter řádu augustiniánů. Potom se z něj stala soukromá přípravná škola pro lidské děti ze zámožných rodin, jmenovala se Cascia Hall. Když jsme se

před pěti lety rozhodli, že v této části Ameriky potřebujeme vlastní školu, odkoupili jsme to tu.“

Matně jsem si pamatovala, že tady před časem opravdu bývala soukromá škola pro nafoukané dětičky milionářů. Vlastně jsem se na to pamatovala jen proto, že několik z nich kdysi zabásli za zneužívání drog a ve zprávách to pěkně rozmázli. Všichni dospělí z toho tenkrát byli hrozně v šoku. No jo, co byste od nich chtěli. Nikoho jiného vůbec nepřekvapilo, že celá ta zazobaná škola je drogami doslova prolezlá.

„Divím se, že vám to prodali,“ podotkla jsem mimoděk.

Tiše a tak nějak výhružně se zasmála. „Nechtělo se jim, ale udělali jsme jejich arogantnímu řediteli nabídku, která se neodmítá.“

Ráda bych se zeptala, jak to myslí, ale z toho smíchu mi naskočila husí kůže. Navíc jsem se nedokázala úplně soustředit, protože kolem mě toho bylo hodně k vidění. Přiznávám, že úplně nejdřív jsem si všimla, že všichni s vybarveným znamením jsou strašně hezcí. Připadalo mi to pěkně pošahané. Jasně, věděla jsem, že všichni upíři vypadají dobře. To ví každý. Nejúspěšnější herci a herečky na celém světě jsou upíři. A taky tanečníci, muzikanti, spisovatelé a zpěváci. Dalo by se říct, že co umělec, to upír, a proto taky mají tolik peněz – a proto (kromě jiného) je věřící považují za amorální sobce. Stejně ale jenom žárlí na jejich krásu. Věřící klidně chodí na jejich filmy, hry, koncerty, kupují jejich knihy a umělecká díla, ale jinak je pořád pomlouvají, pohrdají jimi a nikdy, ani za živého boha by se s nimi nebavili. Říká vám něco výraz pokrytec?

Všude kolem mě se tím pádem producírovali samí krasavci a krasavice a já měla sto chutí zalézt někam pod lavičku, i když hodně z nich hned po Neferet s úsměvem zdravilo i mě. Rozpačité jsem je taky zdravila a kradmo

jsem si prohlížela kluky a holky, kteří nás míjeli. Každý na velebněžku uctivě kývl. Někteří se dokonce obřadně uklonili a přitiskli si k srdci sevřenou pěst. Neferet se vždycky pousmála a taky se mírně uklonila. Děcka vlastně nebyla tak fantasticky krásná jako dospělí. Všichni ale byli hezcí – s těmi obrysy srpku na čele a v uniformách, které vypadaly spíš jako modely od návrhářů než jako oblečení do školy, jim to hrozně slušelo. Na rozdíl od dospělých upírů jim ale scházelo to oslňující, nelidsky přitažlivé vnitřní světlo. No, přesně jak jsem se bála, jejich oblečení bylo v podstatě černé (člověk by řekl, že když už mají všichni tolik uměleckého nadání, bude jim nudná gothská černá připadat jako děsné klišé... no, je to jen můj názor, ale stejně). Jenže popravdě řečeno se k nim fakticky hodila. Navíc v ní měli vetkané tenké tmavě fialové, tmavě modré a smaragdově zelené proužky. Na náprsní kapse saka nebo blůzy měli vyšitý zlatý nebo stříbrný ozdobný motiv. Všimla jsem si, že je to vlastně několik stejných motivů, ale nedokázala jsem je přesně rozeznat. A taky bylo zvláštní, kolik lidí mělo dlouhé vlasy. No vážně, holky, kluci, dokonce i učitelé. I kočky, které se jim proplétaly pod nohama, měly úžasně dlouhou srst. Divné. Ještě že jsem se nenechala od Kayly přemluvit, abych se dala jako ona minulý týden ostříhat na kačera.

Dospělí měli s dětmi společnou ještě jednu věc. Všichni s nepokrytou zvědavostí civěli na moje znamení. Bezva. Začínám nový život, a hned vyčnívám z davu. Ne že bych to nečekala. Ale stejně mě to zatraceně štvalo.

8)

Část Školy noci, která sloužila jako studentské koleje, byla až na opačné straně areálu, takže jsme šly poměrně dlouho. Neferet asi záměrně nikam nespěchala, abych měla dost času klást jí otázky a rozhlížet se po okolí. Vůbec mi to nevadilo. Jak jsme šly podél dlouhatánského shluku budov, který připomínal hrad, upozorňovala mě na různé maličkosti a já si tady začínala připadat mív jako cizinka. Cítila jsem se trochu rozhozená, ale v dobrém slova smyslu. A prostě jen tak jít bylo normální. Bude to asi znít divně, ale znovu jsem si připadala, jako že jsem to já. Nekašlala jsem. Nic mě nebolelo, dokonce už ani hlava. Úplně, naprosto a totálně jsem zapomněla na tu trapnou scénu, ke které jsem se před chvílí připletla. Už jsem ji vymazala z paměti – schválně, jak jinak. Fakticky jsem k definitivnímu životnímu zvratu a divnému znamení nepotřebovala žádný další stres. Takže – jaký orální sex? Co to je?

Ve skutečnosti jsem v tu chvíli vytěsnila z vědomí mnohem víc věcí. V duchu jsem si dokonce říkala, že kdybych zrovna teď nekráčela v nekřesťanskou hodinu po školním areálu vedle upírky, vlastně bych si připadala skoro stejně normálně jako třeba včera. Skoro.

No jo, jasně že kecám. Bylo to hodně velké skoro. Ale bolest hlavy v podstatě zmizela a připadalo mi, že setkání

s novou spolubydlící možná přece jen zvládnou. Potom Neferet konečně otevřela dveře dívčí koleje.

Uvnitř na mě čekalo překvapení. Nevím, co jsem čekala – asi že všechno bude černé a ponuré. Ale bylo to tam hezké, z barev převládaly pastelově modrá a bledě žlutá. Zařízení tvořily pohodlné pohovky a porůznu poházené naducané polštáře, tak velké, že se na nich dalo sedět. Připomínaly obří lentilky. Z křišťálových lustrů se linulo měkké světlo plynových lamp, díky němuž místnost připomínala zámeckou komnatu pro princeznu. Na smetanových stěnách visela velká olejová plátna, podobizny exotických a na první pohled mocných žen z dávných dob. Na konferenčních stolcích se mezi křišťálovými vázami s čerstvě nařezanými růžemi povalovaly knížky, kabelky a v podstatě normální pubertální nepořádek. Všimla jsem si několika plochých televizí a podle zvuku poznala, že na MTV běží reality show *Real World*. Tohle všechno jsem zaregistrovala jediným pohledem, ale zároveň jsem se snažila usmívat a tvářit přátelsky. Jakmile jsme totiž vkročily dovnitř, všechny holky zmlkly a začaly na mě zírat. Ne, беру zpět. Přesněji řečeno nezíraly na mě, ale na moje znamení.

„Dámy, tohle je Zoey Redbirdová. Pozdravte se s ní a přivítejte ji ve Škole noci.“

Chvilíčku už jsem myslela, že nikdo ani nepípne, a pokoušela se o mě smrt hanbou. Pak ve skupince u jedné z televizí vstala nějaká holka. Byla drobná, blondátá a stoprocentně dokonalá. Něčím mi připomněla mladší verzi Sarah Jessiky Parker (kterou mimochodem moc nemusím – je hrozně... no... hrozně otravná a nepřírozně optimistická).

„Ahoj, Zoey. Vítej v novém domově.“ Její úsměv působil přívětivě a opravdově, a navíc se evidentně vší silou snažila dívat se mi do očí místo na vybarvené

znamení. Hned mě zamrzelo, že jsem ji přirovnala k někomu tak nesympatickému. „Já jsem Afrodita.“

Afrodita? No, možná mě to přirovnání zas až tak nemrzí. Copak by si nějaká normální holka dobrovolně vybrala jméno Afrodita? Sotva. Zjevně trpí bludnou představou, že je nejkrásnější na světě. Stejně jsem ale nasadila neupřímný úsměv a jásavě odpověděla: „Ahoj, Afrodito!“

„Neferet, mám Zoey dovést do jejího pokoje?“

Velekněžka zaváhala a to bylo vážně zvláštní. Neodpověděla hned, jen tam stála a upřeně se Afroditě dívala do očí. A najednou ten tichý souboj pohledů skončil a Neferet se široce usmála.

„Děkuji, Afrodito, to je od tebe moc hezké. Jsem Zoeyina mentorka, ale jistě si tady bude připadat víc jako doma, když jí cestu do pokoje ukáže někdo stejně starý jako ona.“

Všimla jsem si, jak Afroditě blýskly oči. Byl to hněv? Ne, to se mi určitě jen zdálo – vlastně bych vůbec nepochybovala, že se mi to zdálo, kdyby mi ten podivný nový instinkt jasně neříkal, že hádám správně. A vlastně jsem to varování, že něco není v pořádku, ani nepotřebovala, protože blondýna se zasmála a *já ten smích poznala*.

S pocitem, že mi někdo právě dal pěstí do žaludku, jsem si uvědomila, že zrovna tuhle holku jsem před chvílí viděla na chodbě s tím klukem!

„Ale ovšem že ji tady provedu! Vždyť víte, že vám vždycky ráda pomůžu, Neferet,“ řekla Afrodita afektovaně a znovu se zasmála. Bylo to falešné a studené jako obří silikonové nárazníky Pamely Anderson, ale kněžka jen přikývla a obrátila se ke mně.

„Tak se tedy rozloučíme, Zoey,“ řekla a stiskla mi rameno. „Afrodita tě zavede do pokoje a tvoje nová spolubydlící už ti ukáže všechno ostatní a dovede tě na

večeři.“ Zazářila na mě dalším vřelým mateřským úsměvem a mě se zmocnila směšná dětinská touha obejmout ji a žebrot, ať mě nenechává s Afroditou samotnou. „To zvládneš,“ dodala, jako by mi četla myšlenky. „Uvidíš, ptáčátko. Všechno to zvládneš,“ zašeptala ještě a tolik mi připomněla babičku, že mi málem vyhrkly slzy. Potom pokývla Afroditě a ostatním holkám na pozdrav a odešla.

Dveře tlumeně zaklaply. Ztraceně... Já chci domů!

„Pojď, Zoey. K pokojům se jde tudy,“ řekla Afrodita a pokynula mi, abych ji následovala po širokém oblouku schodiště vpravo. Jakmile jsme zamířily nahoru, za námi se okamžitě zvedla vlna vzrušeného šepotu. Snažila jsem se na to nemyslet.

Ani jedna z nás nic neříkala a bylo to hrozně nepříjemné, chtělo se mi začít ječet. Viděla mě tam na té chodbě? No, já o tom začínat nebudu. Ani teď, ani jindy. Co se mě týče, vlastně se to vůbec nestalo.

Odkašlala jsem si. „Ta společenská místnost se mi líbí. Je doopravdy hezká.“

Střelila po mně pohledem. „Není hezká. Je naprosto úžasná.“

„Aha. No, chválou nemá člověk nikdy šetřit.“

Zasmála se. Byl to děsně nepříjemný zvuk, spíš takové zlomyslné zahihňání. Zamrazilo mě z něj v zádech úplně stejně jako předtím.

„Všechno je tady úžasné díky mně.“

Otočila jsem se k ní. To si snad dělá legraci. Střetla jsem se s jejíma chladnýma modrýma očima.

„Ano, slyšela jsi dobře. Tohle místo je super, protože já jsem super.“

To mě podrž. Nic uhozenějšího z ní snad ani vypadnout nemohlo. Vůbec jsem nevěděla, jak mám na tenhle nafrněný výrok zareagovat. Právě jsem změnila život, školu a druh, a tady Miss Universe mě ještě bude

provokovat? Navíc jsem pořád netušila, jestli ví, že na té chodbě jsem je přistihla já.

Fajn. Ted' šlo jen o to najít si tady kamarády a moc nevyčnívat. O to, abych se v téhle škole mohla cítit doma.

Takže jsem se rozhodla jít cestou nejmenšího odporu a držela jsem klapačku.

Nic víc už jsme neřekly. Schody vyústily do dlouhé chodby plné dveří. Afroditu zastavila před jedněmi, které byly natřené hezkou růžovofialovou barvou, ale nezaklepala. Místo toho se ke mně obrátila. Její dokonalá tvářička najednou vypadala nenávistně, studeně a rozhodně ani trochu krásně.

„Koukni, Zoey, řekneme si to na rovinu. Máš divné znamení, a tak o tobě všichni mluví a vrtá jim hlavou, proč to tak asi je.“ Protočila oči, dramaticky sevřela šňůru perel, kterou měla na krku, a zaštěbetala opravdu pitomým hlasem: „Jůůů, ta nová má vybarvené znamení! Proč asi? Je na ní něco zvláštního? Má nadpřirozené schopnosti? Tý jo!“ Dala ruce dolů a zlověstně přimhouřila oči. Najednou mluvila stejně zhnuseně a výhružně, jak se tvářila. „Ale jednu věc si zapiš za uši. Tady mám hlavní slovo já. Všechno se dělá tak, jak já chci. Jestli nestojíš o problémy, dobře si to zapamatuj. Zkus se mi vzepřít a budeš toho zatraceně litovat.“

Ted' mě naštvála. „Hele,“ řekla jsem, „zrovna jsem se přistěhovala. O žádné problémy fakt nestojím a s tím, že si lidi povídají o mém znamení, nemůžu nic dělat.“

Její oči se proměnily v uzounké štěrby. Do háje. Chce se snad prát? V životě jsem se s nikým nepoprala! Stáhl se mi žaludek a chystala jsem se uhnout, zdrhnout, prostě cokoli, jen abych nedostala pár facek.

Zničehonic se přestala tvářit jako vrah, celá se rozzářila v úsměvu a proměnila se zpátky v rozkošnou blondýnku. (Na mě to samozřejmě dojem neudělalo.)

„Výborně. Já jen abychom si rozuměly.“

He? Nevím jak ona, ale já jsem nerozuměla ničemu, leda tak tomu, že zjevně trpí těžkou duševní poruchou a zapomněla si vzít prášky.

Než jsem se zmohla na slovo, vrhla na mě ještě jeden nepochopitelně přátelský úsměv a zaklepala na dveře.

„Dále!“ ozvalo se zevnitř radostně.

Afroditu stiskla kliku.

„Nazdar, lidi! Pojd'te dál, šup!“ Moje nová spolubydlící, taky blond'atá, se k nám nadšeně vrhla jako malé tornádo dobré vůle. Jakmile ale uviděla Afroditu, její úsměv zmizel a zarazila se.

„Přivedla jsem ti spolubydlící.“ Na slovech mé průvodkyně nebylo technicky vzato nic špatného, zato hlas jí přetékal nenávistí. Pak nasadila výsměšný buranský tón. „Stevie Rae Johnsonová, tohle je Zoey Redbirdová. Zoey Redbirdová, tohle je Stevie Rae Johnsonová. No ježkovy voči, to jsme se tady všechny pěkně sešly, co? Kámošky na první pohled, jako kdybysme spolu vodjakživa pásly krávy.“

Střelila jsem po Stevie Rae pohledem. Vypadala jako vyděšený králíček.

„Děkuju, žes mi ukázala cestu, Afroditu,“ vyhrkla jsem rychle a vykročila k ní. Automaticky ustoupila a ocitla se zase na chodbě. „Měj se.“ Zabouchla jsem jí dveře před nosem a ještě jsem zahlédla, jak překvapení v její tváři vystřídal vztek. Pak jsem se obrátila zpátky ke spolubydlící. Pořád byla bledá jako stěna.

„Co má za problém?“ zeptala jsem se jí.

„Ona... ona je...“

Sice jsem tu holku ještě vůbec neznala, ale bylo mi jasné, že prostě neví, do jaké míry může být upřímná. Rozhodla jsem se, že jí s tím pomůžu. Vždyť přece budeme bydlet v jednom pokoji, no ne? „Je hnusná mrcha!“ zakončila jsem nakousnutou větou.

Stevie Rae vykulila oči a potom se zachichotala. „Moc milá není, to ti povím.“

„Já ti zase povím, že by jí prospěl lékařský dohled,“ odvětila jsem a rozesmála ji ještě víc.

„Něco mi říká, že si budeme bezvadně rozumět, Zoey Redbirdová,“ prohlásila. „Vítám tě v novém domově!“ Ustoupila stranou a s rozmáchlým gestem mě uvedla do malého pokoje, jako by mě uváděla do paláce.

Rozhlédla jsem se a překvapeně zamrkala. A pak znovu. Nejdřív mi pohled padl na obří plakát countryového zpěváka Kennyho Chesneyho, který visel nad jednou ze dvou postelí, a potom na kovbojský klobouk (fakt! neľžu!) položený na nočním stolku. Na tomtěž stolku stála taky staromódní plynová lampička s podstavcem ve tvaru kovbojské holínky. Ty blaho, Stevie Rae je nefalšovaná holka z Divokého západu!

Další překvapení přišlo v podobě medvědího objetí na přivítanou. S krátkými kudrnatými vlasy a kulatou usměvavou tvářičkou mi Stevie Rae připomínala roztomilé štěňátko. „Zoey, já jsem tak ráda, že už je ti dobře! Když jsem slyšela, že jsi zraněná, hrozně jsem se o tebe bála. Vážně jsem se nemohla dočkat, až tě tady budu mít.“

„Dík,“ řekla jsem a dál se rozhlížela po pokoji, který odteď bude taky můj. Točila se mi z toho všeho hlava a najednou jsem zase měla slzy na krajíčku.

„Je to šok, vid’?“ Stevie Rae na mě starostlivě upírala velikánské modré oči plné soucitných slz. Nevěděla jsem, jestli bych se vůbec zmohla na slovo, a jen jsem přikývla. „Já vím. Probrečela jsem celou první noc.“

Spolkla jsem slzy a zeptala se: „Jak jsi tady dlouho?“

„Tři měsíce. A lidi zlatý, jak já se těšila, když mi řekli, že brzo dostanu spolubydlící!“

„Tys věděla, že přijdu?“

Dychtivě přikývla. „Jasně! Neferet mi předevcírem řekla, že tě vycítil stopař a chystá se tě označit. Myslela

jsem, že dorazíš už včera, ale pak jsem se doslechla, že jsi měla nehodu a ležíš na ošetřovně. Co se stalo?“

Pokrčila jsem rameny. „Jela jsem za babičkou, ale nebyla doma, tak jsem ji šla hledat, upadla jsem a rozrazila si hlavu.“ Instinkt sice tentokrát mlčel, ale ještě jsem si nebyla jistá, kolik toho Stevie Rae můžu svěřit. K mé nesmírné úlevě jen přikývla, jako že chápe, a už se mě dál nevyptávala. A taky neřekla ani slovo o mém divném vybarveném znamení.

„Vaši se hodně zlobili, když tě označili?“

„Slabé slovo. Vaši ne?“

„Mamka to vzala dobře. Prohlásila, že každá příležitost vypadnout z Henrietty je skvělá věc.“

„Henrietta, to je nějaké... menší město?“ zeptala jsem se jí. Byla jsem ráda, že se hovor stočil ode mě.

„Menší než menší. Díra.“

Sedla si na postel pod plakát Kennyho Chesneyho a naznačila, ať se posadím na tu druhou. S údivem jsem zjistila, že ji zakrývá moje boží růžovo-zelená prošívaná deka od Ralpha Laurena, kterou jsem mívala v ložnici doma. Pak jsem se podívala na dubový noční stolek a zamrkala. Byl tam můj otravný ošklivý budík, šprtounské brýle, které nosím, když už nemůžu kontaktní čočky ani cítit, a zarámovaná fotka z loňského léta, na které jsem s babičkou. A v regálech nad počítačem byly naskládány všechny moje *Gossip Girl* a další oblíbené knížky (včetně Stokerova *Draculy*, což je trochu ironie), pár cedéček, můj laptop a... šmarjápano! Moje figurky hrdinů z filmu *Příšerky, s.r.o.* To je trapas. Na zemi u postele se válel můj batoh.

„Ty věci ti přinesla babička. Je moc milá,“ řekla Stevie Rae.

„Milá, to ji vůbec nevystihuje. Je odvážná jako lvice, když se dokázala pro moje věci probojovat přes mámu a jejího dementního manžela. Dokážu si živě představit,

jaké přitom máma dělala scény.“ S povzdechem jsem zavrtěla hlavou.

„To já jsem měla štěstí. Mamka se s tímhle srovnala opravdu dobře.“ Stevie Rae se dotkla obrysu měsíčního srpku na svém čele. „Taťkovi trošku ujely nervy, vlastně trošku hodně. To víš, byla jsem jeho holčička a princeznička, znáš to.“ Pokrčila rameny a zahihňala se. „Moji tři bráchové z toho byli hrozně nadšení a pořád se mě ptali, jestli jim domluví rande s nějakou upíří holkou.“ Obrátila oči v sloup. „Kluci jsou pitomí.“

„Kluci jsou pitomí,“ souhlasila jsem a usmála se na ni. Když se shodneme na tomhle, určitě spolu budeme skvěle vycházet.

„Já už jsem si tady vcelku zvykla. Předměty teda máme divné, ale většina mě baví – hlavně taekwondo. Zjistila jsem, že se docela ráda peru.“ Rošťácky se usklíbla jako nějaký blondatý skřítek. „Taky se mi líbí naše uniformy, i když na začátku jsem z nich měla dost šok. No řekni sama, kdo má uniformy rád? Ale můžeme je různě vylepšovat a nosit je tak, jak se nám líbí, takže nejsou nudné a nevypadáme jako paka ze soukromé školy. A je tady spousta pěkných kluků – i když kluci jsou samozřejmě pitomí.“ Zajiskřily jí oči. „Jsem tak ráda, že jsem vypadla z Henrietty, že mi to všechno připadá vlastně v pohodě. I když Tulsa mi trochu nahání strach, je to hrozně velké město.“

„V Tulse se nemáš čeho bát,“ namítla jsem automaticky. Většina děcek z předměstí Broken Arrow se v centru nevyzná, ale já ano, díky babičce, která mě tam často brala na výlety. „Jen musíš znát správná místa. Na Brady Street je třeba velká galerie, kde si můžeš vyrobit z korálků vlastní šperk, a hned vedle je restaurace U Loly, dělají tam nejlepší dezerty ve městě. Bezva je taky Cherry Street. Není to odsud daleko. A hned tady vedle je

muzeum Philbrook a nákupní centrum Utica Square. Tam jsou fakt boží obchody a...“

Najednou mi došlo, co říkám. Smějí upíří mlád'ata vůbec chodit mezi lidi? Zamyslela jsem se. Ne. Ani ve Philbrook, ani při nákupech v Gap nebo Banana Republic, ani ve Starbucks jsem nikdy nenarazila na děcka s měsíčním srpkem na čele. Neviděla jsem je ani v kině. Ztraceně! Vždyť já jsem až dodneška nepotkala vůbec žádné upíří mládě! Znamená to, že nás tady budou čtyři roky držet pod zámkem? Trochu zadýchaně a s úzkostným klaustrofobickým pocitem jsem se zeptala: „Můžeme občas chodit ven?“

„Jo, ale musíš přitom dodržovat spoustu pravidel.“

„Jakých?“

„No, nesmíš mít na sobě žádnou část školní uniformy...“ Najednou se zarazila. „Do pytle! Teď mi došlo, že už nemáme čas. Za pár minut bude večere a ty ještě nejsi převlečená.“ Vyskočila a začala se přehrabovat ve skříni v její polovině pokoje. To jí ale nezabránilo mluvit dál. „Neferet sem včera večer poslala nějaké věci. Nemusíš se bát, určitě ti všechno bude. Nevím, jak to dělají, ale vždycky vědí, jakou máme velikost, i když nás ještě ani neviděli. Dospělí upíří prostě vždycky vědí víc, než by měli, občas mě to trochu děsí. Ale neboj se. Když jsem říkala, že ty uniformy nejsou tak špatné, myslela jsem to vážně. Můžeš k nim nakombinovat svoje věci, jako já.“

Zadívala jsem se na ni. Teprve teď jsem si ji opravdu pořádně prohlédla. Měla na sobě nefalšované kovbojské džíny, jaké nosí jen farmáři. Jsou příšerně těsné a vzadu nemají kapsy. Čestně, nechápu, jak se to někomu může líbit, vždyť Stevie Rae je hubená jak vyžle a stejně v nich měla velký zadek. Co bude mít za boty, to jsem věděla ještě dřív, než jsem se podívala – kovbojské holínky. Mrkla jsem se a vzdychla. Přesně tak. Z hnědé kůže, bez

podpatku, s pěkně ostrou špičkou. Do džínů si zastrčila černou bavlněnou halenku s dlouhým rukávem, na které bylo vidět, že stála majlant a je z opravdu drahého butiku jako třeba Saks nebo Neiman Marcus, žádný předražený hadr z konfekce, ve kterém vypadáte lacině, i kdybyste se třeba přetrhli. Když se ke mně otočila, všimla jsem si, že má dvojité propíchnuté uši a v nich stříbrné kroužky.

Podala mi přesně takovou černou halenku, jakou měla na sobě ona, a svetřík. Došla jsem k závěru, že já bych sice do jejího kovbojského stylu nešla, ale jí ta směs Divokého západu a exkluzivní módy sluší.

„Tak, a je to! Prostě si tohle vezmi k džínům a můžeme jít.“

V mihotavém světle kovbojské lampy se na prsou svetříku zaleskla stříbrná výšivka. Vstala jsem, vzala si od ní oba kusy oblečení a svetřík jsem roztřepala, abych si mohla předeek pořádně prohlédnout. Výšivka se stáčela do jemné stříbrné spirály a byla přesně v místě, kde mi bude spočívat na srdci.

„To je náš znak,“ řekla Stevie Rae.

„Znak?“

„Jo, každá třída – tady se jim říká tercie, kvarta, kvinta a sexta – má svůj znak. My jsme terciánky, a tak nosíme stříbrný labyrint bohyně Nyx.“

„Co znamená?“ zeptala jsem se, spíš sama pro sebe než jí, a obkreslila jsem spirálu prstem.

„Symbolizuje náš nový začátek, Cestu noci, po které se vydáváme a na níž poznáme bohyniny tradice a své nové možnosti.“

Překvapeně jsem k ní vzhlédla, protože to řekla neobyčejně vážně. Maličko stydlivě se na mě usmála a pokrčila rameny. „To je jedna z prvních věcí, které tě v tercii naučí na upíří sociologii. Učí ji Neferet a s nudou na henriettské střední se to nedá srovnat. Brr, náš školní maskot byla načepýřená slepice. Nikdy jsem nepochopila

proč.“ Zavrtěla hlavou, protočila oči a já se rozesmála. „Slyšela jsem, že Neferet bude tvoje mentorka, máš štěstí. Většinou si nováčky nebere a není jen velekněžka, ale taky absolutně nejlepší učitelka na celé škole.“

No, asi to nebylo úplně tím, že jsem měla štěstí. Spíš s tím má hodně co dělat moje divné vybarvené znamení. A když už jsme u toho...

„Stevie Rae, proč ses mě nezeptala na moje znamení? Já si teda fakt vážím toho, že mě hned nebombarduješ milionem otázek, ale všichni ostatní tady na mě zírali jak u vytržení. Afrodita o něm začala hned, jak jsme se ocitly samy. Ale ty ses na mě ani pořádně nepodívala. Proč?“

Teprve v tu chvíli se mi konečně koukla na čelo, pokrčila rameny a zase se mi zadívala do očí. „Jsi moje spolubydlící. Říkala jsem si, že mi to určitě povíš sama, až budeš mít náladu. Víš, když vyrůstáš v takovém zapadákově, jako je Henrietta, brzo pochopíš, že jestli si chceš udržet kamarády, nesmíš se zbytečně míchat do jejich věcí. No, a my spolu máme bydlet čtyři roky...“ Odmlčela se a v tom tichu visel velký ošklivý nevyslovený fakt, že čtyři roky spolu budeme bydlet jen v případě, že obě přežijeme proměnu. Stevie Rae namáhavě polkla a jedním dechem navázala: „Zkrátka bych chtěla, abychom byly kamarádky.“

Usmála jsem se na ni. Vypadala tak dětsky a optimisticky, mile a normálně, vůbec neodpovídala mojí představě upířího mláděte. Pocítila jsem záchvěv naděje. Třeba přece jen zapadnu mezi ostatní. „Já se s tebou taky chci kamarádit.“

„To je žůžo!“ Vážně v tu chvíli zase připomínala nemotorné štěně. „Tak pojď, honem, ať nepříjdeme pozdě!“

Postrčila mě ke dveřím mezi našimi skříněmi, odběhla k zrcátku, které měla na psacím stole, a začala si hřebelcovat vlasy. Za dveřmi byla maličká koupelna.

Svlékla jsem si tričko s logem našeho baseballového týmu, vzala si místo něj halenku a přes ni ještě hedvábný svetřík. Měl hezkou tmavě vínovou barvu s vetkanými černými proužky. Už jsem se chtěla vrátit do pokoje a vyndat si z batohu malovátka a všelijaké krámy na vlasy, ale nejdřív jsem se na sebe mrkla do zrcadla. Tvář jsem pořád měla bílou, ale už to nepůsobilo nezdravě. Vlasy byly příšerně rozčuchané, jako bych se rok nečesala, a nad levým spánkem se mi táhla tenká linie tmavých stehů. Nejdéle jsem ale zírala na safírově modré znamení. Jeho exotická krása mě úplně uchvátila. Vtom se ve světle lampy zatřípytil stříbrný labyrint na mém srdci. Přišlo mi, že ty dva symboly k sobě tak nějak patří, i když si nejsou podobné tvarem ani barvou...

Ale patří taky ke mně? Patřím do tohoto cizího nového světa?

Pevně jsem zavřela oči a z celého srdce si přála, aby večere (ach prosím, jen ať mají k pití i něco jiného než krev!) nebyla poslední kapkou pro můj stažený, podrážděný žaludek.

„No jo...“ řekla jsem si pro sebe šeptem. „Při mém štěstí určitě prosedím celou noc na záchodě s průjmem.“

Musím říct, že jídelna byla fantastická. Před vchodem se skvěla stříbrná orientační tabule a místnost sama neměla vůbec nic společného s obřím mrazákem, kterému říkali „jídelna“ na Jižní střední a kde byla tak mizerná akustika, že jsem často vůbec netušila, co Kayla žvaní, i když jsme seděly přímo vedle sebe. Tady bylo teplo a hezky. Stěny byly zase z toho černého kamene a hrubých cihel, stoly z těžkého dřeva a patřily k nim lavice s polstrovanými sedadly i opěradly. Ke každému stolu se vešlo asi tak šest lidí. Byly uspořádané paprskovitě od ústředního stolu, u kterého ale nikdo neseděl, ačkoli se doslova prohýbal pod spoustou ovoce, sýrů a masa. Taky na něm stála křišťálová číše plná tekutiny, která podezřele připomínala červené víno. (Vino ve škole?) Jídelna měla nízký strop a vzadu řadu oken plus jedno francouzské. Těžké vínově rudé sametové závěsy byly roztažené, takže jsem viděla ven na krásné nádvoříčko s kamennými lavičkami, pěšinkami a ozdobnými keři a květinami. Uprostřed byla mramorová fontánka, která nápadně připomínala ananas. Moc se mi to líbilo, zvláště takhle ve svitu měsíce a několika starodávných plynových lamp.

Většina stolů už byla obsazená. Všichni jedli a povídali si, ale jakmile jsme se Stevie Rae vešly dovnitř, vzhledli a zvědavě si nás začali prohlížet. Zhluboka jsem se nadechla a napřímila se. Jen ať se na to znamení hezky vynadívají,

když už jsou z něj tak na větví. Spolubydlící mě odvedla k typickému prosklenému bufetu, kde si lidi sami brali jídlo.

„K čemu je ten stůl uprostřed?“ zeptala jsem se.

„To je symbolická obětina bohyni Nyx. U toho stolu má pořád prostřeno. Ze začátku ti to bude připadat divné, ale brzo si zvykneš a už ti to ani nepřijde.“

Mně se to ale vůbec divné nezdálo. Svým způsobem to dávalo smysl. Bohyně jako by tady opravdu žila. Všude jsou její znamení, před chrámem pyšně stojí její socha. Už jsem si taky stačila všimnout, že celou školu zdobí její obrázky a sošky. Moje mentorka je její velekněžka. V hloubi duše jsem cítila, že mě k Nyktě váže silné pouto. Už jsem se málem dotkla znamení na svém čele, ale zarazila jsem se. Radši jsem popadla táč a zařadila se za Stevie Rae do fronty.

„Žádný strach,“ pošeptala mi. „Vaří tady fakticky skvěle. Nemusíš pít krev, jíst syrové maso nebo tak.“

Spadl mi kámen ze srdce a přestala jsem zatínat zuby. Většina kluků a holek už jedla, takže fronta nebyla dlouhá. Jakmile jsme se dostaly k pultu, začaly se mi sbíhat sliny. Špagety! Nasála jsem vůni. S česnekem!

„Všechny ty historky o tom, že upíři nemůžou vystát česnek, jsou krákoviny – že jsem tak sprostá,“ zamumlala, když jsme si nakládaly plné talíře.

„A co ty historky o tom, že upíři se neobejdou bez krve?“ optala jsem se tiše.

„To ne,“ pípla.

„Jak ne?“

„To nejsou krákoviny.“

Bezva. Super. Fantazie. To jsem přesně chtěla slyšet.

Pokusila jsem se myšlenky na krev a podobné záležitosti vypudit z hlavy, vzala jsem si sklenici čaje a šla se Stevie Rae ke stolu, kde už seděl nějaký kluk s holkou. Cpali se a přitom o něčem zaujatě diskutovali. Jakmile jsem se k nim ale posadila, konverzace pochopitelně zcela

odumřela. Stevie Rae ovšem zachovala klid. Počkala, až se usadím, a pak nás pěkně po venkovsku představila.

„Nazdárek, lidi. Tohle je moje nová spolubydlící Zoey Redbirdová. Zoey, tohle je Erin Batesová.“ Ukázala na urážlivě hezkou blondýnku, která seděla vedle mě. (Krucinál, kolik hezkých blondýnek se může sejít v jedné škole? Neměly by na to existovat nějaké kvóty?) Pořád stejným pohodovým tónem svůj úvod rozvedla, a když chtěla něco vypíchnout, dělala prsty do vzduchu uvozovky. „Erin je naše ‚kráska‘. A taky je zábavná, chytrá a má ze všech lidí na světě, které znám, nejvíc bot.“

Erin odtrhla modré oči od mého znamení, řekla „ahoj“ a pak nerušeně zírala dál.

„A tohle je jediný zástupce mužského pohlaví v naší partě, Damien Maslin. Ale je na kluky, takže ho vlastně za muže ani počítat nemůžeme.“

Damien se na Stevie Rae zjevně vůbec nezlobil. Tvářil se úplně nevzrušeně. „Já bych naopak řekl, že jako gay se počítám hned za dva. Můžu vám pomoci, když potřebujete něco vysvětlit z mužské perspektivy, ale přitom se nemusíte bát, že bych vám sahal na prsa.“

Měl nádherně hladkou pleť bez jediného pupínku, tmavě hnědé oči a vlasy a připomínal mi kolouška. Vlastně byl hrozně sladký, ale vůbec ne takovým tím holčičím způsobem jako spousta jiných pubertálních kluků, kteří se rozhodnou otevřeně všem říct to, co už o nich stejně všichni dávno věděli (teda všichni kromě jejich rodičů, kteří to obvykle fakticky vůbec netuší, anebo si to nechtějí přiznat). Damien si nehrál na holku, byl to prostě rozkošný kluk s kouzelným úsměvem. A evidentně se opravdu snažil necivět na moje znamení, což jsem velice ocenila.

„No, možná máš pravdu. Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela,“ řekla Stevie Rae s pusou plnou česnekového chleba.

„Nevšímej si jí, Zoey. My ostatní jsme skoro normální,“ prohlásil Damien. „A jsme hrozně rádi, že jsi konečně tady. Stevie Rae už nám šla neskutečně na nervy, pořád mluvila jen o tom, jaká asi budeš, kdy už přijedeš...“

„Jestli nebudeš nějaký mimoň, co se nemyje a myslí si, že jako upír má právo být ještě větší loser,“ skočila mu do řeči Erin.

„Anebo jestli nebudeš jako *tamhlety*.“ Damien střelil pohledem ke stolu nalevo od nás.

Podívala jsem se tam, a když jsem zjistila, o kom mluví, zatajila jsem dech. „Myslíš Afrodu?“

„Jo,“ odvětil. „A její suitu přísluhovačů.“

Nechápavě jsem zamrkala.

Stevie Rae vzdychla. „Na Damienovu posedlost cizími, zastaralými a vůbec praštěnými slovy si za chvíli zvykneš. My to naštěstí neslyšíme poprvé, a tudíž ho nemusíme prosit o překlad. Takže suita rovná se družina, doprovod,“ zarecitovala, jako by odpovídala učitelce na zvlášť obtížnou otázku.

„To je přece fuk. Hlavní je, že se mi z té její suity zvedá kýbl,“ podotkla Erin, aniž zvedla oči od špaget.

„Ony s ní kamarádí?“ zeptala jsem se.

„To jsou Dcery temnoty,“ vysvětlila mi spolubydlící a já si všimla, že automaticky ztlumila hlas.

„Něco jako dívčí klub,“ řekl Damien.

„Klub hnusných ježibab,“ doplnila Erin.

„No tak, lidi, nepomlouvejte je před Zoey. Třeba se s nimi zrovna chce kamarádit.“

„Já je nepomlouvám. Jen říkám, že jsou to čůzy a hnusné ježibaby.“

„Pozor na pus, mladá dámo. Pokud sis nevšimla, používáš ji mimo jiné k jídlu,“ okřikl ji trochu pohoršeně Damien.

Hrozně se mi ulevilo, že Afroditu nemůžou vystát. Už jsem se chtěla začít vyptávat na podrobnosti, když se k našemu stolu přiřítla nějaká holka, třískla tácem na stůl a našťavaně se posadila vedle Stevie Rae. Její pleť měla barvu capuccina (opravdového capuccina, jaké dělají v kavárnách, ne té odporné přeslazené břečky z automatu), měla nádhernou figuru, věčně našpulenou pusou, krásné rysy, zkrátka vypadala jako nějaká africká princezna. A taky měla vážně super vlasy, husté, dlouhé, černé a fantasticky lesklé, a oči tak tmavé, že jí duhovky splývaly se zorničkami.

„Tak tohle bych si pro příště vyprosila! Nechci jmenovat,“ upřela obviňující pohled na Erin, „ale nemohl mě sakra někdo vzbudit a informovat mě, že už se jde na večeři?“

„Já myslela, že jsem tvoje spolubydlící, ne matka,“ odvětila Erin nevzrušeně.

„Abych ti jednou uprostřed noci neupižlala tu tvoji slavnou blondatou hřívu,“ řekla africká princezna.

„To není ze sémantického hlediska správná formulace, měla jsi říct: ‚Abych ti jednou uprostřed dne neupižlala tu tvoji slavnou blondatou hřívu.‘ Z naší perspektivy je den v noci, a tím pádem noc ve dne. Máme to obrácené,“ prohlásil Damien.

Holka na něj vrhla vražedný pohled. „Damiene, s tímhle mi fakt jdeš na nervy. Strč si ta svoje velkolepá slova někam.“

„Shaunee,“ vložila se do toho spěšně Stevie Rae, „už konečně dorazila moje nová spolubydlící. Tohle je Zoey Redbirdová. Zoey, tohle je Erinina spolubydlící Shaunee Coleová.“

„Ahoj,“ zamumlala jsem s pusou plnou špaget. Shaunee přestala probodávat Erin očima a otočila se ke mně.

„Nazdar, Zoey, jak to že máš vybarvené znamení? Jsi přece ještě mládě, ne?“ U stolu se rozhostilo šokované ticho. Dívka se po nich podívala. „Co je? Nedělejte, že vás to všechny taky nezajímá.“

„No, to možná sice jo, ale víme, co se sluší, a nevyptáváme se na to,“ prohlásila důrazně Stevie Rae.

„Ale kuš, vy s tím naděláte,“ odmávla to Shaunee. „Na nějaké cavyky není vhodná chvíle, tohle je důležitá věc. Všechny to zajímá, a když jde o pořádný drb, slušnost musí jít stranou.“ Otočila se zpátky ke mně. „Takže, jak to s tím divným znamením je?“

No, tak at' to mám z krku. Lokla jsem si čaje. Všichni čtyři mi doslova viseli na rtech a netrpělivě čekali, co odpovím.

„Vážně jsem mládě. Podle mě jsem úplně stejná jako vy ostatní.“ A pak jsem ze sebe vysypala verzi, kterou jsem si připravila, zatímco se bavili. Bylo mi jasné, že jednou ta otázka padne a já na ni budu muset nějak odpovědět. Nejsem přece hloupá – trošku zmatená, to jo, ale hloupá ani náhodou! – a instinkt mi našeptával, že nemůžu lidem vykládat, jak se to doopravdy stalo. Tu část, jak jsem se vznášela nad svým tělem a potkala Nyx, si musím nechat pro sebe. „Vlastně nevím jistě, proč se moje znamení vybarvilo. Když mě stopař označil, vypadalo normálně, jenomže pak jsem měla nehodu. Upadla jsem a rozrazila si hlavu. Když jsem se probrala, vypadalo najednou takhle. Hodně jsem o tom přemýšlela a napadá mě jediné vysvětlení: že je to nějaká reakce na zranění. Upadla jsem do bezvědomí a ztratila hodně krve, a to možná nějak uspíšilo vybarvovací proces nebo tak něco. Ale víc k tomu říct nemůžu.“

„Hmm,“ zahučela Shaunee. „Doufala jsem, že to bude něco senzačnějšího. Pořádný drb.“

„Promiň,“ pípla jsem.

„Bacha, ségra,“ řekla jí varovně Erin a trhla hlavou k Dcerám temnoty. „Když budeš takhle mluvit, mohla bys brzo skončit u tamhletoho stolu.“

Shaunee se zašklebila. „Tam by mě dostali jediné přes moji nemrtvolu.“

„Zoey je z vás dvou celá zmatená,“ pokárala je Stevie Rae.

Damien si mučednický povzdech. „Já jí to vysvětlím a znovu tím prokážu, jak jsem pro tuhle partu nepostradatelný, i když jsem tu jediný, kdo má penis.“

„Ne, snažně tě prosím, to slovo na P tady nepoužívej,“ vyhrkla spolubydlící. „Zvlášť když jím.“

„Mně se to líbí,“ zajásala Erin. „Kdyby lidi nazývali věci pravými jmény, nebylo by na světě tolik zmatků. Například když člověk musí na záchod, má to říct hezky jasně: že má plný močový měchýř a potřebuje ho vyprázdnit. Prosté, jasné, jednoznačné.“

„Nechutné, hnusné, nevychované,“ namítla Stevie Rae.

„V tomhle jsme zajedno, ségra,“ řekla Shaunee. „Kdybychom otevřeně mluvili o věcech, jako je třeba močení nebo menstruace, život by byl jednodušší.“

„Tak dost. Žádné řeči o menstruaci, když jíme špagety.“ Damien zvedl ruku, jako by chtěl konverzaci zarazit vlastním tělem. „Možná jsem gay, ale ani tak nevydržím úplně všechno.“ Naklonil se ke mně a začal vysvětlovat: „Zaprvé, Shaunee a Erin se oslovují ‚ségra‘, protože ačkoli evidentně nejsou příbuzné – Erin je skrznaškrz bílá a pochází z Tulsy a Shaunee je kávová krasavice jamajského původu z Connecticutu –“

„Děkuju ti jménem všech černých za pochvalu,“ skočila mu Shaunee do řeči.

„Za málo,“ odpověděl a bez zaváhání pokračoval: „Ačkoli evidentně nejsou příbuzné, jsou si nepochopitelně podobné. Je to až trochu strašidelné.“

„Jako by byly dvojčata a oddělili je při porodu,“ vmísila se do toho Stevie Rae.

Erin se Shaunee se na sebe synchronizované zazubily a pokrčily rameny. Teprve tehdy jsem si všimla, že jsou stejně oblečené – tmavé džínové blejzry s krásnými zlatými křídly vyšitými na náprsních kapsách, černá trička a černé bokovky. Měly dokonce i stejné náušnice, velikánské zlaté kruhy.

„Máme stejnou velikost bot,“ řekla Erin a vystrčila zpod stolu nohu, abychom se mohli pokochat černou špičatou kozačkou na jehlovém podpatku.

„A kdo by bazíroval na drobné nerovnováze v množství melaninu, když nás spojuje hluboká a nezlomná láska k botám?“ Shaunee předvedla další fantastické kozačky, tentokrát z hladké černé kůže, se stříbrnými přezkami na kotnících.

„Zpět k tématu!“ zavelel Damien a protočil oči. „Dcery temnoty. Stručně řečeno se jedná o skupinu studentek převážně z vyšších ročníků, které tvrdí, že pečují o jednotu školy a tak.“

„Ne, stručně řečeno jsou to hnusné ježibaby,“ pronesla Shaunee.

„Přesně moje slova, ségra,“ řekla se smíchem Erin.

„Vy dvě mi vůbec nepomáháte,“ pokáral je. „Kde jsem to skončil?“

„O jednotu školy a tak,“ napověděla jsem mu.

„Jasně. Takže by to měla být bezvadná organizace, která podporuje školu a upíří aktivity obecně. A její předsedkyně je obvykle dívka, která má předpoklady stát se velekněžkou, a tím pádem ztělesňuje srdce, mysl i duši celé školy, v budoucnu ji čeká vůdčí role v upíří společnosti a tak dále, a tak dále, bla bla bla. Prostě nejlepší studentka planety, která velí svazu premiantek, roztleskávaček a sólistek školního sboru. Mokrý sen každého kluka.“

„No počkej, každého kluka přece ne. Takhle diskriminuješ homosexuály, a tudíž taky sám sebe,“ zarazila ho Stevie Rae.

„Sám sebe člověk diskriminovat smí.“

„A nezapomeň do toho svazu započítat taky fotbalisty – jsou přece i Synové temnoty,“ podotkla Erin.

„Jo jo, ségra. Je ostuda, vlastně skoro zločin, že se takoví nádherní chlapci nechají vysávat...“

„A to myslí úplně doslova,“ skočila jí do řeči Erin a významně se zašklebila.

„...od hnusných ježibab,“ dořekla Shaunee.

„Vážně si myslíte, že bych kluky vynechal? Kdybyste mě pořád nepřerušovaly...“

Všechny tři holky se na něj omluvně usmály. Stevie Rae si pantomimicky zavřela pusku na pomyslný zámek a zahodila klíč. Erin se Shaunee nad tím dětinským gestem jen pokrčily rameny, ale už mlčely, aby Damien mohl domluvit.

Když tak dvojsmyslně narážely na „vysávání“, napadlo mě, že scénka, kterou jsem spatřila na chodbě, asi není nic neobvyklého.

„Jenomže Dcery temnoty jsou ve skutečnosti parta namyšlených mrch, kterým dělá dobře, když můžou mít všechny pod palcem. Chtějí, aby všichni dělali všechno podle nich a přijali jejich praštěné názory na to, jak se má chovat správný upír. Hlavně nenávidí lidi, a když s nimi v tomhle nejsi zajedno, začnou ti jít po krku a dělají ti ze života peklo.“

„Opravdové peklo,“ přisvědčila Stevie Rae. Z jejího výrazu jsem usoudila, že s tím má osobní zkušenosti, a vzpomněla jsem si, jak byla bledá a vyděšená, když mě Afrodita přivedla. V duchu jsem si řekla, že se jí na to někdy musím zeptat.

„Ale nenech se zastrašit,“ poradil mi Damien. „Jenom si na ně dávej pozor a...“

„Ahoj, Zoey. To jsem ráda, že se zase setkáváme.“

Tentokrát jsem ten hlas poznala okamžitě. Byl jako med – lepkavý a přeslazený. Všichni u našeho stolu sebou trhli, včetně mě.

Měla na sobě stejný svetřík jako já, ale vepředu měl vyšité stříbrné siluety tří vznešených žen, jedna z nich držela něco jako nůžky. Doplnovala ho velice krátká černá skládaná sukně, černé punčochy se stříbrnými nitkami a černé kozačky ke kolenům. Doprovázely ji dvě další holky, oblečené v podstatě stejně. Jedna byla černoška a měla neuvěřitelně dlouhé vlasy (určitě uměle prodloužené), druhá byla blondátá (ale když jsem se pořádně podívala ke kořínkům, bylo mi jasné, že ve skutečnosti je asi tak blondátá jako já).

„Ahoj, Afrodito,“ řekla jsem nakonec, protože všichni ostatní zjevně úplně oněměli.

„Doufám, že vás neruším,“ prohlásila neupřímně.

„Kdepak. Jen jsme si povídali o špíně. Budeme brzo muset uklidit,“ odvětila Erin s širokánským falešným úsměvem.

„No jistě, špína, v tom vy se určitě vyznáte,“ ušklíbla se Afroditá a potom se k Erin ostentativně obrátila zády. Moje nová kamarádka začala pěsti a zdálo se, že se na ni každou chvíli vrhne přes stůl. „Zoey, chtěla jsem ti něco říct, ale pak mi to nějak vypadlo z paměti. Tímto tě oficiálně zvu, aby ses zítra v noci připojila k Dcerám temnoty při našem soukromém úplňkovém rituálu. Víím, že přizvat k němu někoho, kdo je tu tak krátce jako ty, je neobvyklé, ale tvoje znamení jasně vypovídá o tom, že nejsi žádné, no, obyčejné mládě.“ Povýšeně se zadívala na Stevie Rae. „Mluvila jsem o tom s Neferet a souhlasí, že by ses k nám měla přidat. Víc ti k tomu řeknu někdy jindy, až si nebudeš povídat se... tedy o špíně.“

Věnovala ostatním kolem mě sarkastický rádoby úsměv, pohodila dlouhou hřívou a odplula. Dvorní dámy ji poslušně následovaly.

„Hnusné vymaštěné ježibaby,“ řekly jednohlasně Shaunee a Erin.

„Podle mě Afrodita na tu svou hypertrofovanou ctižádost jednou doplatí,“ poznamenal Damien.

„Hypertrofovaný,“ vysvětlila Stevie Rae, „znamená přehnaný, přebujelý.“

„Zrovna tohle slovo náhodou znám,“ podotkla jsem a dál se dívala za Afroditou a jejími poskoky. „Nedávno jsme na něj narazili v biologii.“

„Strašně ráda bych jí to hyper něco vymlátila z hlavy,“ řekla Erin.

„Já ti ji přitom podržím, ségra,“ řekla Shaunee.

„Ne! Tohle už jsme probírali, děcka. Za rvačky jsou ošklivé tresty. Fakticky ošklivé. Za to vám nestojí.“

Všimla jsem si, že dvojčata zbledla, a chtěla jsem se zeptat, o jakých ošklivých trestech je řeč, ale Stevie Rae se hned obrátila ke mně.

„Dávej si pozor, Zoey. Dcery temnoty, a hlavně Afrodita, občas dokážou být úžasně milé, a právě v takových chvílích jsou nejnebezpečnější.“

Zavrtěla jsem hlavou. „No, já na žádnou jejich úplňkovou akci stejně nepůjdu.“

„Já myslím, že budeš muset,“ namítl jemně Damien.

„Schválila to Neferet,“ řekla Stevie Rae a dvojčata kývla. „To znamená, že chce, abys tam šla. Mentorce nemůžeš jen tak odmítnout.“

„Zvlášť když je to Neferet, Nyktina velekněžka,“ řekl Damien.

„Nemohla bych se prostě vymluvit, že se ještě necítím na... na to, co po mně budou chtít, a poprosit Neferet, aby mě pro jednou z toho rituálu... já nevím, jak tomu tady říkáte, prostě omluvila nebo něco?“

„No, to bys asi mohla, jenomže Neferet by jim to řekla a ony by si myslely, že se jich bojíš.“

Vybavilo se mi, kolik zlé krve už mezi mnou a Afroditou stačilo za těch pár hodin vzniknout. „No, víš, Stevie Rae, já se jich doopravdy bojím.“

„To se nesmějí nikdy dozvědět.“ Moje spolubydlící upřela pohled do talíře a marně se snažila zamaskovat, že se stydí. „Udělají ti pak ještě horší věci, než když se jim otevřeně vzepřeš.“

„Zlatíčko,“ řekl Damien a pohladil ji po paži, „už si nic nevyčítej.“

Vděčně se na něj usmála. „Prostě tam jdi,“ obrátila se pak zase na mě. „Bud' silná a běž tam. Při rituálu ti nic moc udělat nemůžou, přímo v areálu školy si na tebe nedovolí.“

„Jo, všechny hnusárny provozují jinde, aby je při tom nemohli přistihnout dospělí upíři,“ vmísila se do hovoru Shaunee. „Tady předstírají, že jsou děsně hodné a roztomilé, a proto nikdo neví, jaké jsou doopravdy.“

„Jenom my,“ řekla Erin a rozmáchlým gestem ukázala na všechny kluky a holky v místnosti.

„Hele, lidi, nevyšilujte, třeba se Zoey s některými z nich skamarádí,“ prohlásila Stevie Rae bez sebemenší známky sarkasmu nebo žárlivosti.

Zavrtěla jsem hlavou. „Sotva. S těmi se kamarádit nebudu. Nemám ráda lidi, kteří se míchají druhým do života a snaží se je očerňovat jen proto, aby si sami připadali lepší. A na ten jejich úplňkový rituál jít nechci!“ řekla jsem důrazně a pomyslela na otčíma a jeho nohsledy.

Připadalo mi jako parádní ironie, že mají tolik společného s partou teenagerů, kteří se považují za děti bohyně.

„Šla bych s tebou – šli bychom s tebou všichni – ale když k nim nepatříš, pustí tě dovnitř, jen pokud jsi pozvaná,“ posmutněla spolubydlící.

„V pohodě. Já... já si s tím nějak poradím.“ Najednou mě přešel hlad. Cítila jsem jenom obrovskou únavu a tohle téma už jsem vážně dál řešit nechtěla. „Vysvětli mi, co znamenají ty symboly, které máte na oblečení. O tom našem už jsi mi řekla, že je to Nyktina spirála. Damien ji má taky, takže je...“ Chvilku jsem vzpomínala, jak že to Stevie Rae říkala nejmladším studentům, „...tercián. Ale Erin a Shaunee mají křídla a Afrodita ještě něco jiného.“

„Myslíš kromě té násady od smetáku, kterou má zřejmě permanentně vraženou v tom kostnatém zadku?“ zamumlala blondýnka.

„Má na mysli tři Moiry, sudičky,“ vložil se do toho rychle Damien, než Shaunee stačila ještě něco podotknout. „Sudičky jsou Nyktiny dcery. Jejich symbolické postavy nosí sextáni. Jedna z nich, Atropos, drží nůžky, což symbolizuje konec školy.“

„A pro některé z nás i konec života,“ dodala zachmuřeně Erin.

Nastalo ticho. Když už se protahovalo nepříjemně dlouho, odkašlala jsem si a pokračovala: „A co znamenají ta křídla, co mají Erin se Shaunee?“

„To jsou křídla Erota, Nyktina syna...“

„Boha *lásky*,“ skočila mu do řeči Shaunee a vsedě zavrtěla zadečkem.

Damien se na ni zamračil a nenechal se vyrušovat. „Erotova zlatá křídla jsou znakem kvartánů.“

„Protože my jsme třída stvořená pro lásku,“ zazpívala Erin, zvedla ruce nad hlavu a rozvlnila boky.

„Ve skutečnosti proto, abychom si připomínali Nyktinu schopnost milovat. A křídla symbolizují, že neustále míříme vpřed.“

„Jaký symbol mají kvintáni?“ zeptala jsem se.

„Nyktin zlatý vůz, za kterým se táhne hvězdná stopa,“ odpověděl.

„Ten se mi ze všech čtyř znaků líbí nejvíc,“ řekla Stevie Rae. „Ty hvězdy se fantasticky třpytí.“

„Vůz symbolizuje, že jdeme dál po Nyktině cestě, a hvězdy zas kouzlo dvou let, které už kvintáni mají za sebou.“

„Damienne, ty jsi takový horlivý student,“ vzdychla Erin.

„Já ti říkala, že jsme ho měly přemluvit, aby nám pomohl s přípravou na písemku z lidské mytologie,“ ozvala se Shaunee.

„To teda ne. Já říkala *tobě*, že potřebujeme, aby nám pomohl, a...“

„Abych to uzavřel,“ překřikl Damien jejich přestřelku, „to je k těm symbolům asi všechno. To si zapamatuješ levou zadní.“ Vrhla na dvojčata významný pohled. „Tedy v případě, že dáváš na hodinách pozor a nepíšeš místo toho vzkazy kamarádkám a nezíráš na kluky, kteří se ti líbí.“

„Ty jsi hrozný studený čumák, Damien,“ ohradila se Shaunee.

„Zvlášť když uvážím, že jsi homosexuál,“ přidala se Erin.

„Erin, dneska ti nějak krepatí vlasy. Víš, že to nemyslím zle, ale možná bys měla změnit značku šamponu. Tyhle věci člověk nesmí zanedbat. Ani se nenaděješ a začnou se ti třepit konečky.“

Erininy modré oči se rozšířily úlekem a ruka jí mimoděk vystřelila k vlasům.

„Ale to snad ne. Nechce se mi ani věřit, že jsi vypustil z pusy něco takového, Damien. Jako bys nevěděl, jak je

na to svoje háro háklivá.“ Shaunee se naježila jako kávově zbarvený dikobraz.

Damien se jen usmál a obrátil svou pozornost zpátky ke špagetám – ztělesněná nevinnost.

„Hele, lidi,“ vyhrkla Stevie Rae, vstala, chytila mě za loket a vytáhla mě taky na nohy. „Zoey už toho má evidentně tak akorát. Víte sami, jaké to bylo první den. Jdeme zpátky do pokoje. Musím se učit na písemku z upíří sociologie, takže se asi uvidíme až zítra.“

„Fajn, tak zatím,“ řekl Damien. „Zoey, moc rád jsem tě poznal.“

„Jo, vítej na střední pekelné,“ zapěla jednohlasně dvojčata a Stevie Rae mě rychle vyvlekla z jídelny.

„Díky. Vážně jsem utahaná,“ řekla jsem, když jsme vykročily chodbou. Ke své velké radosti jsem poznala, že je to ta, která vede k hlavnímu vchodu ústřední budovy. Pak jsme ale musely zastavit, protože nám přes cestu přeběhla malá, zjevně životem těžce zkoušená mourovatá kočička a za ní se hnál krásný stříbřitě šedý kocour.

„Belzebube! Nech Cammy na pokoji! Damien ti vyškube všechny chlupy!“

Spolubydlící se pokusila šedého kocoura drapnout, ale vysmekl se jí. Přestal však honit mourka a vystřelil směrem, odkud jsme právě přišly. Stevie Rae se za ním podmračeně zadívala.

„Shaunee s Erin by měly toho svého kocoura aspoň trochu vychovat, pořád něco vyvádí.“ Vyšly jsme ven do hebké tmy, která už měla příchut' úsvitu. „Ta roztomilá kočička se jmenuje Cameron a patří Damienovi. Belzebub patří dvojčatům, vybral si je obě najednou. Jo. Vím, že je to hrozně divné, ale za chvíli už to začneš brát jako my ostatní. Prostě si řekneš, že přece jen doopravdy dvojčata jsou.“

„Jinak mi ale připadají moc fajn.“

„Jsou super. Chvíli nezavřou pusy a pořád si vjíždějí do vlasů, ale jsou to opravdické kámošky a nestrpí, aby tě někdo pomlouval.“ Široce se usmála. „No, ony samy toho o tobě napovídají až až, ale to je něco jiného a nikdy neříkají nic za tvými zády.“

„A Damien mi připadá hrozně milý.“

„Je ohromný, a taky opravdu moc chytrý. Někdy je mi ho ale trošku líto.“

„Proč?“

„No, když sem asi před půl rokem přišel, dali ho na pokoj s jedním klukem, ale ten hned zjistil, že Damien je gay – vždyť on se s tím taky netají, proč by měl? – a šel si stěžovat k Neferet, že prý s buzerantem bydlet nebude.“

Nakrčila jsem nos. Homofoby nemůžu ani cítit. „A Neferet se za něj nepostavila?“

„Ale ano, dala tomu klukovi – mimochodem, když sem přišel, změnil si jméno na Thor...“ Zavrtěla hlavou a obrátila oči vsloup. „...to mluví samo za sebe, co? Takže Neferet mu dala jasně najevo, že přestřelil, a nechala rozhodnutí na Damienovi. Buď se mohl přestěhovat do vlastního pokoje a být tam sám, anebo zůstat s Thorem. Vybral si vlastní pokoj. Přesně to bych v jeho situaci udělala taky. Ty ne?“

„Jasně že jo,“ kývla jsem. „S Thorem, králem homofobů, bych v jedné místnosti nebyla ani vteřinu.“

„Na tom se shodneme všichni. Takže od té doby má Damien pokoj jenom pro sebe.“

„Copak tady není víc lidí jako on?“

Pokrčila rameny. „Máme tady pár lesbiček, které se s tím, jaké jsou, vůbec netají, ale vytvořily takovou vlastní partu a mezi nás se moc nemíchají. Hodně se zabývají náboženskými aspekty bohynina kultu a většinu času tráví v Nyktině chrámu. A pak tady samozřejmě máme takové ty husy, které si myslí, že olizovat se s jinou holkou je děsně cool, ale dělají to, jen když je při tom vidí kluci.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle jsem nikdy nepochopila. Jak si můžou myslet, že když se spolu budou cicmat, kluci po nich budou šílet? Podle mě je to naprosto kontraproduktivní.“

„Taky bych nechtěla kluka, kterého vzrušuje, když se líbám s holkou. Ble.“

„A co gayové?“

Vzdychla. „Kromě Damiena jich tady ještě pár je, ale všichni jsou na rozdíl od něj hodně divní a afektovaní. Vážně je mi ho líto. Podle mě se často cítí osamělý. Ani rodiče mu nepíší.“

„Naštvalo je, že se mění v upíra?“

„Kdepak, to jim vlastně vůbec nevadilo. Koukni, tohle Damienovi neříkej, protože by se ho to dotklo, ale podle mě se jim ulevilo, když ho označili. Neměli páru, co si počít se synem, který je na kluky.“

„Co by si s ním jako měli počít? Vždyť je to přece pořád jejich syn, jen se mu prostě místo holek líbí kluci.“

„No, oni jsou z Dallasu a jeho táta je velké zvíře v církvi věřících. Dokonce nějaký kněz nebo co...“

Gestem jsem ji zarazila. „Stačí. Už nemusíš nic říkat. Mně je to absolutně jasné.“

A taky že bylo. S úzkoprsými názory věřících („věci se dělají správně jedině tak, jak je děláme my“) mám až příliš osobní zkušenost. Stačilo mi na to jen pomyslet a padla na mě únava a deprese.

Stevie Rae otevřela dveře společenské místnosti. Byla skoro prázdná, jen pár holek se dívalo v televizi na nějaký sitcom. Spolubydlící jim nepřítomně zamávala. „Nechceš si nahoru vzít nějakou limču nebo něco?“

Přikývla jsem a šla za ní do sousední menší místnosti, kde stály čtyři ledničky, velký dřez, dvě mikrovlnky, spousta skříněk s přihrádkami a hezký, bíle natřený stůl. Vypadalo to jako normální kuchyně, až na to neobvyklé množství lednic. Bylo tu čisto a naklizené. Stevie Rae

jednu ledničku otevřela a já jí nakoukla přes rameno. Byly tam všechny možné druhy pití, od limonád přes různé džusy až po takovou tu nechutnou perlivou minerálku.

„Co si dáš?“

„Colu, to je jedno jakou.“

„Smíme si odsud brát, co chceme,“ vysvětlila, podala mi dvě dietní coly a pro sebe vzala dvě citrónové limonády. „V těchhle dvou ledničkách je ovoce, zelenina a tak, v té vedle je libové maso na sendviče. Upírům hrozně záleží na tom, abychom jedli zdravě, takže chipsy nebo oplatky tady nenajdeš.“

„Ani čokoládu?“

„To ano, v jedné skřínce jsou nějaké fakticky luxusní. Čokoláda nám prý v rozumné míře prospívá.“

No fajn, ale kdo by sakra jedl čokoládu v rozumné míře? Tuhle myšlenku jsem si radši nechala pro sebe. Vrátily jsme se do společenské místnosti a odtamtud zamířily do našeho pokoje.

„Takže dospělí, ehm, upíři...“ Trochu jsem o to slovo zaškobrtla, „...fandí zdravé výživě?“

„Ano, ale vlastně se to týká hlavně nás mláďat. Víš, jak to myslím. Upíři prostě nejsou tlustí, ale nikdy nevidíš, že by chroustali celer, mrkev a salát. Většinou jedí společně ve své vlastní jídelně a prý se vůbec nešidí.“ Obrátila se ke mně a ztlumila hlas. „Slyšela jsem, že jedí hodně červeného masa. Hodně *krvavého* červeného masa.“

„Brrrr.“ Najednou jsem si představila Neferet, jak se cpe krvavým biftekem. Bylo to bizarní a vůbec se mi to nezamlouvalo.

Stevie Rae se otřásla a pokračovala. „Občas se k nějakému mláďeti připojí na večeri jeho mentor, ale ve skutečnosti nejí, jen si dá pár skleniček vína.“

Konečně jsme byly zase v našem pokoji. S povzdechem jsem si sedla na postel a zula si boty. Panebože, vážně jsem měla dost. Začala jsem si masírovat

chodidla a dumala jsem, proč s námi dospělí upíři nechtějí jíst. Jenomže po chvíli jsem došla k závěru, že na to vlastně ani přijít nechci. Musela bych uvažovat o takových věcech, jako například co teda doopravdy jedí. A co budu muset jíst já, až/jestli se proměním v dospělého. Fuj.

A kdesi v koutku duše jsem věděla, že by mi to mohlo připomenout moji včerejší reakci na Heathovu krev. Je možné, že se to stalo teprve včera? A taky to, jak jsem reagovala na krev toho kluka na chodbě. Ne, v žádném případě jsem neměla chuť myslet ani na jedno, ani na druhé. Radši jsem utekla k bezpečnému tématu zdravé výživy.

„Takže oni sami nějak zvlášť zdravě nejedí. Proč jim teda tolik záleží na tom, abychom tak jedli my?“ zeptala jsem se.

Stevie Rae mi pohlédla do očí a zatvářila se nervózně a dost vyděšeně. „Musíme jíst zdravě ze stejného důvodu, proč musíme každý den cvičit – aby naše těla měla pořád spoustu sil. Protože jakmile začneš být slabá, ztloustneš nebo chytíš nějakou nemoc, je to první známka toho, že tvoje tělo odmítá proměnu.“

„A pak umřeš,“ pronesla jsem tiše.

„A pak umřeš,“ přisvědčila.

11)

Byla jsem přesvědčená, že neusnu. Že budu jen ležet, vzpomínat na domov a pořád myslet na to, jak se mi takhle zničehonic mohl celý život obrátit úplně naruby. V hlavě mi strašily oči toho kluka z chodby, ale byla jsem tak utahaná, že jsem se nedokázala soustředit. Dokonce i Afroditina pošahaná nenávist se v mlze ospalosti zdála strašně daleko. Než jsem se definitivně propadla do tmy, myslela jsem vlastně na svoje čelo. Svědí mě, protože na něm mám znamení a kousek vedle řadu stehů, nebo se mi tam dělá obrovský uhr? A co když se probudím do svého prvního dne v upíří škole a budu mít absolutně nemožné vlasy? Ale pak jsem se stulila do klubíčka, zavrtala obličej do prošívané deky a vdechla důvěrně známou vůni prachového peří a domova. Najednou mi bylo krásně teplo, připadala jsem si v bezpečí... a v tu ránu spala jak zabitá.

Dokonce jsem neměla ani žádný ošklivý sen. Zdálo se mi totiž o kočkách. No jo, slabota. Nádherní kluci? Ne. Fantastické upíří superschopnosti? Jasně že ne. Prostě kočky. Zvláště jedna mi uvízla v paměti, zrzavě mourovatá s malými tlapičkami a tlustým faldovitým břichem, vypadala spíš trochu jako medvídek koala. Pronikavě mňoukala a mně to připomínalo spílání nějaké našťvané důchodkyně. Stěžovala si, že jsem měla přijet daleko dřív

a kde jsem se flákala. A potom se kočičí hlas proměnil v otravné pípání a...

„Zoey, zamáčkni ten pitomý budík!“

„Co, co, he?“ Zatraceně. Ranní vstávání nesnáším. Začala jsem šátrat po stolku a hledat, kde je ten čudl, kterým se vypíná zvonění. Už jsem se zmínila, že bez čoček jsem slepá jako netopýr? Nahmatala jsem svoje šprtounské brýle a koukla se na ciferník. Půl sedmé večer a já právě vstávám. Fakticky praštěné.

„Půjdeš do sprchy první, nebo mám jít já?“ zamumlala rozespalé Stevie Rae.

„Půjdu první, jestli ti to nevadí.“

„Mně je to fuk.“ Zívla.

„Fajn.“

„Ale vezmi to rychle. Nevím jak ty, ale jestli prošvihnu snídani, nedožiju se oběda.“

„Mají tady cereálie?“ Hned jsem zbystřila. Úplně je zbožňuju, dokonce mám někde tričko s nápisem „Cereálie žeru“. Nejvíc miluju značku Hrabě Čokula (další upíří ironie).

„Jo, spoustu různých druhů a taky bagely, ovoce, vejce natvrdo a tak.“

„Hned jsem zpátky.“ Najednou jsem měla hlad jako vlk. „Stevie Rae, co si mám vzít na sebe?“

„To je jedno.“ Znovu zívla. „Vezmi si jeden z těch svetříků nebo blejzrů, co mají na sobě symbol terciánů, a zbytek už je na tobě.“

Vážně jsem to vzala hopem, i když jsem byla hodně nervózní a nejradši bych si hodinu předělávala účes a makeup, abych vypadala co nejlíp. Když byla Stevie Rae ve sprše, půjčila jsem si její kosmetické zrcátko a rozhodla se, že méně bude rozhodně více. Pořád jsem si nemohla zvyknout na to, jak mi znamení změnilo tvář. Vždycky jsem měla hezké oči – velké, široké a tmavé, s hustými řasami. Kayla pořád remcala, že já mám dost řas pro tři

holky a ona má jen takové krátké světlé chlupy. (Když jsme u toho, po Kayle se mi stýskalo, zvlášť v tuhle chvíli, kdy jsem se chystala na první den v nové škole. Možná jí potom zavolám. Nebo napíšu e-mail. Nebo... Vzpomněla jsem si, co povídal Heath o tom večírku, a řekla si, že to radši nechám být.) Zpátky k tématu. Se znamením na čele najednou moje oči vypadaly ještě větší a tmavší. Orámovala jsem je kouřovým stínem se stříbrnými třpytkami. Ne moc silně, nechtěla jsem vypadat jako ty husy, které každé ráno vyplácají celé balení očních linek a myslí si, že jsou hrozně in. Chudinky. Připomínají mi mývaly. Rozmazala jsem stíny, nanesla řasenku, bronzový pudr na tváře a lesk (aby nebylo znát, že si koušu rty, když jsem nervózní).

Pak jsem se na sebe pořádně podívala.

Vlasy se naštěstí chovaly slušně, dokonce ani nebylo vidět, že mi na čele vytvářejí takový divný zub. Sice jsem vypadala... no... neobvykle, ale jinak docela v pohodě. Ta změna, které jsem si všimla už dřív, však byla pořád stejně markantní. Znamení v mém obličejí zdůraznilo všechno indiánské: tmavé oči, strmé čerokézské lícní kosti, pyšný rovný nos, dokonce olivový tón pleti, který má i babička. Jako by někdo rozsvítil jiné žárovky a najednou vystoupily úplně jiné rysy než dřív. Znamení osvobodilo Čerokézku, která se ve mně ukrývala, a nechalo ji naplno zazářit.

„Máš moc krásné vlasy,“ řekla Stevie Rae, když vyšla z koupelny, a ručníkem si prosušila krátkou hřívu. „Kdybych tak měla stejně pěkné, když si je nechám narůst. Jenomže nemám. Vždycky úplně zkrepatí a vypadají jako koňský ocas.“

„Podle mě ti krátké sluší,“ odvětila jsem, pustila ji na její polovinu a popadla svoje boží černé balerínky s flitry.

„No jo, ale tady působí divně. Všichni ostatní nosí dlouhé.“

„To jsem si všimla, ale nechápu proč.“

„Patří to k proměně. Upírům rostou vlasy abnormálně rychle, a nehty taky.“

Potlačila jsem zachvění. Vzpomněla jsem si totiž na to, jak Afrodita pouhým nehtem prořízla džíny a kůži.

Stevie Rae naštěstí neměla ponětí, co se mi honí hlavou, a vesele žvatlala dál. „To se všechno naučíš. Za chvíli už se ani nebudeš muset dívat na symboly a stejně poznáš, z jakého ročníku kdo je. A navíc se tyhle věci probírají v upíří sociologii. Jé, teď jsem si vzpomněla!“ Prohrábla papíry na svém psacím stole, jeden vylovila a podala mi ho. „Tady máš rozvrh. Chodíme společně na třetí a na pátou hodinu. A mrkni se na volitelné předměty, které jsou druhou hodinu. Můžeš si vybrat, jaký chceš.“

Nahoře bylo tučnými písmeny vytištěné moje jméno. ZOEY REDBIRDOVÁ, TERCIE, NOVÁ STUDENTKA. Vedle toho bylo datum. Pět dní předtím, než mě stopař označil (?!).

1. hodina – Upíří sociologie. Uč. 215. Prof. Neferet
2. hodina – Dramatická výchova. Umělecké centrum. Prof. Nolanová

nebo

Kreslení. Uč. 312. Prof. Doner

nebo

Hudební výchova pro začátečníky. Uč. 314. Prof. Vento

3. hodina – Literatura. Uč. 214. Prof. Penthesilea
4. hodina – Šerm. Tělocvična. Prof. D. Lankford.

PŘESTÁVKA NA OBĚD

5. hodina – Španělština. Uč. 216. Prof. Garmyová
6. hodina – Jezdectví pro začátečníky. Stáje. Prof. Lenobia

„My nemáme geometrii?“ vyhrkla jsem. Rozvrh mě úplně odrovnal, ale snažila jsem se na něj dívat pozitivně.

„Naštěstí ne. V dalším pololetí máme povinnou ekonomii, ale to snad nebude tak hrozné.“

„Šerm? Jezdectví pro začátečníky?“

„Říkala jsem ti, že musíme mít hodně pohybu. Šerm je velká makačka, ale fajn. Mně moc nejde, ale zase tě často dají do dvojice s někým z vyššího ročníku, aby ti dělal instruktora, a někteří z těch starších kluků jsou fakticky k sežrán! Jezdectví v tomhle pololetí nemám, přeřadili mě na taekwondo. To je úplně super!“

„Fakt?“ pípala jsem pochybovačně. Jaké to jezdeckví asi bude?

„Jasně. Který volitelný předmět si vybereš?“

Zadávala jsem se do seznamu. „Na který chodíš ty?“

„Na hudebku. Profesor Vento je bezva a, no...“
Usmála se a zrudla. „Chtěla bych jednou být zpěvačka country. No, když si to vezmeš, Kenny Chesney, Faith Hill, Shania Twain, všichni jsou upíři, a to jsem jmenovala jen tři. Garth Brooks je úplně upírů bůh, a přitom vyrostl tady ve staré dobré Oklahomě. Takže není důvod, proč bych taky nemohla zpívat.“

„Jasně, to dá rozum,“ přisvědčila jsem. Vážně, proč ne?

„Chceš tam chodit se mnou?“

„To by bylo super, kdybych uměla zpívat nebo na něco hrát. Problém je v tom, že neumím ani jedno.“

„Hm, tak to radši ne.“

„Uvažovala jsem o dramatu. Chodila jsem tam i na Jižní střední a docela mě to bavilo. Nevíš, jaká je ta profesorka Nolanová?“

„Je z Texasu a má hrozný přízvuk, že jí člověk občas nerozumí slovo, ale studovala divadlo v New Yorku a všichni ji mají rádi.“

Málem jsem vyprskla smíchy. Stevie Rae měla co říkat o přízvuku, sama přezvykovala slova jako parodie správné

holky z prerie, ale samozřejmě jsem nic neřekla, určitě by se jí to dotklo a to jsem nechtěla.

„Takže беру dramata.“

„Fajn, sbal si rozvrh a jdeme. Páni,“ vyhrkla, když jsme vyrazily z pokoje a řítily se po schodech dolů, „možná z tebe bude nová Nicole Kidman!“

No, stát se novou Nicole Kidman by asi byla celkem výhra (teda ne že bych si chtěla vzít duševně labilního trpaslíka a pak se s ním rozvést). Když o tom Stevie Rae začala, uvědomila jsem si, že o svém budoucím povolání jsem od chvíle, co mě označil stopař a můj život se ocitl ve stavu naprostého chaosu, sice neuvažovala, ale stejně mám pořád pocit, že chci být veterinářka.

Předběhla nás tlustá dlouhosrstá černobílá kočka a za ní se hnala druhá, která vypadala jako její klon. Všude tolik koček, to přece znamená, že musí existovat i upíří veterináři. (Ha ha, upír veterinář... mohla bych svoji kliniku pojmenovat Vampirináři a jako reklamní slogan si dát „Odebereme vám krev zdarma!“)

Kuchyň i společenská místnost byly narvané holkami, které se cpaly za pochodu a ještě u toho stačily mluvit. Snažila jsem se oplatit pozdrav všem, komu mě Stevie Rae představila, ale bylo jich prostě moc, všechny se mi pletly dohromady a navíc jsem celou dobu ostřížím zrakem pátrala po krabici Hraběte Čokuly. Už jsem se začínala bát, ale vtom jsem ho objevila. Schovával se za maxibalením medových lupínků (no, jako náhradní varianta by se daly brát, ale nejsou čokoládové a nejsou v nich žádné kousky žužu). Stevie Rae si zalila mlékem misku barevných cereálií, usadily jsme se ke kuchyňskému stolu a rychle se daly do jídla.

„Čau, Zoey!“

Ten hlas. Věděla jsem, kdo to je, ještě než Stevie Rae sklopila hlavu a upřela pohled do misky.

„Ahoj, Afrodito.“ Snažila jsem se o neutrální tón.

„Může se stát, že se v průběhu dne už neuvidíme, proto ti radši vysvětlím, kde se dneska sejdem. Úplňkový rituál Dcer temnoty začne ve čtyři ráno, hned po školním obřadu. Přijdeš sice o večeri, ale s tím si nedělej hlavu, jídlo tam bude. Ano, a koná se v rekreačním pavilonu u východní zdi. Sejdem se před školním obřadem u Nyktina chrámu a odtamtud pak můžeme pokračovat spolu.“

„Jé, já už jsem slíbila tady Stevie Rae, že na školní obřad půjdu s ní.“ Vážně nesnáším, když se mi někdo vnucuje.

„To je pravda, promiň, Afrodito.“ Potěšilo mě, že se Stevie Rae dokázala ozvat. Dokonce zvedla hlavu.

„Ty přece víš, kde ten rekreační pavilon je, ne?“ zeptala jsem se jí tak nevinně a bezelstně, jak to jen šlo.

„Jasně.“

„Tak to mě tam pak dovedeš, vid’? Aby se Afrodita nemusela bát, že zabloudím.“

„Ráda pomůžu,“ zašvitořila spolubydlící vesele. Zjevně už se vzpamatovala a byla zase sama sebou.

„A je po problému,“ obrátila jsem se s širokánským úsměvem k Afroditě.

„OK. Fajn. Uvidíme se ve čtyři. Přijď včas.“ Odvlnila se.

„Jestli tím zadkem nepřestane takhle vrtět, brzo něco shodí,“ podotkla jsem.

Stevie Rae se zakuckala smíchy a mléko jí málem vystříklo nosem. Mezi návaly kašle ze sebe vypravila: „Tohle mi nedělej, když jím!“ Pak konečně sousto polkla a usmála se na mě. „Ty se od ní teda komandovat nenecháš.“

„Ty přece taky ne.“ Naposled jsem hrábla lžící do misky. „Můžeme jít?“

„Jasně. Žádné strachy, je to úplně jednoduché. První hodinu máš ve třídě, která je hned vedle té moje. Terciáni

mají všechny hlavní předměty ve stejné části budovy. Pojď, navedu tě a dál už v pohodě trefíš sama.“

Opláchly jsme misky, uložily je do jedné z pěti myček a vyšly ven do tmy. Byl krásný podzimní večer. Páni, přišlo mi fakticky divné jít takhle za tmy do školy, i když moje tělo se chovalo, jako kdyby na tom nic zvláštního nebylo. Připojily jsme se k davu studentů, který mířil k silným dřevěným dveřím.

„Sekce pro terciány je hned tamhle,“ řekla Stevie Rae, zavedla mě za roh a vyšla se mnou po krátkém schodišti.

„Tohle jsou záchody?“ zeptala jsem se, když jsme míjely pítka umístěná mezi dvěma dveřmi.

„Jo,“ odpověděla. „Já mám teď hodinu tady a tvoje třída je hned vedle. Tak ahoj o přestávce!“

„OK, díky,“ zavolala jsem za ní.

Aspoň že mám záchody takhle po ruce. Jestli mě přepadne neurotický průjem, nebudu muset běžet moc daleko.

12)

„Zoey! Tady!“

Když jsem uslyšela Damienův hlas a viděla, jak mává k prázdné lavici vedle sebe, málem jsem se rozbrečela úlevou.

„Ahoj.“ Posadila jsem se a vděčně se na něj usmála.

„Připravená na první den?“

Ne.

Přikývla jsem. „Jasně.“ Chtěla jsem ještě něco dodat, ale zrovna v tu chvíli pětkrát krátce zazvonilo, a než stačila doznít ozvěna, do třídy vstoupila Neferet. Měla na sobě dlouhou černou sukni s rozparkem, takže byly vidět úžasné kozačky na jehlovém podpatku, a tmavě fialový hedvábný svetřík. Na levé straně měl stříbrnou výšivku znázorňující bohyni třímající v pozdvížených rukou srpek měsíce. Kaštanové vlasy si Neferet zapletla do tlustého copu. Díky jemným vlnovkám tetování, které jí rámovaly obličej, vypadala jako nějaká starověká válečná kněžka. Usmála se na nás a já si hned všimla, že celá třída je jejím charismatem stejně uchvácená jako já.

„Dobrý večer! Na dnešní téma jsem se hodně těšila. Společnost Amazonek byla velice komplexní a stále mě nepřestává fascinovat.“ Pak ukázala na mě. „Proto jsem také ráda, že se k nám právě dnes připojila Zoey Redbirdová. Jsem její mentorka, a tak očekávám, že ji mezi sebou vřele přivítáte. Damiene, ukážeš prosím Zoey,

kde jsou učebnice? Její schránka je vedle tvé. Vysvětli jí náš systém ukládání pomůcek a vy ostatní zatím vypište, co všechno doposud víte nebo jste se doslechli o dávných upířích válečnicích známých pod jménem Amazonky.“

Ozvalo se typické šustění papírů a šeptání. Damien mě zavedl dozadu, kde byly schránky. Otevřel jednu, která měla na dvířkách stříbrnou číslici 12. Vevnitř byly úhledné široké police plné učebnic a pomůcek.

„Ve Škole noci nejsou skříňky na chodbách jako v jiných školách. Učebna, ve které máme první hodinu, je naše domovská třída a každý z nás tady má vlastní schránku. Třída se nikdy nezamyká, takže si sem prostě chodíme pro učebnice a všechno, co zrovna potřebujeme. Tohle je učebnice sociologie.“

Podal mi tlustou knihu vázanou v kůži, na jejíž deskách byla vyražená silueta bohyně a titul *Upíří sociologie pro tercii*. Shrábla jsem ještě sešit a pár propisek, zavřela schránku a zarazila se. „Dostanu k ní klíč nebo něco?“

„Ne.“ Damien ztlumil hlas. „Tady žádné zámky nepotřebujeme. Kdyby někdo něco ukradl, upíři budou vědět, kdo to byl. Nechci ani pomyslet, co by s takovým pitomcem udělali.“

Šli jsme zpátky na svoje místa a já si zapsala to jediné, co jsem věděla o Amazonkách – že byly válečnice a docela dobře se obešly bez mužů – ale nesoustředila jsem se. Přemýšlela jsem totiž, proč se Damien, Stevie Rae a dokonce i Erin se Shaunee tak hrozně bojí udělat nějaký průšvih. Já jsem pochopitelně hodná holka – no, dokonalá samozřejmě ne, ale víte, jak to myslím. Po škole jsem zůstala jen jednou v životě, a to vůbec nebyla moje vina. Fakticky. Jeden magor mi řekl, ať mu ho vykourím. Co jsem jako měla dělat? Rozbrečet se? Začít se chichotat? Našpulit pusu?

Hmmm... ještě je tu jedna možnost. Tak jsem ho zfackovala (teda já bych použila výraz „zpohlavkovala“) a za to jsem musela zůstat po škole. Já, ne on.

Ale vlastně to vůbec nebylo zlé. Udělala jsem si všechny domácí úkoly a ještě stihla rozečíst nejnovější *Gossip Girl*. Na Škole noci evidentně tresty zahrnovaly něco víc než jen zůstat po vyučování pětadvacet minut s učitelem ve třídě. Musím se na to zeptat Stevie Rae...

„Takže zaprvé. Jaké prvky amazonské tradice dodnes zachováváme ve Škole noci?“ zeptala se Neferet třídy a znovu upoutala moji pozornost.

Damien se přihlásil. „Úklonu, která značí úctu, s pěti přitisknutou k srdci, a od Amazonek pochází taky náš způsob podání ruky – stisk předloktí.“

„Správně, Damiene.“

Aha. Tak tím se to divné potřesení rukama vysvětluje.

„Dobře, co všechno o amazonských válečnicích jste si vybavili?“

Blondýnka na opačné straně třídy řekla: „Amazonky kladly silný důraz na matriarchát, jako všechny ostatní upírské společenské útvary.“

Páni, ta mluví jako kniha.

„To je pravda, Elizabeth, ale když lidé mluví o Amazonkách, často k historickým faktům přidávají ještě špetku pověstí. Ví někdo, co mám na mysli?“

„No, všichni – hlavně lidé – si myslí, že Amazonky muže přímo nenáviděly,“ řekl Damien.

„Přesně tak. Ve skutečnosti ale matriarchální společnosti, jako je ta naše, nemusejí nutně být zaměřené proti mužům. Dokonce i Nyx má druha, boha Ereba, jemuž je hluboce oddaná. Amazonky ovšem byly výjimečné v tom, že vytvořily společnost upířích žen, které se rozhodly být zároveň válečnicemi a samy se chránit. Většina z vás už ví, že naše současná společnost je sice matriarchální, ale Syny noci respektujeme, vážíme si

jich a považujeme je za své ochránce a druhy. Ted' si najdete v učebnici třetí kapitulu a společně se podíváme na největší amazonskou válečnici Penthesileu. Ale pozor, stále mějte na paměti, že pověsti a skutečné dějiny jsou dvě různé věci.“

A pak už to jelo. Tahle hodina s Neferet byla jedna z nejlepších, jaké jsem kdy zažila. Ani jsem si nevšimla, jak letí čas, a když zazvonilo, nemohla jsem vůbec uvěřit, že už je konec. Šoupla jsem učebnici sociologie zpátky do schovky (no jo, já vím, že Damien a Neferet jim říkají *schránky*, ale když ony mi hrozně připomínaly poličky, které jsme měli ve školce a říkali jsme jim schovky). Vtom jsem uslyšela, jak mě kněžka volá. Popadla jsem sešit a propisku a rychle zamířila k jejímu stolu.

„Jak se ti daří?“ zeptala se a přívětivě se usmála.

„V pohodě. Je mi dobře,“ vyhrkla jsem.

Zvedla obočí.

„No, vlastně jsem nervózní a ve všem mám zmatek.“

„To je naprosto přirozené. Jsi pod velkým tlakem a přechod na jinou školu je vždycky obtížný – natož když kromě školy měníš i celý způsob života.“ Zadívala se za mě. „Damienne, doprovodíš Zoey na dramatickou výchovu?“

„Samozřejmě,“ odpověděl.

„Zoey, uvidíme se večer při obřadu. A dostala jsi od Afrodity oficiální pozvání na soukromý rituál Dcer temnoty?“

„Ano.“

„Dobře, jen jsem si to chtěla ověřit a ujistit se, že proti tomu nic nenamítáš. Pochopitelně bych ti nic nevyčítala, kdyby ses na to ještě necítila, ale podle mě bys tam měla jít. Chci, abys využila každou příležitost, která se ti zde nabídne, a Dcery temnoty jsou výběrová organizace. To, že takhle brzy projevily zájem, abys mezi ně případně vstoupila, znamená velkou poctu.“

„Půjdu tam, žádný problém.“ Nasadila jsem nonšalantní tón i úsměv. Bylo mi jasné, že jí na tom hodně záleží, a nechtěla jsem ji zklamat. A taky jsem nehodlala dopustit, aby si o mně Afrodita myslela, že se jí bojím. To teda ani náhodou.

„Výborně,“ řekla Neferet nadšeně. Stiskla mi paži a já se na ni automaticky usmála. „Kdybys mě potřebovala, moje kancelář je ve stejném křídle budovy jako ošetřovatelna.“ Podívala se mi na čelo. „Jak vidím, stehy už se téměř vstřebaly. Báječné. Ještě pořád tě bolí hlava?“

Bezděky jsem si sáhla na spánek. Tam, kde jsem včera cítila nejmíň deset stehů, jsem teď nahmatala jen pár. Divné, fakt. A ještě divnější je, že jsem si na ten šrám celé dopoledne ani nevzpomněla.

Taky jsem si uvědomila, že jsem ani jednou nepomyslela na mámu, na Heathu, dokonce ani na babičku Redbirdovou...

„Ne,“ vyhrkla jsem, protože mi najednou došlo, že Neferet i Damien čekají na odpověď. „Hlava už mě vůbec nebolí.“

„Dobře. Tak běžte, vy dva, ať nepřijdete pozdě. Dramatická výchova se ti bude líbit, uvidíš. Profesorka Nolanová zrovna začíná s monology, pokud vím.“

Už jsme byli s Damienem v půli cesty, když mi něco docvaklo. „Jak věděla, že chci chodit na dramata?“ Rozhodla jsem se teprve dneska ráno.

„Dospělí upíři vědí občas víc, než je zdrávo,“ šeptl. „Ne, беру zpět. Oni vědí *vždycky* víc, než je zdrávo, a o nejvyšší kněžce to platí dvojnásob.“

Vzhledem k tomu, že jsem Neferet leccos neřekla, se mi o tom nechtělo zrovna dvakrát přemýšlet.

„Hej, lidi!“ Dohonila nás Stevie Rae. „Jaká byla sociologie? Probírali jste už konečně Amazonky?“

„Bylo to super.“ Celkem ráda jsem změnila téma, z upírů tajemství mi bylo trochu úzko. „Neměla jsem páru, že si opravdu uřezávaly pravé prso, aby jim nepřekáželo.“

„Mohly si to ušetřit, kdyby byly ploché jako já,“ prohlásila spolubydlící a koukla se na svůj hrudník.

„Nebo jako já,“ povzdychl si teatrálně Damien.

Zbytek cesty k učebně dramatické výchovy jsem se hihňala jako cvok.

Z profesorky Nolanové nesálala taková síla jako z Neferet. Zato z ní číšela energie. Měla sportovní postavu, dost široké boky a dlouhé rovné hnědé vlasy. A Stevie Rae nepřeháněla – mluvila s příšerným texaským přízvukem.

„Zoey, vítám tě tady! Sedni si, kam chceš.“

Pozdravila jsem a posadila se vedle Elizabeth, kterou jsem si pamatovala z upírů sociologie. Vypadala docela přátelsky a taky už jsem věděla, že je chytrá. (Nikdy neuškodí, když vedle vás sedí někdo hodně chytrý.)

„Dnes si každý z vás vybere monolog, který v průběhu příštího týdne předvede před třídou. Ale napadlo mě, že vám nejdřív ukážu, jak má takový monolog správně vypadat, a tak jsem požádala jednoho z vašich talentovaných starších spolužáků, aby vám zarecitoval slavný monolog z *Othella*, hry od alžbětinského upírského dramatika Shakespeara.“ Odmlčela se a vyhlédla z okýnka ve dveřích. „Už ho tady máme.“

Dveře se otevřely a *kristepane na nebesích*, v tu chvíli mi přestalo tlouct srdce, fakt. Vsadím se, že jsem zůstala civět s otevřenou pusou jako nějaký mentál. Dovnitř vstoupil ten nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy viděla. Byl vysoký a tmavé vlasy se mu vlnily takovým tím naprosto božským způsobem jako Supermanovi. Oči měl fantasticky safírově modré a...

A jéje. Zatraceně. Za-tra-ce-ně! Byl to ten kluk z chodby.

„Pojď dál, Eriku. Vstup na scénu sis načasoval přesně jako vždy. Můžeš se rovnou pustit do svého monologu.“

Otočila se zpátky k nám. „Většina z vás Erika Nighta z kvinty zná a ví, že loni zvítězil v celosvětovém finále studentů Škol noci v recitaci monologů, které se konalo v Londýně. Minulé pololetí také hrál Tonyho v naší inscenaci *West Side Story* a svým výkonem vzbudil velký zájem Hollywoodu i Broadwaye. Máš slovo, Eriku.“ Zářivě se na něj usmála.

Spolu s ostatními jsem zatleskala, jako by moje tělo přepnulo na automatického pilota. Erik se sebevědomým úsměvem vystoupil na malé pódium před lavicemi.

„Ahoj, jak se všichni máte?“

Řekl to mně. Jako že *přímo mně*. Cítila jsem, jak mi žhnou tváře.

„Možná máte z monologů trochu strach, ale nic na tom vlastně není, stačí se naučit text a pak si představit, že jsou s vámi na scéně i ostatní herci. Musíte si vsugerovat, že tam nestojíte úplně sami. Dívejte se...“

A pak spustil monolog z *Othella*. Já o té hře nic moc nevím, jenom že je to jedna ze Shakespearových tragédií, ale Erikova recitace mě naprosto očarovala. Byl hodně vysoký, nejmíň metr osmdesát, ale jakmile mu splynula ze rtů první slova, zdál se najednou ještě vyšší, starší, silnější. Mluvil mnohem hlubším hlasem a s přízvukem, který jsem nedokázala zařadit. Ty překrásné oči ztmavly a zúžily se v štěrbinu, a když vyslovil Desdemonino jméno, znělo jako modlitba. Bylo jasné, že ji miluje, dokonce ještě dřív než se dostal k závěrečným veršům:

...milovala mne
pro všechny strážně, co jsem musel přestát,
já ji zas, že pohnuly ji k slzám.

Jakmile ta slova dořekl, naše pohledy se setkaly a bylo to úplně jako včera na chodbě – jako by kromě nás dvou v celé místnosti, na celém světě nikdo nebyl. Projel mnou intenzivní záchvěv, hodně podobný tomu, co jsem cítila při těch dvou příležitostech, kdy jsem zachytila vůni krve, až na to, že tady žádná krev netekla. Byl tu jen Erik. Usmál se, lehce se dotkl rty špiček prstů, jako by mi posílal polibek, a uklonil se. Celá třída začala tleskat jako šílená a já se k nim připojila. Nemohla jsem si pomoci.

„Takhle to má vypadat,“ řekla profesorka Nolanová. „Takže, vzadu v těch červených přihrádkách máte okopírované různé monology. Každý si jich pár vezměte a podívejte se na ně. Snažte se najít nějakou scénu, která k vám promlouvá, nějak se vás vnitřně dotýká. Budu chodit mezi vámi, a kdybyste měli otázky k nějakému konkrétnímu monologu, ráda je zodpovím. Až si vyberete, společně si ho projdeme a já vám pomůžu připravit prezentaci.“ S energickým úsměvem na nás kývla a my se začali prohrabávat mraky připravených monologů.

Pořád jsem byla rudá a trochu bez dechu, ale vstala jsem spolu s ostatními. Jen jsem se za Erikem ještě ohlédla přes rameno. Zrovna odcházel (taková škoda), ale otočil se a nachytil mě, jak na něj civím. Znovu jsem děsně zrudla. A on se mi znovu zadíval do očí a věnoval mi další úsměv. A pak odešel.

„Do pr..., to je kus,“ sykl mi někdo do ucha. Obrátila jsem se a ke svému nesmírnému údivu zjistila, že dokonalá studentka Elizabeth upírá žhavý pohled ke dveřím a ovívá se papíry.

„Chodí s někým?“ plácla jsem jako úplná nána.

„Jenom v mých snech,“ vzdychla. „Povídá se, že to jeden čas táhl s Afroditou, ale co jsem tady, tak spolu určitě nejsou, a to už je pár měsíců. Chyťtej.“ Hodila mi pár secvaknutých papírů. „Já jsem Elizabeth, bez příjmení.“

Asi bylo vidět, že jí moc nerozumím, protože znovu vzdychla.

„Ani nechtěj vědět, jaké příjmení jsem dřív mívala. Když jsem sem před pár týdny přestoupila a moje mentorka mi vysvětlila, že si můžu změnit jméno, rozhodla jsem se té hrůzy zbavit, ale představa, že si budu muset vymyslet nové příjmení, mě zrovna moc nebrala. Tak jsem si nechala jenom křestní.“ Pokrčila rameny.

„Fajn, ahoj,“ řekla jsem. Někteří tady jsou fakticky divní.

„Hele,“ nadhodila Elizabeth bez příjmení, když jsme zamířily zpátky k lavici, „Erik se na tebe díval.“

„Díval se na všechny.“ Cítila jsem, jak se zase pitomě červenám.

„No jo, ale na tebe se díval přímo.“ Široce se zazubila a dodala: „A to tvoje vybarvené znamení je vážně super.“

„Díky.“ Vsadím se, že na obličejí rudém jako ředkvička vypadá zvlášť efektně.

„Máš nějaké otázky k monologům, Zoey?“ ozval se vedle mě hlas profesorky Nolanové a já sebou trhla.

„Ne, paní profesorko. Probírali jsme je na dramatu na Jižní střední.“

„Výborně. Kdybys přece jen potřebovala vysvětlit nějakou zápletku nebo postavu, obrať se na mě.“ Stiskla mi paži a šla k další lavici. Zalistovala jsem prvním svazkem papírů a snažila se (zcela bezúspěšně) soustředit na monology, a ne na Erika.

On se na mě doopravdy díval. Ale proč? Asi poznal, že to já jsem je na té chodbě viděla. Co ho na mně může zajímat? A stojím vůbec o zájem ze strany kluka, kterému se ho Afrodita snažila vykoupit? Zřejmě to není dobrý nápad, protože já po ní štafetu rozhodně převzít nehodlám. Ale třeba ho jen zaujalo moje vybarvené znamení, na to ostatně zírali úplně všichni.

Až na to, že on ne. Nemohla jsem si pomoci, ale byla jsem přesvědčená, že se díval prostě na mě... a mně se to líbilo.

Mrkla jsem do papírů. Zrovna jsem měla nalistovanou stránku s nadpisem „Dramatické monology pro ženy“. První úryvek byl ze hry nějakého José Echegaraye, která se jmenovala *Navěky směšná*.

A sakra. To musí být znamení.

Na literaturu jsem trefila sama. No, bylo to sice hned vedle Neferetiny učebny, ale stejně mi trochu zvedlo sebevědomí, že se nemusím nikoho ptát na cestu a všem ukazovat, že jsem nová, bezmocná a hloupá.

„Zoey! Držíme ti plac!“ vykřikla Stevie Rae, jakmile jsem vkročila do třídy. Seděla vedle Damiena a vzrušením doslova nadsakovala. Už zase mi připomněla nadšené štěně a to se mi moc líbilo. Vážně jsem měla radost, že ji znovu vidím. „Hej, hej, hej! Pověz mi úplně všechno! Co dramafák? Bavilo tě to? Co říkáš profesorce Nolanové? Že má boží tetování? Mně trochu připomíná masku.“

Damien ji chytil za ruku. „Hezky se nadechni a chvíli mlč, ať může odpovédět.“

„Promiň,“ hlesla provinile.

„No, řekla bych, že Nolanová asi má boží tetování, nejsem si úplně jistá,“ řekla jsem.

„Nejseš si jistá?“

„Tak nějak jsem se na ni nesoustředila.“

„Jak to?“ zeptala se a pak přimhouřila oči. „Někdo dělal pitomé narážky na tvoje znamení? Někteří lidi jsou prostě hulváti, to se nedá jinak nazvat.“

„Ne, nic takového. Elizabeth bez příjmení dokonce říkala, že je super. Nesoustředila jsem se kvůli... no, ehm...“

Znovu se mi zapálily tváře. Chtěla jsem se jich zeptat na Erika, ale jen jsem to nakousla, nějak mě přešla chuť ho rozebírat. Mám jim povědět, co jsem viděla na chodbě?

Damien ožil. „Něco mi říká, že tohle bude šťavnaté sousto. No tak, Zoey. Nesoustředila ses kvůůůli?“ Protáhl to slovo, až vytvořilo jasný otazník.

„No tak dobře. Shrnu to do dvou slov: Erik Night.“

Stevie Rae zůstala zírat s otevřenou pusou a Damien předstíral, že se o něj pokoušejí mdloby, ale hned toho nechal, protože zrovna v tu chvíli zazvonilo a do třídy vešla profesorka Penthesilea.

„Potom!“ zašeptala Stevie Rae.

„A podrobně!“ zamumlal Damien.

Na rtech se mi usadil nevinný úsměv. Moc se mi zamlouvala představa, že budou celou hodinu úplně bez sebe zvědavostí.

Literka byla zážitek. Už jenom třída se nepodobala žádné jiné, jakou jsem zatím viděla. Na stěnách visely ohromně zajímavé, trochu praštěné plakáty a obrazy, vlastně pokrývaly skoro každý centimetr volné plochy a všechny vypadaly jako originály. U stropu visely zvonkohry a krystaly – a ne jen dva nebo tři, byla jich spousta. Profesorka Penthesilea (díky hodině upíří sociologie jsem už věděla, že se jmenuje podle nejváženější Amazonky všech dob) byla jako vystřižená z nějakého filmu (přesněji řečeno z nějakého sci-fi). Měla dlouhatánské rezavě blondřaté vlasy, velké oříškové oči a fantastické křivky, nad kterými určitě všichni kluci totálně slintali (teda ne že by k tomu kluci v pubertě potřebovali zvlášť silný podnět). Její tetování tvořily hezké keltské uzly. Dramaticky zvýrazňovalo její nápadně krásné rysy. Měla na sobě černé kalhoty, které vypadaly hodně luxusně, a mechově zelený hedvábný kardigan s postavou bohyně vyšitou na prsou, stejnou jako Neferet. Na vteřinu jsem se dokázala oprostít od vzpomínek na Erika a

vybavilo se mi, že profesorka Nolanová měla na náprsní kapsičce blůzy totéž. Hmmm...

„Narodila jsem se v dubnu roku 1902,“ spustila profesorka. Všichni jí okamžitě viseli na rtech. No divte se, vždyť by jí nikdo nehádal víc než třicet. „V dubnu 1912 mi tedy bylo deset let, a tak si na tu tragédii dobře pamatuji. O čem mluvím? Tuší to někdo z vás?“

Jasně že jsem věděla, o čem mluvím, ale rozhodně ne proto, že bych byla blázen do dějepisů nebo tak něco. Když jsem byla malá, šíleně jsem se zamilovala do Leonarda DiCapria a máma mi ke dvanáctinám koupila všechny jeho filmy na DVD. A ten jeden konkrétní jsem viděla tolikrát, že ho ještě teď znám v podstatě nazpaměť (ani nechtějte vědět, kolikrát jsem obřečela ten moment, kdy se pustí prkna a zmizí pod vodou jako krásný blondatý šutrák).

Rozhlédla jsem se. Vypadalo to, že nikdo jiný to vážně neví, tak jsem s povzdechem zvedla ruku.

Profesorka mě s úsměvem vyvolala. „Ano, slečno Redbirdová?“

„V dubnu 1912 se potopil Titanic. Narazil do ledovce v neděli čtrnáctého pozdě večer a o pár hodin později, patnáctého, šel ke dnu.“

Zaslechla jsem, jak Damien vedle mě zalapal po dechu a Stevie Rae uznale a trochu nevěřičně zabručela. Páni, asi jsem musela celou dobu působit jako děsné dřevo, když jsou tak v šoku z toho, že dokážu správně odpovědět na jednoduchou otázku.

„Těší mě, že toho některá nová mláďata tolik vědí,“ pochválila mě profesorka. „Zcela správně, slečno Redbirdová. Když k té tragédii došlo, žila jsem v Chicagu. Nikdy nezapomenu, jak kameloti na rozích vyvolávali ty strašné titulky. Byla to hrozná událost, hlavně proto, že ztrátám na životech se dalo velice snadno předejít. Znamenalo to tehdy konec jedné éry a počátek nové, a

také se poté v lodní dopravě přikročilo k mnoha potřebným opatřením. Všem těmto aspektům se budeme věnovat a samozřejmě nevynecháme ani nádherné melodrama té osudné noci. Přečteme si totiž *Nezapomenutelnou noc* od Waltera Lorda, knihu, která vynikajícím způsobem pracuje s prameny. Lord sice nebyl upír – což je opravdu škoda,“ podotkla spíš pro sebe, „ale jeho líčení té noci mi přesto připadá velmi sugestivní a jeho styl a způsob vyprávění jsou zajímavé a mimořádně čtivé. Takže do práce! Kdo sedí vzadu, přineste z té dlouhé police za vámi knížky a pošlete je dopředu.“

Ty blaho, super! Rozhodně budu mnohem radši číst tohle než *Nadějné vyhlídky* (Dickens už je přece dávno pasé). Otevřela jsem *Nezapomenutelnou noc* a sešit, abych si (nebijte mě) mohla dělat poznámky. Profesorka Penthesilea nahlas přečetla první kapitulu – vážně moc pěkně. Měla jsem za sebou skoro tři vyučovací hodiny a všechny mě bavily. Je možné, že tahle škola pro upíry je víc než nudné místo, kam chodím každé ráno jen proto, že musím a že se tam sejdu se všemi kamarády? Jasně že i na Jižní střední byly sem tam nějaké zábavné hodiny, ale nikoho by tam ani ve snu nenapadlo probírat Amazonky nebo Titanic (natož aby nám o něm vykládala učitelka, která se na tu katastrofu osobně pamatuje!).

Podívala jsem se po ostatních. Bylo nás tam asi patnáct, stejně jako na jiných hodinách. Všichni měli otevřené knížky a dávali pozor.

Pak jsem si ale všimla něčeho zrzavého a rozruchaného na opačné straně místnosti, úplně vzadu. Beru zpět – všichni pozor nedávali. Tenhle kluk měl hlavu položenou na pažích a spal jako dřevo. Byl totiž obrácený ke mně a tak jsem mu viděla přímo do tlustého, nezdravě bledého obličeje posetého pihami. Měl otevřenou pusku a připadalo mi, že mu z koutku teče slina. Napadlo mě, co tomu asi řekne profesorka. Podle mě nepatřila k učitelům,

kteří nechají nějakého slimejše jen tak chrnět v zadní lavici, ale zatím si ho nevšímala, soustředila se na čtení a občas přidala nějaký zajímavý osobní komentář o počátku dvacátého století. To mě hrozně bavilo (nejvíc asi vyprávění o emancipovaných dívkách, kterým se ve dvacátých letech říkalo diblíci – kdybych tehdy žila, určitě bych taky byla diblík). Blížil se konec hodiny, profesorka nám další kapitolu zadala za domácí úkol a nechala nás, ať si tiše povídáme. Teprve v tu chvíli vzala spícího kluka na vědomí, i když si ho určitě všimla už dávno. Zrovna se zavrtěl a zvedl hlavu. Na čele měl hned vedle znamení rudý otlak od toho, jak se válel po lavici. Vypadalo to tak nějak divně.

„Elliotte, pojď sem, chci s tebou mluvit,“ zavolala na něj profesorka od katedry.

Kluk se nikam nehna, pomalu vstal a šoural se k ní. Měl rozvázané tkaničky.

„Co je?“

„Elliotte, dobře víš, že literaturu nezvládáš. Ale mnohem horší je, že nezvládáš celý svůj život. Upíří muži jsou silní, čestní a osobití. Už celé generace nám slouží jako válečníci a ochránci. Opravdu si myslíš, že zvládneš proměnu v někoho takového, když nemáš ani dostatek disciplíny, abys zůstal při vyučování vzhůru?“

Pokrčil rameny a nahrbil se ještě víc, jako by neudržel rovná záda.

Zachmuřila se. „Dám ti šanci, abys svou dnešní nulovou aktivitu v hodině napravil. Napiš krátkou práci na jakékoli téma, které se bezprostředně týká Ameriky počátku dvacátého století. Odevzdáš mi ji zítra.“

Nic neřekl a chtěl se k ní obrátit zády.

„Elliotte.“ Její hlas zdrsnel a jasně v něm zaznívala podrážděnost. Najednou budila daleko větší strach, než když nám četla a vykládala o Titaniku. Cítila jsem, jak z ní sálá síla, a v tu chvíli jsem vůbec nechápala, k čemu by

mohla potřebovat mužského ochránce. Kluk se zarazil a otočil se zpátky k ní. „Nedovolila jsem ti, abys šel. Jak ses rozhodl ohledně té práce?“

Jen tam stál a nic neříkal.

„Položila jsem ti otázku a očekávám odpověď. Hned!“ Vzduch kolem ní jako by završel a mně naskočila na rukou husí kůže.

Na něj to ale dojem neudělalo, zase jen pokrčil rameny. „Asi nic psát nebudu.“

„To hodně vypovídá o tvém charakteru, Elliotte, a není to zrovna hezké vysvědčení. Děláš si ostudu, a co víc, děláš ostudu i svému mentorovi.“

Znovu pokrčil rameny a bezděky se začal dloubat v nose. „Drak ví, jak na tom jsem.“

Zazvonilo a profesorka mu se znechuceným výrazem pokynula, že může jít. Právě jsme s Damienem a Stevie Rae vstali a vydali se ke dveřím. Sice netuším, jak to Elliott při svém zpomaleném tempu dokázal, ale předběhl nás. Damien byl kousek před námi a on do něj strčil tak silně, až můj kamarád vyjekl a zapotácel se.

„Uhni, buzerante zsranej,“ zavrčel ten hnusák, nabral Damiena ramenem a procpal se přes něj do dveří.

„Nejradši bych mu jednu ubalila, hajzlovi!“ vykřikla spolubydlící a vrhla se za kamarádem, který na nás čekal.

Zavrtěl hlavou. „Nech to být. Elliott to nemá v hlavě v pořádku.“

„To vidím, evidentně má místo mozku bobky,“ zasyčela jsem a provrtávala toho slimejše pohledem. Z jeho vlasů se mi zvedal žaludek.

„Bobky?“ Damien se rozesmál, vzal mě a Stevie Rae v podpaží a jako růže mezi trnám s námi vykročil chodbou. „Tohle se mi na naší Zoey líbí,“ podotkl. „Umí být šíleně sprostá.“

„Bobky přece nejsou sprosté slovo,“ namítla jsem.

„Přesně to se ti snaží naznačit, kamarádko.“ Stevie Rae se taky rozesmála.

„Aha.“ Přidala jsem se k nim. Moc, vážně hrozně moc se mi líbilo, jak řekl „naše Zoey“. Jako bych už patřila mezi ně... Jako bych tady byla doma.

Šerm byl absolutně super, což mě hodně překvapilo. Hodina se konala ve velkém sále vedle tělocvičny, který díky zrcadlové stěně vypadal jako taneční studio. Na jedné straně místnosti visely od stropu figuríny velikosti člověka, které mi připomínaly trojrozměrné střelecké terče. Profesoru Lankfordovi všichni říkali Drak Lankford nebo prostě jenom Drak. Hned mi došlo proč. Jeho tetování mělo podobu dvou draků, jejichž hadovitá těla se mu vinula po linii čelistí až k obočí. Z otevřených tlam šlehaly k měsíčnímu srpku plameny. Byla to nádhera, vůbec jsem od nich nemohla odtrhnout oči. Drak byl navíc první dospělý upíří muž, kterého jsem viděla zblízka. Nejdřív jsem z toho byla trochu vedle. Kdybyste se mě zeptali, jak si představuju typického upířího chlapa, byl by to přesně jeho opak. Asi jsem měla zafixovaný ten stereotyp z filmů – vysoký, nebezpečný, drsně hezký. Něco jako Vin Diesel. Jenomže Drak je malý, má dlouhé špinavě blond vlasy a nosí je stažené do culíku, a když si odmyslíte to výhružné dračí tetování, vypadá spíš mile a přátelsky.

Jeho skutečnou sílu jsem si uvědomila, teprve když začal se třídou dělat rozcvičku. Jakmile vzal do ruky meč (teprve pak jsem se dozvěděla, že správně se mu říká kord) a pozvedl ho v tradičním pozdravu, úplně se proměnil. Najednou se z něj stal muž, který se pohybuje

neuvěřitelně rychle a ladně. Z úhybů přecházel do výpadů a zbytek třídy, včetně těch nejlepších, mezi které patřil i Damien, proti němu působil jako skupina neobratných loutek. Když rozcvička skončila, rozdělil nás do dvojic. Měli jsme pracovat na „základech“, jak tomu říkal. Když mě spároval s Damienem, ulevilo se mi.

„Zoey, jsme rádi, že tě tady ve Škole noci máme,“ oslovil mě a potřásl si se mnou rukou v tradičním amazonském pozdravu. „Damien ti vysvětlí, k čemu slouží jednotlivé části šermířského úboru, a já ti dám příručku, kterou si během pár dní prostuduješ. Ty jsi, pokud vím, tenhle sport ještě nikdy nedělala?“

„Ne, nikdy,“ odpověděla jsem a nervózně dodala: „Ale chci ho dělat. Víte, láká mě, že budu umět zacházet s mečem.“

Drak se usmál. „S fleretem,“ opravil mě. „Budeš používat fleret. Je nejlehčí ze všech tří typů zbraní, se kterými tady cvičíme, a pro ženy se hodí nejvíc. Víš, že šerm je jeden z mála sportů, kde jsou si ženy a muži naprosto rovnocennými soupeři?“

„To jsem nevěděla!“ Okamžitě mě to chytlo. To je přece super, že bych mohla v nějakém sportu být lepší než kluci!

„Je to tím, že inteligentní a dokonale koncentrovaný šermíř dokáže vykompenzovat všechny případné fyzické nevýhody, jako třeba menší sílu nebo dosah, a dokonce je obrátit v přednosti. Jinak řečeno, třeba nejsi tak silná a rychlá jako tvůj soupeř, ale když jsi chytřejší nebo se dokážeš lépe koncentrovat, budeš ve výhodě. Nemám pravdu, Damiane?“

Kamarád se široce usmál. „Máte.“

„Damien se umí koncentrovat jako málokdo a tím pádem je velice nebezpečným protivníkem. Učím už spoustu let a považuju za velkou čest, že právě on je jedním z mých studentů.“

Střelila jsem po Damienovi pohledem. Začervenal se pýchou a radostí.

„Celý příští týden budeš s Damienem nacvičovat základní pohyby. Hlavní, co si u šermu musíš zapamatovat, je, že jednotlivé dovednosti na sebe navazují a mají hierarchickou povahu. Dokud si určitou dovednost správně neosvojíš, nemůžeš se naučit žádnou pokročilejší, a tak se ocitneš v chronické a velice citelné nevýhodě.“

„Dobře, budu si to pamatovat,“ řekla jsem. Drak se zase přívětivě usmál a přešel k další dvojici.

„Ve skutečnosti to myslel tak, že když tě budu nutit dělat pořád dokola ten samý pohyb, nesmíš klesat na mysli nebo fňukat, že je to nuda.“

„Tím chceš říct, že mi půjdeš hrozně na nervy, ale bude to pro moje dobro?“

„Přesně. A taky pro dobro tvého rozkošného zadečku, který sebou potřebuje trochu pohnout,“ podotkl drze a plácl mě přes něj plochou stranou čepele.

Ohnala jsem se po něm a protočila oči, ale po dvaceti minutách výpadů a návratů do základního postoje – pořád dokola jeden a ten samý pohyb – mi bylo jasné, že měl pravdu. Zítra mě bude zadek bolet jako čert.

Po hodině jsme se rychle osprchovali (v dívčí šatně byly zaplat'pánbůh oddělené sprchové kóje se závěsy, ne obrovský vydlaždičkováný prostor, kde bychom se všechny musely barsbarsky mýt pohromadě jako vězenkyně) a pak jsme hromadně běželi na oběd. A slovo „běželi“ nemyslím obrazně. Umírala jsem hladu.

K obědu si každý mohl namíchat vlastní salát. K dispozici bylo všechno možné od tuňáka (ble) až po takové ty legrační mrňavé kukuřičky, které vůbec nechutnají jako kukuřice. (Co to vlastně je? Nezralá kukuřice? Zakrslá kukuřice? Zmutovaná kukuřice?) Naložila jsem si plný talíř, vzala si obrovský kus chleba, který vypadal a voněl jako čerstvě upečený, a šla si s

Damienem sednout ke Stevie Rae. Erin se Shaunee už tam byly a hádaly se, která z nich napsala líp test z literatury, když obě dostaly 96 bodů ze sta.

„Pozor, Zoey, výslech. Jak to bylo s Erikem Nightem?“ zeptala se spolubydlící, jakmile jsem si nacpala do pusy první maxisousto. Dvojčata okamžitě zmlkla a celá skupina u našeho stolu na mě doslova visela očima.

Hodně jsem přemýšlela, co všechno jim o Erikovi řeknu, a rozhodla jsem se, že o té trapné záležitosti na chodbě se mi nechce mluvit ani před kamarády. A tak jsem prostě přiznala: „Pořád se na mě díval.“ Všichni se nechápavě zamračili. Došlo mi, že mám pusou plnou salátu a zřejmě jsem ve skutečnosti vyslovila cosi ve stylu „Ohá fe naně ífa“. Spolkla jsem sousto a zkusila to znovu. „Pořád se na mě díval. Na dramataku. Byla jsem z toho, no, tak nějak nervózní.“

„Co přesně myslíš výrazem ‚díval se na mě‘?“ zeptal se Damien.

„Hmm, koukl se po mně, už když přišel do třídy, ale nejnápadnější to bylo, když nám předváděl, jak má vypadat monolog. Recitoval kus z *Othella*, a když tam byl jeden verš o lásce a tak, zadíval se přímo na mě. Myslela bych si, že to byla náhoda, jenomže on na mě koukal i před tím monologem a pak znova, když odcházel.“ S povzdechem jsem se zavrtěla, protože mi bylo trochu nepříjemné, jak mě všichni provrtávají očima. „To je fuk. Určitě to patřilo k jeho výstupu.“

„Sakra, Erik Night je bezkonkurenčně nejkrásnější kluk na téhle škole,“ prohlásila Shaunee.

„Odpusťte jí, ona neví, co mluví. Je to bezkonkurenčně nejkrásnější kluk na celé planetě,“ opravila ji Erin.

„Na Kennyho Chesneyho nemá,“ pípla Stevie Rae.

„Ale kuš, ty a tvoje country idoly!“ Shaunee se na ni zamračila a potom se otočila zpátky ke mně. „Neopovažuj se tuhle příležitost promarnit.“

„Souhlas,“ přisvědčila okamžitě Erin. „To tě nesmí ani napadnout.“

„Promarnit? A co mám jako dělat? Vždyť jsme spolu ani nemluvili.“

„Zoey, zlato, doufám, žes mu aspoň oplatila úsměv. Nebo snad ne?“ zajímal se Damien.

Zamrkala jsem. Oplatila jsem mu ten úsměv? A do pytle. Vsadím se, že ne. Vsadím se, že jsem tam jen seděla a vejrala na něj jako sůva. Možná mi z koutku kanuly sliny. No dobře, to asi ne, ale víte, jak to myslím. „Já nevím,“ odvětila jsem, abych tu smutnou pravdu trochu vylepšila, ale Damien mě evidentně prokoukl.

„Příště se na něj usměj,“ zafrkal blahosklonně.

„A třeba pozdrav,“ navrhla Stevie Rae.

„Nejdřív jsem myslela, že Erik je jenom hezká tvářička,“ zavzpomínala Shaunee.

„A tělíčko,“ doplnila Erin.

„Ale potom dal Afroditě kopačky,“ nedala se Shaunee vyrušit. „To byl pro mě důkaz, že ten kluk má nahoře přece jen víc, než se zdá.“

„Že má všechno v pořádku dole, to jsme věděly už dávno,“ přisvědčila Erin a nadzvedla obočí.

„To jo!“ Shaunee si olízla rty, jako by právě spatřila obrovský kus čokolády.

„Vy dvě jste naprosto nechutné,“ pokáral je Damien.

„Jenom naznačujeme, že má nejpěknější zadek široko daleko, pane mravopochestný,“ ohradila se Shaunee.

„Jako bys to zrovna ty nevěděl nejlíp,“ podotkla Erin.

„Kdyby ses začala bavit s Erikem, Afrodita by se vážně hodně naštvála,“ vmísila se do hovoru Stevie Rae.

Všichni se k ní obrátili a zůstali na ni zírat, jako by právě rozdělila Rudé moře.

„To je fakt,“ řekl Damien.

„To je víc než fakt,“ řekla Shaunee a Erin kývla.

„Takže on chodil s Afroditou?“ dostala jsem se konečně ke slovu.

„Jo,“ potvrdila Erin.

„Zní to neuvěřitelně, ale je to tak,“ rozvedlo to její dvojče. „A o to lepší je, že se mu teď líbíš ty!“

„Hele, brzděte, beztak se díval jen na to moje divné znamení,“ vyhrkla jsem honem.

„Třeba ne. Jsi moc hezká, Zoey,“ řekla Stevie Rae a zářivě se usmála.

„Nebo se díval na tvoje znamení a přitom si uvědomil, že jsi moc hezká, a tak po tobě začal koukat,“ prohlásil Damien.

„Ať se koukal, na co chtěl, Afroditu to rozhodně vytočí,“ nedala se Shaunee.

„A to je dobře,“ souhlasila Erin.

Stevie Rae nad nimi jen mávla rukou. „Afrodita, tvoje znamení, to všechno pusť z hlavy. Prostě až se na tebe příště usměje, pozdrav ho. Jednoduché.“

„Levou,“ řekla Shaunee.

„Zadní,“ dokončila Erin.

„Tak dobře,“ zamumlala jsem a vrátila se k salátu. Hrozně moc jsem si přála, aby celá záležitost s Erikem Nighthem byla tak jednoduchá, jak si mysleli.

V jednom byl oběd na Škole noci úplně stejný jako na Jižní střední nebo jakékoli jiné škole, kde jsem kdy obědvala – netrval dost dlouho. Ani jsem se nenadála a už jsem byla na španělštině, ze které mi šla hlava kolem. Profesorka Garmyová připomínala malé hispánské tornádo. Byla mi hned ohromně sympatická (její tetování mi bůhvíproč připomínalo peříčka, takže se mi vnucovala neodbytná představa španělského ptáčka), ale k mé smůle mluvila celou hodinu jen španělsky. Asi by bylo na místě zmínit, že jsem tenhle jazyk měla naposled někdy v osmé třídě a moc jsem mu tehdy nedala. Proto jsem vlastně

skoro ničemu nerozuměla, ale zapsala jsem si, co máme za domácí úkol, a slíbila si, že si zopakuju slovíčka. Hrozně mi vadí, když jsem v něčem pozadu.

Jezdectví pro začátečníky se konalo ve stájích, dlouhé nízké budově u jižní zdi, k níž patřila i velká krytá jízdárna. Vonělo to tam po pilinách, koních a kůži a ta směs se mi moc líbila, i když jsem samozřejmě věděla, že v ní jsou taky hovínka. Spisovně řečeno koňský trus.

Spolu s pár dalšími spolužáky jsme nervózně postávali u výběhu, jak nám nakázal nějaký hrozně přísný kluk z nejvyššího ročníku. Bylo nás asi jenom deset, všichni z tercie. A jasně že jsem byla radostí úplně bez sebe, když jsem si všimla, že kousek ode mě se o zeď opírá ten otravný zrzavý kluk z literky, Elliott. Rozkopával piliny a vířil prach, až z toho jedna holka kýchlá. Zhnusene po něm střítila pohledem a popošla od něj dál. Panebože, copak nemůže vydržet ani pět minut bez toho, aby někoho naštal? A nemohl by na to svoje odporné háro používat nějaký vhodný přípravek (například hřebec)?

Z úvah o Elliottovi mě vytrhl zvuk kopyt. Otočila jsem se právě včas, protože do výběhu tryskem vběhla nádherná černá klisna. Zastavila jen asi metr od nás. Všichni jsme na ni valili oči jako tupci a stejně tak na ženu, která ladně seskočila z jejího hřbetu. Měla husté vlasy do pasu, tak světlé, že vypadaly skoro jako bílé, a zvláštní břidlicově šedé oči. Byla drobná a způsob, jakým stála, mi připomněl holky, které jsou tak vycvičené z baletu, že vždycky stojí, jako by měly něco vraženého do zadku. Její tetování tvořila složitá spleť smyček a mně připadalo, že v safírovém vzoru rozeznávám siluety vzpínajících se koní.

„Dobrý večer. Jmenuju se Lenobia a tohle,“ ukázala na klisnu a věnovala nám všem pohrdavý pohled, „je kůň.“ Měla pronikavý hlas, který se v ozvěně odrazil od stěn. Černá klisna zafrkala, jako by jí přisvědčovala. „A vy jste moje nová skupina terciánů. Do výuky jezdeckví jsme vás

zařadili proto, že podle našeho názoru k němu máte vrozené předpoklady. Ale upřímně vám řeknu, že do konce pololetí vás zbude nejvýš polovina a ani ne polovina z téhle poloviny se nakonec naučí aspoň slušně jezdit. Chce se někdo na něco zeptat?“ Odmlčela se jen na okamžik, takže by se stejně nikdo ani na nic zeptat nestačil. „Výborně. Pojd'te za mnou a hned se do toho dáte.“ Otočila se a vykročila ke stájím. Poslušně jsme šli za ní.

Chtěla jsem se zeptat, kdo jsou ti „my“, kteří si myslí, že mám předpoklady pro jízdu na koni, ale bála jsem se promluvit a prostě jsem se přidala k ostatním. Zastavila se u řady prázdných boxů. Před každým stály opřené vidle a kolečko. Lenobia se k nám obrátila.

„Koně nejsou velcí psi. Nejsou to ani ideální nejlepší přátelé, kteří vás vždycky pochopí, jak si to romanticky představuje spousta holčiček.“

Dvě spolužačky vedle mě se provinile přikrčily a Lenobia je provrtala břídicovým pohledem.

„Koně znamenají dřinu. Koně vyžadují obětavost, inteligenci a spoustu času. Začneme tou dřinou. V sedlovně na konci chodby najdete pracovní boty. Rychle si jedny vezměte, a taky rukavice. Pak si každý vyberte jeden box a dejte se do toho.“

„Profesorko Lenobio?“ ozvala se baculatá holka s hezkou tvářičkou a nervózně zvedla ruku.

„Jenom Lenobia. To jméno jsem si vybrala na počest slavné upíří královny, a tak se klidně obejdu bez zbytečných titulů.“

Neměla jsem potuchy, kdo byla Lenobia, a řekla jsem si, že si to musím najít.

„Pokračuj, Amando, chtěla ses na něco zeptat?“

„No, ehm, ano.“

Lenobia zvedla obočí.

Amanda hlasitě polkla. „Do čeho se máme dát, prof... teda Lenobio, prosím?“

„Do úklidu boxů, jak jinak. Hnůj patří na kolečko. Když je kolečko plné, vysypete ho na hnojiště mezi zdí a stájem. V zásobárně vedle sedlovny jsou čerstvé piliny. Máte padesát minut. Vráťím se pět minut před koncem a zkontroluju, jak jste si vedli.“

Jen jsme na ni zírali.

„Můžete začít. Hned.“

Tak jsme začali.

Ted' vám svěřím tajemství, připravte se. Víím, že to zní divně, ale mně uklízení ve stájích vůbec nevadí. Na koňských hovínkách není zas nic tak strašného a navíc mi bylo na první pohled jasné, že tyhle boxy se pečlivě uklízejí několikrát denně. Vzala jsem si pracovní boty (obrovské, úděsně ošklivé gumáky, které mi ale sahaly až ke kolenům, takže si neušpiním džíny), rukavice a pustila se do toho. Z reproduktorů hrála hudba, byla jsem si skoro stoprocentně jistá, že to je poslední cédéčko Enyi (než se máma provdala za Johna, poslouchala ji moc ráda, ale on frfňal, že je to čarodějnická hudba, a tak přestala – od té doby mám Enyu ještě radši). Zaposlouchala jsem se do nádherných gaelských textů a vesele kydala hnůj. Připadalo mi, že jsem ještě ani pořádně nezačala, a už jsem jela s kolečkem ke hnojišti a nakládala do něj čisté piliny. Právě jsem je úhledně rozprostírala po podlaze boxu, když mě zasvrbělo na zátylku. Někdo se na mě díval.

„Dobrá práce, Zoey.“

S trhnutím jsem se otočila a spatřila Lenobiu, stála u dveří boxu. V jedné ruce držela velké měkké hřeblo, ve druhé otěže grošované klisničky s mírnýma očima.

„Tys to nedělala poprvé,“ řekla učitelka.

„Babička kdysi mívala hrozně milého šedáka, říkala jsem mu Bunny,“ vyhrkla jsem, než mi došlo, jak pitomě

to zní. Začervenala jsem se a na vysvětlenou dodala: „No, bylo mi deset, barvou mi připomínal Bugse Bunnyho a to jméno mu už zůstalo.“

Trhla koutky v slaboučkém náznaku úsměvu. „Takže jsi Bunnymu uklízela stáj?“

„Ano. Hrozně ráda jsem na něm jezdila a babička říkala, že nikdo nemá právo sednout na koně, když po něm nechce uklízet.“ Pokrčila jsem rameny. „Tak jsem po něm uklízela.“

„Tvoje babička je moudrá žena.“

Přikývla jsem.

„A vadilo ti kydat hnůj?“

„Ne, vůbec ne.“

„Dobře. Tak to tě představím Persefoně.“ Ukázala na klisničku. „Právě jsi jí uklidila box.“

Klisnička vešla dovnitř, zamířila rovnou ke mně, šťouchla mě tlamou do obličeje a lehce zafuněla. Šimralo to, a tak jsem se zahihňala. Pohladila jsem ji po nose a automaticky jí dala pusou na teplou sametovou tlamu. „Ahoj, Persefono, ty jsi ale krasavice.“

Lenobia spokojeně kývla, když viděla, že si rozumíme. „Do konce hodiny už zbývá jen pět minut, takže samozřejmě můžeš odejít, ale další výuku už nemáš, a kdybys chtěla, můžeš Persefonu vyhřebelcovat. Myslím, že sis tu výsadu plně zasloužila.“

Překvapeně jsem vzhlédla. „Jasně že zůstanu,“ řekla jsem, než jsem si to vůbec stačila promyslet.

„Výborně. Až skončíš, vrať hřeblo do sedlovny. Uvidíme se zítra, Zoey.“ Podala mi hřeblo, pohladila klisničku a nechala nás spolu o samotě.

Persefona strčila tlamu do kovového koše s čerstvým senem a pustila se do něj, zatímco já jsem se dala do hřebelcování. Už jsem zapomněla, jak si přitom člověk báječně odpočine. Bunny dostal před dvěma roky hrozně ošklivý srdeční záchvat a umřel. Babička byla moc smutná

a o jiném koni nechtěla ani slyšet. „Králíčka“ (tak mu říkala) jí prý nemůže nikdo nahradit. A tak jsem celé dva roky žádného koně ani neviděla, ale hned jsem se do toho zase vpravila – všechno bylo důvěrně známé. Pach, teplo, uklidňující zvuk přežvykování a tiché ššš hřebela po hladké srsti.

Úplně mimoděk jsem zdálky vnímala Lenobiin ostrý rozzlobený hlas. Sjížděla nějakého žáka, hned jsem si tipla, že toho otravného zrzouna. Podívala jsem se Persefoně přes rameno do uličky před boxy. Jasně že to byl on, opíral se o stěnu, jako by neuměl stát rovně. Lenobia měla ruce v bok a i takhle z úhlu jsem poznala, že se hrozně zlobí. Že by se ten tupec schválně snažit vytočit všechny učitele, se kterými přijde do styku? A mentora že mu dělá Drak? No, vlastně bych neměla tolik spoléhat na to, jak mile Drak vypadá. Přece stačí, aby vzal do ruky meč – teda chci říct kord, a z neškodného fajn chlápka je najednou smrtelně nebezpečný upíří válečník.

„Ten zrzoun má asi sebevražedné sklony,“ řekla jsem Persefoně a znovu jsem se pustila do hřebelcování. Klisna zastříhala ušima a frkla. „Přesně, já věděla, že se mnou budeš souhlasit. Chceš si poslechnout moji teorii, jak by naše generace mohla úplně snadno zbavit Ameriku mimoňů a tupců?“ Připadalo mi, že ji to zajímá, a tak jsem spustila svoji osvědčenou přednášku na téma „nepořizuj si děti s nějakým ňoumou“...

„Zoey! Tady jsi!“

„Kristova noho! Stevie Rae! Děsně jsem se lekla!“ vyjekla jsem a rychle pohládila Persefonu, která se málem splašila.

„Co tady prosím tě děláš?“

Zamávala jsem na ni hřeblem. „Pedikúru, co jiného?“

„To je moc vtipné. Až na to, že asi tak za dvě minuty začíná úplňkový obřad.“

„Zatraceně!“ Naposled jsem pohladila klisničku a vystřelila do sedlovny.

„Tys na to zapomněla, vid’?“ řekla Stevie Rae a popadla mě za loket, abych neupadla, když jsem se přezouvala z gumáků do balerínek.

„Jasně že ne,“ zalhala jsem.

Vtom jsem si uvědomila, že jsem zapomněla i na rituál Dcer temnoty, který bude hned potom.

„Zatraceně!“

V půli cesty k Nyktinu chrámu jsem si uvědomila, že Stevie Rae je nějak zamlklá. Kradmo jsem se po ní podívala. Zdá se mi to, nebo je taky pobledlá? Asi jsem měla předtuchu, protože mi přejel mráz po zádech.

„Stevie Rae, stalo se něco?“

„No, vlastně ano. Bude to pro tebe asi šok.“

„Co? Ten úplňkový obřad?“ Píchlo mě v břicho.

„Ne, ten se ti bude líbit – myslím tenhle oficiální.“ Nenápadně mi tak naznačila, že ten další s Dcerami temnoty se mi líbit nebude, ale o tom se mi zrovna v tu chvíli přemýšlet nechtělo. Pak se nadechla a řekla něco, proti čemu nějaké Dcery temnoty vypadaly jako bezvýznamná maličkost. „Před hodinou umřela jedna holka.“

„Cože? Jak?“

„Jako obvykle. Nezvládla proměnu a její tělo zkrátka...“ Odmlčela se a zachvěla. „Stalo se to, když nám končila hodina taekwonda. Vzpomínám si, že při rozcvičce hodně kašlala, jako by se jí špatně dýchalo, ale vůbec mě nenapadlo, že je s ní něco v nepořádku. Vlastně možná ano, ale hned jsem to pustila z hlavy.“

Smutně se na mě usmála a mně připadalo, že si to vyčítá.

„Dá se tomu nějak zabránit? Víš, jako nějak tomu člověku pomoci, zachránit ho, když začne...“ Nechala jsem větu viset ve vzduchu a bezradně rozhodila ruce.

„Ne. Jakmile tvoje tělo odmítne proměnu, nedá se s tím už nic dělat.“

„Tak se netrap, že sis toho jejího kašle nevšímal. Stejně jsi jí nemohla pomoci.“

„Já vím. Jen... bylo to hrozné. A měla jsem Elizabeth ráda.“

Úplně ve mně hrklo. „Elizabeth bez příjmení? To ona umřela?“

Spolubydlící přikývla a prudce zamrkala. Zjevně se jen stěží bránila slzám.

„To je hrůza,“ šeptla jsem, protože mě úplně neposlouchaly hlasivky. Vzpomněla jsem si, jak mi pochválila znamení a jak si všimla, že se na mě Erik díval. „Ale já ji přece viděla na dramatu a to jí vůbec nic nebylo.“

„Takhle to chodí. Ten člověk prostě třeba sedí vedle tebe, vypadá úplně normálně, a najednou...“ Znovu se otřásla.

„A výuka jde dál? I když nám zrovna umřela spolužačka?“ Vzpomněla jsem si, jak se loni o jednom víkendu dva druháci z Jižní střední zabili při autonehodě. Hned v pondělí přišli do školy lidé z psychologické poradny a zrušily se i všechny sportovní akce, které měly ten týden proběhnout.

„Tady se normálně pokračuje. Abychom si zvykli, že je to něco, co se může stát každému. Uvidíš sama, všichni se budou tvářit, jako že se nic nestalo, zvláště lidi z vyšších ročníků. Smutní budou leda terciáni a Elizabethini nejlepší přátelé. Od nás se očekává, že nebudeme dělat scény a vyrovnáme se s tím. Elizabethina spolubydlící a kamarádky budou asi pár dní trochu zaražené, ale nesmějí to dávat moc najevo.“ Ztlumila hlas. „Víš, mně připadá, že

dospělým upírům na nás až do proměny vlastně ani moc nezáleží.“

Zamyslela jsem se nad tím. Nepřipadalo mi, že by se ke mně Neferet chovala jako k někomu, kdo je postradatelný, vždyť dokonce řekla, že moje vybarvené znamení je příznivá předzvěst. Já jsem si svojí budoucností tak jistá nebyla. Ale rozhodně jsem nechtěla, aby to vypadalo, že mi Neferet nějak nadržuje a že jsem něco víc než ostatní. Chtěla jsem jednoduše kamarádit se Stevie Rae a její partou.

„To je doopravdy příšerné,“ řekla jsem nakonec.

„Ano, ale aspoň je to rychlý konec.“

Jedna moje část byla zvědavá na všechny podrobnosti, ale druhá se klepala strachy a nechtěla vědět vůbec nic. Než jsem se zmohla na nějakou otázku, našťastí nás přerušila Shaunee.

„Kde vězíte, prosím vás?“ křikla na nás ze schodiště vedoucího ke vchodu do chrámu. „Erin s Damienem nám drží místo v kruhu, ale po začátku obřadu už dovnitř nikoho nepustí. Hněte sebou!“

Rozběhly jsme se ke schodům a spolu se Shaunee vstoupily do chrámu. Jakmile jsem vešla do tmavého klenutého předsálí, obklopila mě sladká kouřová vůně kadidla. Bezděky jsem se zarazila. Kamarádky se ke mně otočily.

„Klid, nemáš se čeho bát,“ řekla Stevie Rae a podívala se mi do očí. „Aspoň při tomhle obřadu ne.“

„Úplňkový obřad je bezva, bude se ti líbit. Jo, až ti upírka nakreslí na čelo pentagram a řekne ‚bud’ požehnána‘, prostě odpověz to samé,“ vysvětlila mi Shaunee. „Pak se společně zařadíme do kruhu.“ Povzbudivě se na mě usmála a rychle zamířila do další zšeřelé místnosti.

„Počkej.“ Chytila jsem Stevie Rae za rukáv. „Možná je to hloupost, ale není pentagram náhodou symbol zla nebo něco?“

„To jsem si dřív taky myslela. Ale není to pravda, tuhle pověru šíří věřící, protože... Sakryš,“ zarazila se a pokrčila rameny, „já ani nevím, proč jim tak záleží na tom, aby si lidi mysleli, že je to znamení zla. Ve skutečnosti pentagram odpradávná značil moudrost, ochranu a dokonalost. Samé dobré věci. Je to pětícípá hvězda. Čtyři cípy zastupují živly, ten pátý, co ukazuje přímo nahoru, zastupuje ducha. To je celé, žádná černá magie.“

„Manipulace,“ zamumlala jsem. Byla jsem ráda, že jsme změnily téma a přestaly mluvit o Elizabeth a o smrti.

„Co?“

„Církev věřících manipuluje s lidmi, aby je mohla ovládat, a chce, aby každý věřil stejným věcem. Proto si všichni mají myslet, že pentagram je špatný.“ Zhnusene jsem zavrtěla hlavou. „To je jedno. Teď jsem si uvědomila, že se vlastně doopravdy těším. Pojd’.“

Prošly jsme předsálím a já zaslechla zurčení vody. Minuly jsme krásnou fontánku a pak se chodba stočila doleva a vyústila do klenutého kamenného portálu, u kterého stála upírka. Ještě jsem se s ní nesetkala. Byla celá v černém, měla na sobě dlouhou sukni, blůzu s rozšířenými rukávy a jedinou ozdobu – stříbrnou výšivku bohyně na levé straně hrudi. Její dlouhé vlasy měly barvu zralé pšenice a od měsíčního srpku na čele se jí až k bradě vinuly safírové spirály.

„To je Anastasia. Učí kouzla a rituály a je to Drakova manželka,“ pošeptala mi Stevie Rae, přistoupila k upírce a uctivě přitiskla pěst k srdci.

Anastasia se usmála a ponořila prst do kamenné misky, kterou držela. Pak jí načrtla na čelo pětícípou hvězdu.

„Bud’ požehnána, Stevie Rae,“ řekla.

„Bud' požehnána,“ odpověděla kamarádka. Povzbudivě na mě mrkla a zmizela v šeru za portálem.

Zhluboka jsem se nadechla a řekla si, že aspoň než skončí obřad, pustím Elizabeth, smrt a všechny pochybnosti z hlavy. Odhodlaně jsem vykročila k Anastasii a stejně jako Stevie Rae jsem přitiskla pěst k srdci.

Upírka namočila prst do oleje. „Vítej, Zoey Redbirdová, ať se ti líbí ve Škole noci i v novém životě,“ řekla a nakreslila mi přes znamení pentagram. „A bud' požehnána.“

„Bud' požehnána,“ zamumlala jsem. Jakmile jsem ucítila na čele vlhký dotek, celým tělem mi projelo zachvění, jako bych dostala ránu elektrickým proudem.

„Běž dál za kamarády,“ pobídla mě laskavě. „Nemusíš se ničeho bát, jsem přesvědčená, že bohyně nad tebou drží ochrannou ruku.“

„D-děkuju,“ zakoktala jsem a spěšně vstoupila do místnosti. Hořela v ní spousta svíček, v železných lustrech u stropu obrovské bílé voskovice a u stěn další v mnohoramenných svícnech. Byly tu i olejové lampy, ale neměly stínidla jako jinde ve škole, plameny v nich šlehaly volně. Věděla jsem, že tady dřív býval kostel církve věřících zasvěcený svatému Augustinovi, ale teď to tu vůbec jako v kostele nevypadalo. Krom toho, že všechno světlo pocházelo od plamenů svíček a lamp, tu nebyly žádné lavice. (Mimochodem, kostelní lavice fakticky nemusím – jsou tak děsně nepohodlné!) V celé místnosti byl vlastně jediný kus nábytku, a to starožitný dřevěný stůl přímo uprostřed. Podobal se tomu v jídelně, ale nebylo na něm jen jídlo, víno a tak. Na tomhle stála ještě mramorová socha bohyně s pozdviženýma rukama, která vypadala stejně jako výšivka na oblečení dospělých upírů, a taky velikánský svícen s tlustými bílými

voskovicemi a několika tyčinkami kadidla, z nichž stoupal kouř.

Pak mi zrak padl na plamen šlehající z prohlubně v kamenné podlaze. Zmítal se ze strany na stranu a sahal nejmíň do výše pasu. Připadal mi nádherný, nebezpečný, ale přitom krotký, a něco mě k němu neodolatelně přitahovalo. Než jsem k němu ale stačila vykročit, naštěstí jsem zpozorovala, že na mě z druhé strany zuřivě mává Stevie Rae. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že u stěn stojí ve velkém kruhu studenti a dospělí upíři. Vůbec nechápu, jak je možné, že jsem si jich do té doby nevšimla. Byla jsem nervózní a zároveň unesená. Přiměla jsem nohy k pohybu a šla si stoupnout vedle kamarádky.

„No konečně,“ sykl Damien.

„Promiň,“ pípala jsem.

„Dej jí pokoj. Už tak má nervy nadranc,“ okřikla ho Stevie Rae.

„Psst! Už to začíná,“ zašeptala důrazně Shaunee.

Z tmavých koutů místnosti se jakoby kouzlem vynořily čtyři ženské postavy a zamířily do kruhu. Rozestavily se tak, že připomínaly značky světových stran na kompasu. Další dvě postavy vstoupily portálem, kterým jsem před chvílkou přišla i já. První šel vysoký muž, teda přesně řečeno upír (nikdo jiný než upíři tady nebyl), a já na něm mohla oči nechat. Jestli někdo ztělesňoval typickou představu o sexy upírovi, tak právě on. Měl hodně přes metr osmdesát a od minuty by mohl hrát v hollywoodském trháku.

„A tady máme jediný důvod, proč pořád ještě chodím na ten ztracený seminář poezie,“ šeptla Shaunee.

„Moje řeč, ségra,“ vzdychla zasněně Erin.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se Stevie Rae.

„Loren Blake, oficiální básník upírů komunity. První muž po dvou stech letech, kterému tenhle titul udělili,“

odpověděla šeptem. „A na rozdíl od ostatních tak mladě jenom nevypadá, doopravdy mu je teprve dvacet a něco.“

Než jsem stačila položit další otázku, muž promluvil a jeho hlas mě naprosto uzemnil, takže jsem na něj zůstala civět s otevřenou pusou a hltala každé slovo.

*Jde v kráse, jako chodívá
tma noci hvězdnou oblohou...*

Recitoval dál a zvolna se blížil ke kruhu. Žena, která vešla do místnosti s ním, se zavlnila, jako by jeho slova byla hudba, a půvabným tanečním krokem začala obcházet kruh po vnější straně.

*...a světla krása zářívá
i krása tmy v ní jedno jsou...*

Všichni se dívali na tančící ženu. Najednou jsem si uvědomila, že je to Neferet. Měla na sobě dlouhé hedvábné šaty pošíité drobnými kamínky a ty se ve světle svíček při každém pohybu třpytily jako noční obloha posetá hvězdami. Svým tancem vdechovala slovům staré básně nový život (byla jsem natolik při smyslech, že jsem poznala „Jde v kráse“ lorda Byrona).

*...přísvitu něžná přediva,
jež pestré dny znát nemohou.*

Ve chvíli, kdy Loren dospěl ke konci sloky, se oba setkali uprostřed kruhu. Neferet vzala ze stolu pohár a pozvedla ho, jako by nám všem připíjela.

„Nyktiny děti, vítejte na oslavě úplňku!“

Dospělí upíři jednohlasně odpověděli: „Vítej i ty.“

Neferet s úsměvem vrátila pohár na stůl a zvedla dlouhou tenkou zapálenou svíčku zasazenou v kalíšku. Pak přistoupila k upírce, kterou jsem předtím nikdy

neviděla. Stála v místě, kde kruh zřejmě začínal. Pozdravila velekněžku tradičním způsobem a potom se k ní otočila zády.

„Psst!“ sykla Stevie Rae. „Všichni se budeme postupně obracet na čtyři světové strany, Neferet přivolá živly a vykouzlí Nyktin kruh. První je východ, kde sídlí vzduch.“

Všichni včetně mě, i když jsem zůstala maličko pozadu, se obrátili k východu. Koutkem oka jsem zahlédla, jak Neferet zvedá paže nad hlavu, a její hlas se odrazil od kamenných stěn jako zvuk zvonů.

„Z východu přivolávám vzduch a žádám, aby ovanul tento kruh moudrostí a naplnil jí celý náš obřad.“

Jakmile velekněžka začala vzývat živel, vzduch kolem mě se pohnul a proměnil ve vánek. Čechral mi vlasy a já zaslechla ševelit listy ve větru. Rozhlédla jsem se a čekala, že ostatní bude taky obklopovat miniaturní vichřice, jenomže nikomu jinému se nepohnul ani vlásek. Divné.

Upírka, která stála na východní straně kruhu, vytáhla ze záhybu šatů tlustou žlutou svíčku a Neferet ji zapálila. Žena ji pozdvihla nad hlavu a pak ji položila na zem.

„Otoč se doprava, teď přijde oheň,“ zašeptala Stevie Rae.

Otočili jsme se a Neferet pokračovala: „Z jihu přivolávám oheň a žádám, aby zažehl v tomto kruhu sílu vůle a obdařil náš obřad trvalou a nezlomnou mocí.“

Vítr, který mě mírně ovíval, vystřídalo horko. Nebylo vyloženě nepříjemné, asi tak jako když vlezete do vany plné horké vody, ale stejně mi po celém těle vyrazil pot. Střelila jsem pohledem po Stevie Rae. Trošku zakláněla hlavu a měla zavřené oči. Po potu ani památky. Horko najednou ještě zesílilo, a tak jsem se zase podívala na Neferet. Právě zapálila velkou červenou svíčku, kterou držela Penthesilea. Ta ji stejně jako předchozí upírka zvedla jako obětinu a pak ji položila na zem.

Stevie Rae do mě zase šťouchla, ale už jsem to nepotřebovala – sama od sebe jsem udělala vpravo vbok a obrátila se k západu. Nějakým záhadným způsobem jsem si byla jistá, že se otočíme právě tam a budeme vzývat vodu.

„Ze západu přivolávám vodu a žádám, aby zaplavila tento kruh soucitem, jenž promění světlo úplňku v léčivou sílu a obdaří náš kruh hlubším porozuměním.“

Velekněžka zapálila modrou svíčku, kterou držela upírka na západě. Žena ji pozvedla, potom ji položila na zem a mě obklopil zvuk vzdouvajících se vln a ucítla jsem slanou vůni oceánu. Nedočkavě jsem uzavřela kruh a otočila se k severu. Věděla jsem, že budeme vzývat zemi.

„Ze severu přivolávám zemi a žádám, aby nechala v tomto kruhu zakořenit tvůrčí energii, která dá dnešním přáním a modlitbám sílu se vyplnit.“

Vtom jsem pod nohama ucítla hebkou trávu, vdechla jsem vůni sena a uslyšela ptačí zpěv. Zelená svíčka už hořela u nohou „země“.

Asi by nebylo nic divného na tom, kdyby mě ty zvláštní preludy vyděsily, jenomže místo toho mě naplňovaly skoro nesnesitelnou lehkostí – bylo mi *fantasticky*! Tak *fantasticky*, že jsem se málem nahlas rozesmála, když jsme se spolu s Neferet obrátili zpět ke středu kruhu, kde šlehal plamen. Musela jsem pevně stisknout rty. Ten neuvěřitelně hezký básník stál naproti kněžce a já si všimla, že drží velkou fialovou svíčku.

„A jako poslední přivolávám ducha, jenž kruh uzavře, a žádám, aby nás naplnil sounáležitostí, díky níž si budeme vzájemně oporou.“

Naprosto nečekaně jsem ucítla, jak se moje duše radostně zatetelila – jako by mi v hrudi třepetali křídly kolibříci. Básník zažehl svíčku o vysoký plamen a položil ji na stůl. Neferet začala obcházet kruh. Mluvila k nám a dívala se nám přitom do očí.

„Měsíc dnes dorostl k úplňku. Všechno se rodí a zase zaniká, dokonce i Nyktiny děti, upíři. Této noci však síla života, magie a stvoření hoří nejjasněji, stejně jako bohynin měsíc. Nastal čas tvořit... konat.“

Srdce mi při jejích slovech bušilo jako splašené a najednou jsem si uvědomila, že je to vlastně kázání a tenhle obřad je něco jako mše. Stvoření kruhu a slova velekněžky na mě ale zapůsobily mnohem intenzivněji než všechny bohoslužby, kterých jsem se kdy zúčastnila. Rozhlédla jsem se. Možná je to tím prostorem. Místnost byla prosycená kadidlem a mihotavé světlo svíček působilo čarovně. Neferet vypadala přesně tak, jak má správná kněžka vypadat. Její krása zářila jako jasný plamen a svým magickým hlasem všechny doslova spoutávala. Nikdo nepospával v zadní lavici ani potají neluštil sudoku.

„Nastal čas, kdy se závoj oddělující všední svět od divukrásné bohyniny říše stává téměř průsvitným. Dnes v noci můžeme snadno překročit hranici mezi těmito světy a spatřit Nyktinu krásu a kouzelnou moc.“

Její slova mě hladila po kůži a najednou se mi sevřelo hrdlo. Zachvěla jsem se a zašimralo mě na čele v místě, kde mám znamení. Pak promluvil hlubokým zvukným hlasem básník.

„Nastal čas protkat své bytí vláknem nadpřirozena, upříst nit z prostoru a času a tvořit. Protože život je kruh a také tajemství. Naše bohyně to ví a její druh Erebus též.“

Náhle už jsem nebyla tak smutná z toho, že Elizabeth umřela. Už mi to nepřipadalo tak děsivé a hrozné, ale spíš úplně přirozené, jako jedna ze součástí světa, ve kterém máme každý své místo.

„Světlo... tma... den... noc... smrt... život... to vše je svázáno duchem a dotekem bohyně. Stačí respektovat rovnováhu věcí, respektovat bohyni a naučíme se upříst z měsíčního světla kouzelnou nit a z ní utkat štůček čisté

magie, která nás bude provázet po všechny dny našich životů.“

„Zavřete oči, Nyktiny děti,“ ujala se opět slova Neferet, „a vyšlete k bohyni svá tajná přání. Dnes je závoj mezi světy tenký jako pavučina, všední svět se snoubí s kouzelným, a tak Nyx možná vaši prosbu vyplní a zahalí vás jemným pelem splněného snu.“

Kouzla! Oni se opravdu modlí za kouzelnou moc! Bude to fungovat? Může to vůbec fungovat? Existuje v tomhle světě opravdická magie? Vybavilo se mi, jak můj duch viděl slova a bohyně mě viditelným hlasem zavolala k sobě do rozsedliny, políbila mě na čelo a navždycky mi změnila život. A že jsem teprve před chvílí cítila moc Neferetina vzývání. To se mi přece nezdálo, něco takového nemohla být jen iluze.

Zavřela jsem oči, soustředila se na magii, kterou jsem kolem sebe cítila, a vyslala jsem do noci přání. *V hloubi duše si nejvíc ze všeho přeju někam patřit... najít konečně domov, který mi nikdo nebude moct vzít.*

Znamení mě sice pálilo, ale jinak jsem se doslova vznášela a připadala si nepředstavitelně šťastná. Vtom Neferet řekla, ať otevřeme oči, a pokračovala v obřadu. Její hlas byl jemný a zároveň silný – žena a válečnice v jedné osobě.

„Nastal čas vydat se neviděn na cestu měsíčním svitem. Čas naslouchat hudbě, již nesložil člověk ani upír. Čas jednoty s vánkem, jenž nás laská,“ mírně pokývla k východu, „a s blesky, jež se podobají první jiskře života.“ Pokynula k jihu. „Čas kochat se věčným oceánem a teplým konejšivým deštěm i úrodnou zemí, která je všude kolem nás a dává nám vše potřebné.“ Pozdravila západ a pak sever.

A pokaždé když vyslovila jméno živlu, mým tělem projel příjemný záchvěv energie.

Čtyři ženy, které jednotlivé živly představovaly, jako na povel vykročily ke stolu. Spolu s Neferet a Lorenem pozvedly poháry.

„Sláva bohyni noci a úplňku!“ zvolala velekněžka.
„Sláva noci, která nám žehná! Skládáme ti své díky!“

Čtveřice žen se i s poháry vrátila na svá místa v kruhu.

„Ve jménu mocné Nykty,“ řekla Neferet.

„A Ereba,“ navázal básník.

„Žádáme, abyste nás prostřednictvím tohoto posvátného kruhu obdařili schopností mluvit řečí divokých zvířat, létat volně jako ptáci, zakusit kočičí sílu i půvab a najít v životě extázi a radost, jež nás vynesou na samý vrchol bytí. Buďme požehnáni!“

Křenila jsem se jako cvok. Ještě nikdy jsem neslyšela, aby někdo říkal v kostele podobné věci, a taky jsem při žádné obyčejné mši nepocítila takovýhle příval energie!

Neferet se napila ze svého poháru a potom ho podala Lorenovi, který se taky napil a řekl „buďme požehnáni“. Čtveřice žen je napodobila, začala obcházet kruh a každému mláděti i dospělému dala napít. Když přišla řada na mě, udělalo mi radost, že mi žehná Penthesilea. V poháru bylo červené víno a já čekala, že bude kyselé jako mámin cabernet, který měla tajně schovaný (napila jsem se tenkrát jenom trošku a vůbec mi to nechutnalo). Bylo ale sladké, vonělo po koření a vznášela jsem se po něm ještě víc než předtím.

Když se všichni napili, ženy vrátily poháry na stůl.

„Chci, abyste všichni dnes v noci strávili aspoň chvíli sami v měsíčním světle. Osvěží vás a díky němu si lépe uvědomíte, jak je každý z vás výjimečný... je, nebo bude.“ Kněžka se usmála na mláďata, včetně mě. „Užijte si svou jedinečnost. Pokochejte se svou silou. To naše dary nás odlišují od lidí. Na to nikdy nezapomínejte, protože okolní svět vám bude odlišnost neustále připomínat. Nyní uzavřeme kruh a nechme se obejmout nocí.“

V opačném pořadí postupně poděkovala živlům a propustila je sfouknutím svíčky. Ucítla jsem přitom záchvěv smutku, jako bych se loučila s přáteli. Nakonec obřad uzavřela slovy: „Rozcházíme se, ale brzy se opět šťastně sejdem!“

Všichni po ní zopakovali: „Rozcházíme se, ale brzy se opět šťastně sejdem!“

A bylo to. Skončil můj první Nyktin obřad.

Kruh se rychle rozpadl, na můj vkus až moc rychle. Nejradši bych zůstala stát a přemýšlela o všech těch úžasných pocitech, které jsem prožila při vyvolávání živlů, ale nešlo to. Ostatní se začali bavit, tlačili se k východu a strhli mě s sebou. Byla jsem aspoň ráda, že si povídají a mě si nevšímají. Těžko bych někomu vysvětlovala, co se mi stalo.

Zatraceně, vždyť jsem sama neměla ani páru, co to vlastně mělo znamenat!

„Hele, myslíte, že bude k večeři čína jako posledně? Minulý úplněk byl úplně super, to kuře na houbách chutnalo absolutně božsky,“ štěbetala Shaunee. „A na papírku v sušence pro štěstí jsem měla napsáno ‚Tvé jméno bude ověnčeno slávou‘, a to je přece bezva.“

„Já mám takový hlad, že je mi úplně jedno, co bude k jídlu. Hlavně když toho bude hodně,“ prohlásila Erin.

„Moje řeč,“ přisvědčila Stevie Rae.

„Nestává se to často, ale musím s vámi plně souhlasit,“ řekl Damien a chytil mě a Stevie Rae v podpaží. „Jdeme jíst.“

Vtom mi to konečně docvaklo. „Jé, to nejde.“ Příjemný šimravý pocit z obřadu byl najednou ten tam. „Já s vámi nemůžu, musím –“

„My jsme pitomí.“ Stevie Rae se plácla do čela, až to plesklo. „Úplně nám to vypadlo.“

„No jo, do háje!“ vykřikla Shaunee.

„Hnusné ježibaby,“ řekla Erin.

„Mám ti schovat něco k jídlu?“ zeptal se mě laskavě Damien.

„Ne. Afrodita říkala, že tam něco budou mít.“

„Určitě syrové maso,“ zafrkala Shaunee.

„Jasně, z nějakého chudáčka, který uvízl v její odporné pavučině,“ řekla Erin.

„Tím myslí tu pavučinu, kterou má mezi nohama,“ dodalo na vysvětlenou její dvojče.

„Nechte toho, vždyť Zoey vyděsí k smrti,“ okřikla je Stevie Rae a začala mě strkat k východu. „Dovedu ji k rekreačnímu pavilonu a pak za vámi přijdu do jídelny.“

Když jsme se ocitly venku, obrátila jsem se k ní. „Prosím, řekni, že to s tím syrovým masem byla jen legrace.“

„Jasně, jenom legrace!“ pípla Stevie Rae. Moc přesvědčivě to neznělo.

„Paráda. Nesnesu ani pohled na krvavý steak. Co si počnu, jestli mi vážně budou vnucovat něco takového?“ Radši jsem nechtěla ani pomyslet, z čeho by to maso mohlo být.

„Mám v kabelce pastilky na žaludeční nevolnost. Chceš jednu?“ navrhla spolubydlící.

„Radši jo.“ Už teď mi bylo pěkně mizerně.

16)

„Tady to je.“ Stevie Rae se zastavila u schodů, které vedly ke vchodu do kruhové cihlové budovy umístěné na malé vyvýšenině u východní zdi. Tvářila se rozpačitě a trochu provinile. Pavilon stínily velikánské duby, takže se topil v černočerné tmě, jenom u vchodu poblikávala lucerna nebo svíčka. Ve vysokých gotických oknech, která vypadala jako vitrážová, nebylo po světle ani památky.

„Fajn, díky za ty žaludeční pastilky.“ Snažila jsem se, aby to znělo, jako že nemám strach. „A drž mi místo u večeře. Tohle určitě nebude trvat dlouho. Až skončíme, přidám se k vám.“

„Nemusíš nikam spěchat. Vážně. Třeba tady potkáš někoho zajímavého a budete si chtít povídat. To vůbec není problém, nenaštvu se nebo tak něco. A Damienovi a dvojčatům prostě řeknu, že zkoumáš terén.“

„Já mezi ně nezapadnu, Stevie Rae. Nebudu jako ony.“

„Věřím ti,“ odpověděla, ale oči měla podezřele rozšířené.

„Uvidíme se za chvíli.“

„Fajn, za chvíli.“ Zamířila po chodníku zpátky k hlavní budově.

Radši jsem se za ní nedívala, vypadala nešťastně jako nakopnuté štěně. Vyšla jsem po schodech a snažila se samu sebe přesvědčit, že se neděje nic hrozného. Nemůže to být horší než tábor pro roztleskávačky, do kterého mě

uvrtala moje barbinoidní sestřička (dodneška nechápu, jak jsem se do toho mohla nechat navézt). Tohle utrpení aspoň nebude trvat týden. Určitě jenom vykouzlí další kruh, což vůbec nemusí být špatné, řeknou pár netradičních modliteb jako Neferet a sednou si k jídlu. Já se v tu chvíli s milým úsměvem rozloučím a půjdu pryč. To zvládnou levou zadní.

Po obou stranách silných dřevěných dveří visely obyčejné plynové lucerny, ne otevřené lampy jako v Nyktině chrámu. Natáhla jsem ruku k těžkému železnému klepadlu, ale než jsem se ho stačila dotknout, dveře se s hrůzostrašným povzdechnutím otevřely.

„Vítej, Zoey.“

Do háje. Stál tam Erik. Byl celý v černém a jeho tmavé vlnité vlasy a nepřírozeně modré oči mi připomněly Clarka Kenta – samozřejmě bez příšerných brýlí a ulízaných vlasů... ehm... takže mi vlastně připomněl spíš Supermana (neopakuju se náhodou?). Ne že by měl na sobě pláštěnku nebo přiléhavý trikot s velkým S...

Proud těchhle zcela ubohých a praštěných asociací naráz vyschl, jakmile mi prstem namočeným do oleje na čelo načrtl pentagram.

„Bud’ požehnána,“ řekl.

„Bud’ požehnán,“ odpověděla jsem a poděkovala v duchu nebesům, protože to neznělo ani jako krákorání, ani jako prasečí kvikot. Páni, ten kluk něčím nádherně voněl, ale nedokázala jsem určit, co to je. Žádná vyšeptalá voda po holení, co na sebe kluci lijou po hektolitrech. Voněl jako... jako... les po nočním dešti... něco zemitého, čistého a...

„Můžeš jít dál,“ pobídl mě.

„Ehm, no, dík,“ pronesla jsem inteligentně. Vešla jsem dovnitř. A zůstala stát jako přimražená. Ocitla jsem se v obrovském kruhovém sále. Stěny i okna zakrývaly černé sametové závěsy, takže dovnitř nepronikl jediný stříbrný

měsíční paprsek. Pod těžkou látkou jsem rozeznala nějaké divné obrysy a nejdřív jsem z nich trochu znervózněla, až mi najednou došlo, že jsem v rekreačním pavilonu. Zjevně museli odstrčit ke stěnám televize a všelijaké nářadí a zakrýt je, aby to tady vypadalo dostatečně ponuře. Pak mi pohled sklouzl ke kruhu uprostřed místnosti. Tvořily ho svíčky ve vysokých červených skleněných kalíšcích, vypadaly jako mexické modlitební svíčky, které občas mívají v našem supermarketu. Voní po růžích, tak nějak staromódně. Muselo jich být nejmíň sto. V jejich záři jsem rozeznala spolužáky, kteří postávali v hloučku za nimi. Povídali si, smáli se a v načervenalém světle působili přízračně. Všichni byli v černém a já si hned všimla, že nemají obvyklé výšivky na hrudi, zato každému visí kolem krku silný stříbrný řetízek a na něm zvláštní přívěsek ve tvaru dvou měsíčních srpů opřených zády o kulatý úplněk.

„Tady jsi, Zoey!“

Afroditiin hlas se ke mně dovlnil těsně před ní samotnou. Měla na sobě dlouhé černé šaty poseté lesklými onyxovými korálky. Zdálo se mi, že je to tmavá varianta těch krásných šatů, které měla dneska Neferet. Na krku visel Afroditě stejný náhrdelník jako ostatním, až na to, že její byl větší a olemovaný červenými drahokamy, možná granáty. Vlasy si nechala rozpuštěné, takže jí splývaly po zádech a ramenou jako zlatý závoj. Byla tak hezká, až to hezké nebylo.

„Eriku, děkuju, žes Zoey přivítal. Já už se o ni postarám.“ Mluvila úplně normálně, a dokonce na okamžik spočinula pečlivě upravenými nehty na jeho paži, což by nezasvěcenému mohlo připadat jako přátelské gesto. V obličeji však měla vepsaný pravý opak. Tvářila se chladně a netečně a doslova ho provrtávala očima.

On se na ni ale ani nepodíval a bez okolků před jejím dotekem ucukl. Věnoval mi letmý úsměv a odešel.

Super. Jestli jsem v tu chvíli něco opravdu nepotřebovala, tak míchat se do něčího rozchodu. Bohužel jsem se neovládla a zadívala se za ním.

To už je můj osud. Ach jo.

Afroditu si odkašlala a já se (neúspěšně) pokusila zatvářít jakoby nic. Její falešný zlý úsměv jasně svědčil o tom, že si mého zájmu o Erika (a jeho zájmu o mě) dobře všimla. Znovu mě napadlo, jestli jí došlo, že jsem je včera na té chodbě viděla já.

No, ptát se jí na to nebudu.

„Už nemáme moc času, ale přinesla jsem ti něco na převlečení,“ řekla rázně a pokynula mi, abych šla za ní. Zamířila k dívčím záchodům a vrhla na mě přes rameno znechucený pohled. „V takovýchhle hadrech se na rituál Dcer temnoty nechodí.“ Když jsme došly na záchod, vrazila mi do ruky šaty, které visely na přepážce, a šoupla mě do kabinky. „Svoje věci pověš na ramínko, pak si je můžeš i s ním odnést na kolej.“

Evidentně nemělo cenu se s ní hádat a navíc jsem nechtěla úplně vyčnívat z davu. Už tak jsem si tu připadala jako páté kolo u vozu. Dokud jsem na sobě měla něco jiného než ostatní, vypadala jsem jako člověk, který přišel na večírek převlečený za kachnu a zjistil, že to není maškarní a všichni jsou v džínách.

Rychle jsem se svlékla a přetáhla si šaty přes hlavu. Naštěstí mi padly, byly jednoduché, ale hezké, ušité z takové té klouzavé přiléhavé látky, která se nemačká. Měly dlouhé rukávy a kulatý výstřih, který odhaloval skoro celá ramena (ještě že jsem si vzala černou podprsenku). Kolem výstřihu, na okraji rukávů a na spodním lemu, který mi sahal přesně ke kolenům, byly našité třpytivé červené korálky. Fakticky se mi líbily. Nazula jsem si boty a spokojeně jsem si pomyslela, že balerínky se dají nosit vážně ke všemu. Pak jsem vyšla ven.

„No, aspoň že mi nejsou velké,“ řekla jsem.

Ale Afrodita se nedívala na šaty. Koukala na moje znamení a toho už jsem měla plné zuby. Tak je vybarvené – no a co! Naštěstí jsem se udržela a nic jsem neřekla. Koneckonců, tohle je její večírek a já jsem host. Což v překladu znamená: jsou v přesile, tak si moc nevyskakuj.

„Samozřejmě povedu rituál, tak nečekej, že tě budu celou dobu držet za ručičku.“

Ano, měla jsem držet klapačku, ale povolily mi nervy. „Hele, Afrodito, mě za ručičku nikdo držet nemusí.“

Přimhouřila oči a já se v duchu připravovala na další šílenou scénu, jenomže ona se místo toho usmála. Vůbec to nebyl pěkný úsměv, spíš to vypadalo, jako když pes cení zuby. Nikdy bych o ní neřekla, že je čubka, ale v tu chvíli se to vyloženě nabízelo.

„Jistě že nemusí. Zvládneš tenhle náš malý rituál levou zadní, ty přece zvládáš všechno. Všichni víme, že jsi Neferetina nová oblíbenkyně.“

„Afrodito, já nejsem žádná její oblíbenkyně. Jsem tady prostě nová.“ Snažila jsem se o rozumný tón, dokonce jsem se zmohla na úsměv.

„Když to říkáš. Jsi připravená?“

Už jsem se s ní nesnažila dál diskutovat. Přikývla jsem a modlila se, aby celá tahle trapná záležitost už byla za mnou.

„Fajn, tak jdeme.“ Společně jsme se vrátily ke kruhu. Dovedla mě ke dvěma holkám. Poznala jsem je, byly to ty dvě „hnusné ježibaby“, které jí dělaly doprovod v jídelně. Tentokrát se ale netvářily, jako by kousaly do citronu, naopak se na mě přívětivě usmívaly.

Na to jim samozřejmě neskočím. Ale přinutila jsem se taky zvednout koutky. Když jste na nepřátelském území, nejlepší je splynout s davem a vypadat nenápadně, případně jako hlupák.

„Ahoj, já jsem Enyo,“ řekla vyšší z nich. Pochopitelně byla blond, ale její dlouhé splývavé lokny měly spíš barvu zralého obilí než zlata. Ve světle svíček se ovšem nedalo přesně říct, které z těch dvou klišé na ně sedí líp. Stejně jsem si byla jistá, že není blondatá od přírody.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji.

„A já jsem Deino,“ řekla ta druhá. Zjevně byla míšenka a kromě překrásné pleti v barvě kávy se spoustou mléka ji štědrá příroda obdařila ještě fantasticky hustými kudrnatými vlasy, které si určitě ani v největším vlhku nedovolily zkrepatět.

Obě byly tak nádherné, že to volalo do nebe.

„Ahoj,“ zopakovala jsem. S klaustrofobickým pocitem jsem se zařadila mezi ně.

„Užijte si rituál,“ řekla Afrodita.

„Už se těšíme!“ pronesly obě holky současně a vyměnily si s ní pohled, ze kterého mi naskočila husí kůže. Radši jsem se od nich odvrátila, než nad mojí hrdoostí stačil zvítězit zdravý rozum, protože v tu chvíli bych určitě utekla.

Tady jsem měla lepší výhled dovnitř kruhu. Bylo v něm skoro totéž co v Nyktině chrámu, až na to, že tu stála vedle stolu židle a na ní někdo seděl. No, seděl, spíš se krčil. Nebylo poznat, jestli je to holka nebo kluk, protože měl přes hlavu nataženou kapuci kabátu.

No teda... co to jako má být?

Stůl byl přikrytý stejným černým sametem jako stěny, stála na něm socha bohyně, mísa s ovocem a chlebem, několik pohárů a džbán. A mezi tím ležel nůž. Podívala jsem se pořádně, ale nezdálo se mi to. Fakticky to byl nůž, s kostěnou rukojetí a dlouhou, zlověstně zahnutou čepelí, která se na krájení ovoce nebo chleba ani trochu nehodila. V složitě vyřezávaných kalíšcích bylo pár silných vonných tyčinek, zrovna u nich stála jedna holka, kterou jsem si matně vybavovala z koleje, a zapalovala je. Toho kluka

nebo holky na židli si vůbec nevšímala. Prokristáčka, ten člověk tam snad spí nebo co!

Vzduch se okamžitě prosytil kouřem. Vinul se ve spirálách po celé místnosti jako přízrak a přísahala bych, že měl zelenou barvu. Čekala jsem, že bude vonět sladce jako kadidlo v Nyktině chrámu, ale když ke mně jeden pramínek doplul a já ho vdechla, překvapilo mě, jak štípe. Ten pach mi byl povědomý. Svraстила jsem čelo a snažila si vzpomenout, odkud ho jen znám... sakra, co to může být? Trochu jako bobkový list, a taky hřebíček. (Musím někdy poděkovat babičce Redbirdové, že mě naučila, jak se jmenují a voní různé druhy koření.) Zvědavě jsem začichala ještě jednou a maličko se mi zatočila hlava. Divné. S těmi vonnými tyčinkami zkrátka není něco v pořádku. Jak kouře přibývalo, jeho vůně se měnila, jako drahé parfémy, které na každém člověku voní trochu jinak. Nadechla jsem se znovu. Hřebíček a bobkový list jsou v tom určitě, ale pod nimi jsem cítila ještě něco, zanechávalo to na patře štiplavou hořkou chuť... temnou, mystickou a svůdnou... zakázanou.

Zakázanou? V tu chvíli mi to docvaklo.

Je to vůbec možné? Oni tady pálí marjánku smíchanou s kořením! To snad není pravda. Celá léta odolávám nátlaku svých vrstevníků a odmítám i ty nejzdvořilejší nabídky hnusných podomácku balených jointů, které lidi nechávají kolovat na večírcích a tak. (No řekněte sami, vždyť je to děsně nehygienické. A proč bych měla kouřit něco, po čem budu mít šílenou chuť na sladké, slané, mastné a vůbec všechno nezdravé jídlo, po kterém se tloustne?) A teď tady stojím v oblaku marjáňkového čoudu. Ach jo. Kdyby mě tak viděla Kayla.

Popadla mě mírná paranoia (zřejmě vedlejší účinek inhalace trávy), a proto jsem se začala rozhlížet po lidech v kruhu. Čekala jsem, že se odněkud každým okamžikem vynoří nějaký profesor, čapne nás za flígr a odvede... no,

já nevím, třeba do nějakého šíleného nápravného zařízení pro problémovou mládež.

Na rozdíl od Nyktina chrámu tady ale naštěstí žádní dospělí nebyli, jenom asi dvacet kluků a holek. Tiše si povídali a tvářili se, jako by ty naprosto nelegální marihuanové tyčinky byly úplně normální věc. (Všichni asi měli vyhulené mozky.) Snažila jsem se dýchat co nejmíň a otočila se k holce, která stála napravo ode mě. Když máš pochybnosti (případně panický záchvat), zachrání tě společenská konverzace.

„Takže... Deino je, no, dost neobvyklé jméno. Co znamená?“

„Deino znamená ‚strašná‘,“ odpověděla a sladce se usmála.

Vysoká blondýna z druhé strany vesele dodala: „A Enyo znamená ‚milující válku‘.“

„Aha.“ Snažila jsem se, aby to znělo zdvořile.

„No, a Pemphredo, což znamená vosa, tamhle zapaluje svíčky,“ vysvětlila mi Enyo. „Našly jsme ta jména v řecké mytologii. Byly to tři sestry Gorgony a Skyllly. Podle pověsti to byly čarodějnice, které měly dohromady jen jedno oko, ale shodly jsme se, že to je určitě jen lživá maskulinní propaganda, kterou si vymysleli lidští chlapi, aby zdiskreditovali silné ženy.“

„Opravdu?“ Netušila jsem, co na to mám říct. Opravdu ne.

„Jo,“ potvrdila Deino. „Lidští chlapi jsou zmetci.“

„Nejlepší by bylo, kdyby všichni pochcípali,“ řekla Enyo.

Jakmile tuto lidumilnou myšlenku dokončila, začala hrát hudba a díkybohu byla tak nahlas, že znemožnila konverzaci.

Ne že by znamenala zrovna velké vylepšení. Měla podprahový tepající rytmus, který působil zároveň starobyle i moderně. Jako by někdo namixoval nějaké

drsné techno s rituálním namlouvacím tancem. A pak přišel další otřes –

Afroditu začala tančit kolem kruhu. No, spouště lidí by to asi připadalo děsně sexy. Figuru měla vážně pěknou a vlnila se jako Catherine Zeta-Jones v *Chicagu*. Na mě to ale nějak nefungovalo. A nebylo to tím, že nejsem na holky. Nefungovalo to, protože mi to připadalo jen jako hodně ubohá napodobenina Neferetina tance na „Jde v kráse“. Kdyby podle téhle hudby někdo napsal básničku, asi by to bylo spíš něco na způsob „Krouť zadkem jako štětka“.

Zatímco Afroditu předváděla svoje zboží, všichni k ní byli pochopitelně úplně přikovaní pohledem, a tak jsem využila příležitosti a rozhlédla se po kruhu. Samozřejmě mě ani nenapadlo hledat Erika, proč taky, že... do háje, tamhle je. Stál skoro přesně naproti mně. On jediný se na Afroditu nedíval. Koukal totiž na mě. Než jsem si rozmyslela, jestli se mám odvrátit, usmát se na něj nebo mu třeba zamávat (Damien mi radil, ať se na něj usměju, a on musí být na kluky expert, to dá rozum), hudba přestala hrát, a tak jsem mrskla očima po Afroditě. Stála u stolu uprostřed místnosti. Jednou rukou uchopila vysokou fialovou svíci a do druhé vzala nůž. Svíčka už hořela a ona ji pozdvihla jako pochodeň a zamířila ke kruhu. Teprve teď jsem si všimla, že mezi červenými svíčkami stojí i jedna žlutá. Strašná a Milující válku (musejí být úplně pitomé) do mě šťouchly, ale i bez nich jsem věděla, že se mám otočit k východu. Do vlasů se mi opřel závan větru. Koutkem oka jsem spatřila, jak Afroditu zapaluje žlutou svíčku a nožem do vzduchu nad ní načrtává pentagram. Přitom zvolala:

*Bouřlivé vichry, Nyktiným jménem vás vyzývám
a žádám si vaše požehnání
pro kouzlo, které zde má být upředeno!*

Musím uznat, že byla dobrá. Ne tak dobrá jako Neferet, ale zjevně na sobě hodně pracovala. Vyslovovala zřetelně a její hlas se rozléhal celou místností, i když zůstával měkký. Obrátili jsme se k jihu a ona vykročila k vysoké červené svíci, která se tyčila nad ostatními. Po těle se mi rozlila známá síla magického ohně.

*Ohnivě blesky, Nyktiným jménem vás vyzývám,
původci bouří a kouzelné moci,
podpořte kouzlo, jež tu vzniká!*

Další obrat. Celá jsem hořela a náhle jsem ucítila, jak mě něco neodolatelně táhne k modré svíčce, která kontrastovala s červenými. Dost mě to vyděsilo a musela jsem se držet, abych nevystoupila z kruhu a nepřipojila se k Afroditinu vzývání vody.

*Vodní přívaly, Nyktiným jménem vás vyzývám,
propůjčte svou ničivou sílu
tomuto mocnému obřadu!*

Co se to se mnou proboha děje? Byla jsem zpocená a moje znamení nešimralo jako při předešlém obřadu, ale žhnulo, pálilo jako oheň, a uši mi zaléhaly řevem rozbouřeného moře. Otřeseně jsem udělala další obrat doprava.

*Hluboká žírná země, Nyktiným jménem tě vyzývám,
dokaž svou moc a zachvěj se mi pod nohama,
přispěj svou silou k mému kouzlu!*

Afrodita znovu protřela vzduch nožem a mě zasvrběla dlaň pravé ruky, jako bych ho chtěla držet sama. Ucítila jsem vůni posečené trávy a odkudsi zblízka zaslechla volání lelka. Vůdkyně Dcer temnoty se vrátila do středu

kruhu, postavila fialovou svíčku na stůl a zakončila vzývání.

*Divoký a volný duchu, Nyktiným jménem tě vyzývám!
Odpověz! Stráž mě při tomto obřadu
a obdař mě silou bohyně!*

Netuším, jak je to možné, ale věděla jsem přesně, co pak udělá. Její slova mi rezonovala v mysli, vlastně spíš v duši. Když vzala pohár a začala obcházet kruh, její zaklínání mě pořád ještě mělo v moci, a přestože se charismatem ani silou Neferet zdaleka nevyrovnala, zažehla hluboko ve mně plamen, který mě stravoval.

„Nastal čas, kdy měsíc naší bohyně dospěl k úplňku. Dnešní noc je velkolepá. Naši dávní předkové znali tajemství této noci a uměli z něj čerpat sílu... uměli rozhrnout závoj mezi světy a podnikali dobrodružství, o jakých dnes pouze sníme. Tajná... záhadná... čarovná... skutečná krása a moc v upíří podobě, neposkvrněná lidskými předpisy a zákony. My nejsme lidé!“ Její hlas se rozezvučel jako zvon, tak jako předtím Neferetin. „Dcery a synové noci tě dnes žádají o totéž, o č to žádali při všech úplňcích v uplynulém roce. Osvobod' naši sílu, abychom poznali plavnost svých zvířecích blíženců, divokých koček, abychom nemuseli snášet tíhu lidských pout a krčít se v kleci jejich nevědomosti a slabosti.“

Zastavila se přede mnou. Byla jsem stejně zadýchaná a zardělá jako ona. Pozvedla pohár a nabídla mi ho.

„Pij, Zoey Redbirdová, a připoj se k naší prosbě, aby nám Nyx dala, co nám náleží právem krve, těla a znamení velké proměny – znamení, kterým tebe už obdařila.“

Ano, já vím, že jsem měla odmítnout. Jenomže jak? A vlastně jsem ani nechtěla. Afroditu jsem neměla ráda a nevěřila jsem jí, ale neříkala snad v podstatě pravdu? V plné síle na mě zaútočily vzpomínky na to, jak máma a

otčím zareagovali na moje znamení, jak se na mě Kayla dívala se strachem v očích a Drew s Dustinem se zhnuseně odvraceli. Jak mi nikdo nezavolal, dokonce ani neposlal ešemesku. Prostě mě nechali, ať si s novým životem poradím sama. Zbavili se mě.

Hrozně mě to mrzelo, ale taky mě to hrozně štvalo.

Chňapla jsem po poháru a pořádně si lokla. Bylo v něm víno, ale chutnalo jinak než při předchozím obřadu. Taky bylo sladké, ale cítila jsem v něm nějaké koření a jeho chuti se nevyrovnalo nic, co jsem kdy okusila. V puse mi vybuchla smršť, a jak mi tekutina klouzala do krku, zanechávala za sebou žhavou hořkosladkou cestičku. Zatočila se mi hlava a úplně mě ochromila touha napít se ještě, a ještě jednou, vypít to všechno.

„Bud’ požehnána,“ zasyčela Afrodita a pohár mi vytrhla tak prudce, že mi trochu vína vyšpláchlo na prsty. Potom se na mě vítězně usmála.

„Bud’ požehnána,“ odpověděla jsem automaticky. Pořád jsem byla omámená chutí vína. Afrodita postoupila k Enyo a podala jí pohár. Nedokázala jsem se ovládnout, olízala jsem si prsty, aby ta troška nepřišla nazmar. Víno bylo prostě a jednoduše fantastické. A vonělo... vonělo povědomě... byla jsem ale moc rozhozená, než abych si dokázala vzpomenout, kde jsem už něco takhle úžasného cítila.

Afrodita za chvíli obešla celý kruh a dala každému napít. Sledovala jsem ji pohledem a strašně jsem toužila, aby mi dala ještě trochu. Ona se ale vrátila ke stolu a znovu pohár pozvedla nad hlavu.

„Mocná čarodějko, bohyně noci a úplňku, která nedbáš na hromobití a bouře, vůdkyně duchů a vyšších bytostí, krásná a strašlivá, jejíž rozkazy musejí poslouchat i pradávni, pomoz nám v našem úsilí. Naplň nás svou silou, magií a mocí!“

Přiložila si pohár ke rtům a já jen závistivě sledovala, jak ho vyprazdňuje do poslední kapky. Vtom znovu začala hrát hudba. Afrodita se dala se smíchem do tance, postupně sfoukla všechny barevné svíčky a rozloučila se s živly. Jak obcházela kruh, nějak se mi všechno zmotalo dohromady nebo co, protože mi připadalo, že se její silueta rozostřila a proměnila, a najednou jsem znovu viděla Neferet, jenom mladší a méně uhlazenou.

„Rozchážíme se, ale brzy se opět šťastně sejdem!“ zvolala nakonec. Všichni jsme to po ní zopakovali, já zamrkala a ten divný přelud Afrodity proměněné v Neferet zmizel, stejně jako palčivý pocit na čele. Pořád jsem ale na jazyku cítila chuť vína. Nechápala jsem, co se děje. Alkohol nemám ráda. Doopravdy. Prostě mi nechutná. Jenže tohle víno bylo tak hrozně dobré, lepší než... než pusinky z čokoládové pěny (já vím, je to i nad moje chápání). A pořád jsem si nemohla vzpomenout, odkud tu chuť znám.

Kruh se rozpadl a všichni se začali bavit a smát se. U stropu se rozsvítily plynové lampy, tak jasné, že jsme museli přivřít oči. Podívala jsem se, jestli se na mě Erik náhodou pořád nedívá, ale mou pozornost upoutal pohyb u stolu. Ten, kdo se tam po celý obřad bez hnutí choulil na židli, se konečně zavrtil. Vlastně se spíš zakymácel a nešikovně se narovnal. Vtom mu z hlavy sklouzla tmavá kapuce a já vytřeštila oči. Byl to kluk s ohavnými zrzavými pačesy a nezdravě bílým pihovatým obličejem.

Ten otravný pitomec Elliott. Co tady pro všechno na světě dělá? Jak ho Dcery a Synové temnoty mohli vzít mezi sebe? Znovu jsem si ostatní pořádně prohlédla. Přesně jak jsem čekala, nebyl mezi nimi nikdo ošklivý nebo nepřitažlivý. Všichni, a to myslím úplně doslova, vypadali zatraceně dobře. Logicky tady Elliott neměl co dělat.

Mžikal víčky, zíval a vypadal, jako by se trochu moc nadýchal zdejšího „kadidla“. Pak si otřel něco z nosu (zřejmě jednoho z těch holubů, které s takovým zalíbením dloubal), a jak zvedl ruku, uviděla jsem na jeho zápěstí tlusté bílé obvazy. No to mě zastřelte...

Po páteři mi přeběhlo zlověstné zamrazení. Kousek ode mě stály Enyo s Deino a živě diskutovaly s tou holkou, které říkaly Pempfredo. Šla jsem k nim a počkala, až se na chvíli odmlčí. I když se mi na žaludku dělal uzel, s úsměvem jsem kývla směrem k Elliottovi. „Co ten tady dělá?“

Enyo po něm střelila pohledem a obrátila oči v sloup. „Toho si nevšímej. Dneska nám jen dělal ledničku.“

„Úplná nula,“ ušklíbala se Deino.

„V podstatě člověk,“ podotkla znechuceně Pempfredo. „Na nic lepšího než jídelní lístek se nehodí.“

Uzel na žaludku se utáhl ještě víc. „Počkat, já vám nerozumím. Lednička? Jídelní lístek?“

Strašná Deino na mě s povýšeným výrazem upřela čokoládové oči. „Tak říkáme lidem – ledničky a jídelní lístky. Víš, jak to myslím, snídaně, oběd, večeře.“

„A taky svačinka,“ zapředla válku milující Enyo.

„Mně to pořád ještě...“ nakousla jsem větu, ale Deino mi skočila do řeči.

„Ale no tak! Nepředstírej, že nevíš, co bylo v tom víně, a že ti to nechutnalo.“

„Jo, jen to přiznej, Zoey. Všichni jsme tě viděli. Nejradši bys to vyzunkla všechno, chutnalo ti to ještě daleko víc než nám. Všimla jsem si, jak si ocucáváš prsty,“ řekla Enyo, naklonila se nepříjemně blízko a významně se zadívala na moje znamení. „Jsi fakticky hodně divná, co? Mládě a zároveň dospělý. Ta malá kapka krve ti nestačila, chtěla bys jí mnohem, mnohem víc.“

„Krvě?“ Nepoznávala jsem vlastní hlas. Hlavou mi vířilo slovo „divná“.

„Přesně tak, krve,“ řekla Strašná.

Rozrazila mě zima a současně mě polilo horko. Uhnula jsem před nimi pohledem a moje oči se střetly s Afroditinýma. Stála na opačné straně místnosti a bavila se s Erikem. Po tváři se jí rozlil zlovolný úsměv. Zase držela v ruce pohár a teď ho ke mně pozvedla v téměř nepostřehnutelném přípitku, lokla si, obrátila se zpátky k Erikovi a zachichotala se něčemu, co řekl.

Sebrala jsem poslední zbytky přičetnosti, zamumlala jsem nějakou výmluvu směrem k Válečnici, Strašné a Vose a klidně jsem opustila místnost. Jakmile za mnou zaklaply silné dřevěné dveře rekreačního pavilonu, rozběhla jsem se jako šílený slepec. Nevěděla jsem kam, jenom jsem chtěla být co nejdál odsud.

Napila jsem se krve – krve toho děsného Elliotta – a chutnala mi! A aby toho nebylo málo, uvědomila jsem si, proč mi byla ta báječná chuť a vůně tak povědomá. Ucítla jsem ji přece tehdy, když Heathovi tekla krev z ruky. Nebyla to žádná nová voda po holení, ale jeho krev. A to samé jsem cítila včera na chodbě, když Afrodita rozškrábala Erikovi stehno. Chtěla jsem tu krev olíznout.

Jsem vadná. Zrůda.

Nakonec mi došel dech, a tak jsem se zhroutila u paty obvodové zdi školního areálu. Přitiskla jsem se ke studenému kameni, a jakmile jsem se pořádně nadechla, vyvracela jsem všechno, co jsem v sobě měla.

Roztřeseně jsem si hřbetem ruky otřela pusu a odpotácěla se kousek dál (neměla jsem chuť zkoumat, co jsem to vlastně vyzvracela). Zastavila jsem se u velikánského dubu, který rostl tak blízko zdi, že polovina jeho koruny přesahovala za ni. Opřela jsem se o kmen a soustředila se na to, abych nehodila šavli ještě jednou.

Co jsem to udělala? Co se to se mnou děje?

A pak jsem někde nad sebou zaslechla zamňoukání. Jenomže to nebylo žádné obyčejné zamňoukání, jaké by vydala normální kočka. Znělo hrozně našťvaně, něco jako „mňááu-huf-mňááu-huf“.

Podívala jsem se nahoru. Na větvi, která se dotýkala vršku zdi, balancovala malá zrzavá číča. Upírala na mě obrovské oči a na první pohled vypadala rozzlobeně.

„Jak ses tam dostala?“

„Mňau-huf,“ oznámila mi, kýchl a udělala krůček ke mně.

„No pojď sem, čičičí,“ lákala jsem ji.

„Mňau-au-huf,“ namítl a opatrně se posunula asi tak o půl tlapky.

„To je ono, ještě kousek, maličká. Hezky jednu pacičku za druhou.“ Ano, rozumíte tomu správně – zachraňovala jsem kočku, abych nemusela myslet na všechny ty hrůzy ohledně pití krve. Prostě jsem na to v tu chvíli vážně neměla sílu. Bylo moc brzo, ta vzpomínka

byla moc čerstvá. Kočka na stromě se ukázala jako dar z nebes. A navíc jsem měla pocit, že už jsem ji někde viděla. „Ještě kousek, micí, ještě kousek...“ mlela jsem pořád dokola, strčila jsem špičku balerínky do mezery mezi kameny a vyhoupla se dost vysoko, abych dosáhla na nejnižší část větve, na které kočka stála. Chytila jsem se jí, jako by to byl provaz, a s její pomocí se vyšplhala po zdi ještě výš. Celou dobu jsem na kočku mluvila a ona mi naříkavě odpovídala.

Konečně jsem se ocitla tak blízko, že jsem k ní dosáhla. Hezky dlouho jsme se na sebe jen tak dívaly a já si říkala, jak moc do mě asi vidí. Poznala, že jsem před chvílí pila krev (a chutnalo mi to)? Je mi cítit z pusy? Vypadám jinak než dřív? Nenarosily mi dlouhé špičáky? (Já vím, že to poslední je pitomost, když dospělí upíři žádné dlouhé špičáky nemají, ale co.)

Znovu na mě „mňaufla“ a popolezla ještě kousíček. Natáhla jsem se k ní a podrbala ji na hlavě. Stáhla uši, zavřela oči a začala příst.

„Vypadáš jako malá lvice,“ řekla jsem jí. „A jsi mnohem hezčí, když mi nenadáváš.“ Najednou jsem udiveně zamžikala a vzpomněla si, proč je mi povědomá. „Zdalo se mi o tobě.“ Vrstvou nevolnosti a strachu, která se mi usadila v žaludku, prosáklo trochu radosti. „Ty jsi moje kočka!“

Otevřela oči, zívla a zase kýchla, jako by se divila, proč mi to trvalo tak dlouho. S vypětím sil jsem se vyškrábala na široký vršek zdi a posadila se na něj. Kočka zafuněla, elegantně seskočila a stočila se mi do klína. Měla rozkošné bílé tlapičky. Zjevně ode mě čekala, že ji budu dál drbat, a tak jsem bez reptání vyhověla. Začala hlasitě příst. Hladila jsem ji a snažila se srovnat si myšlenky. Ve vzduchu byl cítit déšť, ale jinak bylo na konec října nezvykle teplo. Zaklonila jsem hlavu, zhluboka se nadechla a poddala se uklidňujícím účinkům

stříbrného měsíčního světla, které probleskovalo mezi mraky.

Pak jsem se podívala na kočku. „No, Neferet nám říkala, že máme strávit chvilku v měsíčním světle.“ Koukla jsem se zase nahoru. „Svítil by víc, kdyby se ty pitomé mraky roztrhaly, ale lepší než...“

Než jsem to stačila doříct, opřel se do mě prudký poryv větru a mraky odpluly o kus dál.

„Jé, díky,“ zavolala jsem nahlas, i když to vlastně nikomu nepatřilo. „Tomu já říkám vítr jako na zavolanou.“ Kočka zafrkala, aby mě upozornila, že jsem měla tu drzost a přestala ji šimrat za ušima. „Budu ti říkat Nala, protože mi připomínáš tu lvici ze *Lvího krále*“ svěřila jsem se jí a znovu se s ní začala mazlit. „Ani nevíš, jak jsem ráda, že jsem tě našla zrovna dneska, zlatíčko. Fakticky jsem po tom všem potřebovala něco hezkého. Nevěřila bys, co se mi...“

Ucítila jsem divný zápach. Tak divný, že jsem nechala větu viset ve vzduchu. Co to je? Nakrčila jsem nos. Smrdělo to jako něco starého a zaprášeného. Jako dům, ve kterém už hrozně dlouho nikdo nebydlí, nebo strašidelný starý sklep. Moc se mi to nelíbilo, ale naštěstí se mi aspoň nezvedl žaludek. Ten pach však nevěstil nic dobrého. Nepatřil sem.

Potom se něco mihlo na samém okraji mého zorného pole. Otočila jsem se za tím a zadívala se dolů. O kus dál stála u zdi nějaká holka, bokem ke mně. Vypadalo to, jako když neví, kam má vlastně jít. V téhle části areálu nebyla žádná světla, ale díky úplňku a své nově získané upíří schopnosti nočního vidění jsem ji viděla docela zřetelně. Strnula jsem. Špehuje mě jedna z těch hnusných Dcer temnoty? Vůbec jsem neměla náladu na nějaké jejich další dementní nápady a scény.

V duchu jsem zasténala, ale zřejmě jsem vlastně nevědomky zasténala nahlas, protože holka zvedla hlavu a zadívala se přímo na mě.

Vyděšeně jsem vyjekla a po zádech mi přejel mráz.

Byla to Elizabeth! Elizabeth bez příjmení, která přece měla být mrtvá! Jakmile mě uviděla, vykulila oči, které měly divnou červenou barvu a jakoby svítily, přidušeně vykřikla, prudce se otočila a nepřírozeně rychle vystřelila do tmy.

V tu chvíli Nala nahrbila hřbet a zasyčela tak vztekla, že se celá rozklepala.

„To nic, to nic!“ začala jsem blábolit, abych uklidnila ji i sebe. Obě jsme se třásly a Nala pořád ještě tiše bručela. „Duch to určitě nebyl. Určitě ne. Byla to jen... no... prostě nějaká divná holka. Asi se mě lekla a...“

„Zoey! Zoey, jsi to ty?“

Nadskočila jsem a málem spadla ze zdi. To už bylo na Nalu moc. Znovu zasyčela a seskočila mi z klína rovnou na zem. Já už jsem z toho všeho taky byla úplně mimo. Chytila jsem se větve, abych nesletěla, a zamžourala jsem do tmy.

„Kdo – kdo je to?“ vykřikla jsem a snažila se přehlušit hlasitý tlukot svého srdce. Vtom mě do očí uhodilo světlo dvou baterek. Někdo jimi mířil přímo na mě.

„Jasně že je to ona! Myslíš, že nepoznám svoji nejlepší kámošku podle hlasu? Ježíši, zas tak dlouho pryč není!“

„Kaylo?“ Zastínila jsem si obličej dlaní, ale ruka se mi příšerně klepala.

„Já ti říkal, že ji najdeme,“ ozval se klukovský hlas. „Ty vždycky všechno hnedka vzdáváš.“

„Heathe?“ Možná se mi to jen zdá.

„Jo! Hu-hú! Našli jsme tě, bejby!“ zahulákal Heath. Přestože mě jejich baterky oslepovaly, rozeznala jsem, jak se žene ke zdi a šplhá nahoru jako vysoká blond'atá opice.

Hrozně se mi ulevilo, že to není nějaká příšera z vesmíru. „Heathe, opatrně!“ zavolala jsem na něj. „Jestli spadneš, něco si zlomíš.“ Leda by spadl na hlavu, v tom případě by se mu asi nic nestalo.

„Já a spadnout?“ Vyškrábal se nahoru a přehoupl nohu přes vršek zdi, až seděl obkročmo čelem ke mně. „Hele, Zoey, koukni, jsem král světa!“ zařval, roztáhl ruce, zašklebil se jako totální idiot a dýchl na mě. Ten odér chlastu mě málem porazil.

Divíte se, že jsem se s ním rozešla?

„Nechápu, proč ti to moje trapné dicapriovské období pořád připadá tak vtipné.“ Probodla jsem ho pohledem a najednou si připadala úplně normálně, mnohem líp než v posledních pár hodinách. „Je skoro stejně trapné jako období, kdy jsem byla zabouchnutá do tebe, ale tys mě bral podstatně kratší dobu. A tos ani nenatočil spoustu sladce pitomých dojáků.“

„Hele, ty se pořád zlobíš kvůli Dustinovi a Drewovi? Nech je plavat, jsou to magoři,“ řekl a upřel na mě štěněcí pohled. Pamatuju časy, kdy tenhle jeho pohled působil hrozně roztomile, to jsme byli asi tak v osmé třídě. Škoda že už dva roky z nějakého důvodu roztomile nepůsobí. „My jsme jeli takovou dálku, abysme tě vysvobodili, a ty máš akorát řeči.“

„Cože?“ Zavrtěla jsem hlavou a zamžourala na něj. „Počkej. Zhasněte ty baterky, bolí mě z nich oči.“

„Jenže to pak nic neuvidíme,“ namítl Heath.

„Dobře, tak aspoň nesviťte přímo na mě. Otočte je, hmmm, třeba někam ven.“ Mávla jsem rukou směrem od školy. Heath poslušně udělal, co jsem řekla, a Kayla taky. Konečně jsem mohla dát ruku dolů (už se náhodou přestala klepat) a pořádně se na ně podívat. Heath valil oči na moje znamení.

„Ty jo, už je barevný! Bezva! Je to jako... jako v televizi nebo tak.“

Některé věci se prostě nemění. Heath byl pořád Heath – strašně milý, ale jaderný fyzik z něj nikdy nebude.

„Hej, a co já? Tváříte se, jako bych tady vůbec nebyla,“ zavolala zezdola Kayla. „Pomozte mi nahoru, ale opatrně. Radši si odložím kabelku, je nová. A pro jistotu si sundám i boty. Zoey, ani nechtěj vědět, jaké slevy jsi včera prošvihla. Všechny letní modely úplně zadarmo. Fakt, nekecám. Sedmdesát procent. Koupila jsem si patery...“

„Pomoz jí nahoru,“ řekla jsem Heathovi. „Rychle. Jinak se rozjede a už ji nezastavíme.“

Jo, některé věci se doopravdy nemění.

Heath se položil na břicho a natáhl ke kámošce ruce. Zahihňala se, chytila se ho a nechala se vytáhnout k nám. A v tu chvíli mi to docvaklo. To, jak se na něj usmívá, chichotá se a červená. Přímo to bilo do očí a najednou jsem měla úplně jasno. Kayle se Heath líbí. Lépe řečeno po něm jede.

V tu chvíli jeho provinilá poznámka o tom, že mi na večírku nezahýbal, dávala smysl.

„Co Jared, jak se má?“ zeptala jsem se Kayly a její hihňání ustalo, jako když utne.

„Asi dobře,“ odpověděla, ale vyhnula se mi pohledem.

„Asi?“

Pokrčila rameny a já si všimla, že pod boží koženou bundou má jen miniaturní tílko ze smetanové krajky, kterému jsme říkaly klukolapka, jelikož mělo hodně odvážný výstřih a navíc v podstatě tělovou barvu, takže budilo dojem, že na sobě vůbec nic nemá.

„Ani nevím. Vlastně jsme se v posledních dnech skoro neviděli.“

Pořád ode mě odvracela oči, ale neovládla se a střelila pohledem k Heathovi. Ten se tvářil naprosto bezelstně – jenomže on se tak tváří pořád, jiný výraz prostě v arzenálu nemá. Takže moje nejlepší kámoška pálí za mým klukem.

To mě doopravdy vytočilo. Zalitovala jsem, že je taková hezká teplá noc. V duchu jsem si přála, aby se ochladilo a Kayle ty její přerostlé kozy umrzly.

Od severu najednou přišel ostrý poryv větru a rázem se do nás dala zima. Bylo to maličko strašidelné.

Kayla si v marné snaze nevypadat provinile přitáhla bundu k tělu a znovu se zachichotala, tentokrát spíš nervózně než koketně. V jejím dechu jsem taky ucítla pivo a ještě něco dalšího. Něco, co se mi zrovna před chvílí nesmazatelně vrylo do paměti. Vlastně byl div, že jsem si toho nevšimla hned.

„Kaylo, tys pila a k tomu navíc kouřila trávu?“

Otřásla se a zamrkala na mě jako mírně slaboduchý králík. „Jen pár piv, fakt, a Heath měl takového malého jointíka a já jsem se hrozně moc bála, když jsme sem jeli, a tak jsem si dala úplně malinkatého šluka. Nebo dva.“

„Potřebovala vzpruhu,“ hájil ji Heath, ale všechny ty souhlásky za sebou mu zamotaly jazyk, a tak mě celou poprsal.

„Odkdy kouříš marjánku?“ zeptala jsem se ho.

Široce se usmál. „Klídek, Zo. Sem tam si dám jointa, nic víc. Je to míň škodlivý než cigarety.“

Vážně nesnáším, když mi říká Zo.

„Heathe.“ Snažila jsem se o shovívavý tón. „Není to míň škodlivé než cigarety, a i kdyby bylo, tak to pořád není žádná výhra. Cigarety jsou hnusné a zabíjejí lidi. A trávu kouří jenom největší dementi na škole. Nemluvě o tom, že zrovna ty nemáš tolik mozkových buněk, abys je mohl zbůhdarma zabíjet.“ Už jsem málem dodala, že totéž platí taky o spermiích, ale radši jsem si to přece jen nechala pro sebe. Kdybych zavedla řeč na jeho primární pohlavní znaky, určitě by si to špatně vyložil.

„Kecáš,“ řekla Kayla.

„Jak to myslíš?“

Pořád ještě svírala předeck bundy a choulila se zimou. Její pohled už ale nepřipomínal hloupého králíčka, ale falešnou vzteklou kočku. Tenhle výraz jsem znala moc dobře.

Dívala se tak na lidi, které nepočítala do svého holčičího kroužku. Nikdy se mi to nelíbilo, vždycky jsem ji okřikovala a vyčítala jí, že je na ně hnusná. A teď se tak dívá na mě?

„Říkám, že kecáš. Trávu nekouří jenom dementi. Znáš ty dva fantastické obránce Sdruženářů, Chrise Forda a Brada Higeonse? Nedávno jsem je viděla na večírku u Katie a hulí oba.“

„Hele, jak můžeš tvrdit, že jsou fantastický?“ vyhrkl Heath pohoršeně.

Kayla se nedala vyrušovat. „A Morgan si taky občas dá špeka.“

„Myslíš Morgan ze školní taneční skupiny?“ Jasně, měla jsem na Kaylu vztek, ale když jde o drby, všechno musí stranou.

„Jo. Nedávno si nechala dát piercing do jazyka a –“ Rty naznačila „do klitorisu“. „Dokážeš si představit, jak to muselo bolet?“

„Co? Kam si nechala ty piercingy dát?“ zajímal se Heath.

„Nikam,“ vyhrkly jsme s Kaylou jednohlasně a na chvílku jsme zase vypadaly jako nejlepší kamarádky – ale vážně jen na chvílku.

„Neodbíhej od tématu, Kaylo,“ pokračovala jsem. „Fotbalisti ze Sdružené jsou odjakživa feťáci. Každý ví, že nabašení jsou ze steroidů. To proto jsme nad nimi šestnáct let nedokázali vyhrát.“

„Tygři válej! Nakopali jsme Sdruženářům zadky, hurá!“ zajásal Heath.

Protočila jsem oči. „A Morgan evidentně měkne mozek, jinak by si nedala propíchnout...“ Mrkla jsem na

Heatha a rychle začala mlžit, „...všechno možné a nehulila by travu. Jmenuj mi jediného normálního člověka, který kouří!“

Kayla se rozmýšlela jen vteřinu. „Já!“

„Ach bože. Mně to prostě jenom nepřipadá moc chytré,“ řekla jsem s povzdechem.

„No, nemusíš mít taky vždycky pravdu. Je spousta věcí, o kterých nemáš ani páru.“ Už zase na mě vrhala hnusné pohledy.

Podívala jsem se na Heathu a potom zpátky na ni. „Jistě. O spoustě věcí asi doopravdy nemám páru.“

Zatvářila se překvapeně, ale do očí se jí hned zase vrátila zlomyslnost. Najednou jsem pomyslela na Stevie Rae. Znáám ji sice teprve pár dní, ale už teď jsem si stoprocentně jistá, že by se mi nikdy nepokusila přebrat kluka, ani kdybychom se zrovna rozcházeli. Taký by neutekla a nechovala se ke mně jako k nějaké zrůdě, když bych ji nejvíc potřebovala.

„Měli byste jet,“ řekla jsem Kayle.

„Dobře,“ odpověděla.

„A myslím, že byste za mnou už víckrát jezdit neměli.“

Pokrčila ramenem. Přitom se jí rozevřela bunda a já si všimla, že jí sklouzlo ramínko tílka a že nemá podprsenku.

„Jak chceš,“ řekla.

„Pomoz jí dolů, Heathe.“

Jednoduché příkazy dokázal plnit na jedničku. Kayla byla za chvíli dole, popadla baterku a vzhledla k nám.

„Dělej, Heathe, je mi hrozná zima.“ Otočila se a vyrazila k silnici.

„Takže...“ začal Heath trochu bezradně. „Vážně se najednou docela ochladilo.“

„Ano, už to stačí,“ řekla jsem nepřítomně a ani jsem si pořádně nevšimla, že vítr hned ustal.

„No, víš, Zo, já jsem tě fakticky přijel odsud vysvobodit.“

„Ne.“

„Ehe?“

„Heathe, koukni se mi na čelo.“

„Jo, máš tam takovej ten půlměsíc. A je barevnej. To je divný, předtím barevnej nebyl.“

„No, už je. Teď mě dobře poslouchej. Označili mě. To znamená, že v mém těle probíhá proměna v upíra.“

Jeho oči opustily znamení a sjely mi od hlavy k patě. Krátce se zastavily u prsou a pak na nohou. Teprve tehdy jsem si uvědomila, že je mám odhalené až skoro k rozkroku, protože se mi při šplhání na zeď vyhrnula sukně.

„Zo, mně je jedno, co se děje s tvým tělem, nic špatnýho na něm nevidím. Vypadáš fantasticky. Vždycky jsi byla krásná, ale teďka vypadáš jako opravdická bohyně.“ Usmál se na mě a lehce mě pohladil po tváři. To proto jsem ho tak dlouho měla vážně moc ráda. Má sice svoje mouchy, ale umí být doopravdy milý a díky němu jsem si vždycky připadala hezká.

„Heathe,“ řekla jsem tiše. „Mrzí mě to, ale všechno je teď jinak.“

„To teda ne, pro mě se nic nezměnilo.“ Než jsem pochopila, co se chystá udělat, naklonil se ke mně, pohladil mě po koleni a dal mi pusu.

Ucukla jsem a chytila ho za zápěstí. „Nech toho! Snažím se ti něco vysvětlit.“

„Tak vysvětluj a já tě u toho budu líbat,“ zašeptal.

Chtěla jsem ho zarazit.

A vtom jsem to ucítila.

Pod prsty mi tepala jeho krev.

Pulzovala rychle a silně. Přísahám, že jsem ji slyšela. Znovu se ke mně naklonil a chtěl mi dát další pusu, a já spatřila žílu na jeho krku. Proudila v ní krev, viděla jsem, jak teče. Krev... Jeho rty se dotkly mých a já si vzpomněla, jak chutnala krev při rituálu. Byla studená, smíchaná s vínem a pocházela od nanicovatého slabocha,

který pro mě nic neznamenal. Zato Heathova bude horká, báječná... sladká... sladší než ta z „ledničky“ Elliotta...

„Au! Sakra, Zoey, tys mě škrábla!“ Vyrhl zápěstí z mého sevření. „Do háje, teď mi teče krev. Jestlis nechtěla, abych ti dal pusu, mělas to říct.“

Zvedl krvácející zápěstí a olízl kapku, která se na něm třpytila. Pak vzhlédl a ztuhl. Rty měl od krve. Cítila jsem ji, voněla stejně jako to víno, jenom ještě líp, mnohem líp. Ta vůně mě úplně omámila a zježily se mi chloupky na rukou.

Chtěla jsem ji ochutnat. Chtěla jsem to víc než cokoli jiného na světě.

„Chci...“ slyšela jsem se šeptat, ale tónem, který jsem vůbec neznala.

„Jo...“ odpověděl Heath, jako by byl v transu. „Jo... jak chceš. Udělám všechno, co budeš chtít.“

Tentokrát jsem se naklonila já k němu, přejela mu po rtu jazykem a tu kapku krve slízla. Úplně mi v puse explodovala. Všechny smysly mi sežehl plamen a zahltila mě rozkoš, jakou jsem nikdy nezažila.

„Ještě,“ řekla jsem ochraptěle.

Zdálo se, že Heath úplně ztratil řeč a umí jen kývat. Nabídl mi zápěstí. Už nekrvácelo. Když jsem rudý škrábanec olízla, zasténal. Ranka se pod dotekem mého jazyka znovu otevřela a začala z ní prýštit krev, hodně krve... ještě víc... Rozechvělými rukama jsem si přitáhla zápěstí k ústům a přitiskla rty k teplé kůži. Zasténala jsem rozkoší a –

„Panebože! Co to s ním provádíš?“ Rudou mlhu v mém mozku prořízl Kaylin výkřik.

Pustila jsem Heathovu ruku, jako by byla rozžhavená doběla.

„Padej od něj!“ vřeštěla Kayla. „Nech ho být!“

Heath se ani nehnul.

„Běž,“ nařídila jsem mu. „Běž a už se nevracej.“

„Ne,“ řekl. Vypadal úplně přičetně a hlas měl taky stoprocentně střízlivý.

„Ale ano. Padej odsud.“

„Pust' ho!“ zaječela Kayla.

„Kaylo, drž klapačku, nebo roztáhnu křídla, vrhnu se na tebe a vysaju tě do poslední kapky krve, ty hnusná zrádkyně!“ Z mých slov doslova kapal jed.

Zakvičela a dala se na útěk. Obrátila jsem se zpátky k Heathovi, který ze mě celou dobu nespustil oči.

„Musíš už taky jít.“

„Já se tě nebojím, Zo.“

„Heathe, já se bojím dost za nás oba.“

„Ale mně nevadí, cos udělala. Miluju tě, Zoey. Víc než dřív.“

„Zmlkni!“ Nechtěla jsem na něj křičet, ale moje slova jako by získala nějakou neznámou moc, protože šlehla jako bič. Trhl sebou. Namáhavě jsem polkla a přinutila se ke klidu. „Prostě běž pryč. Prosím.“ Ve snaze nějak ho přimět k odchodu jsem dodala: „Kayla teď určitě volá policajty. To by ani jednomu z nás moc nepomohlo.“

„Dobře, tak já jdu. Ale vrátím se a ty s tím nic nenaděláš.“ Rychle a naléhavě mě políbil. Ucítla jsem na našich rtech krev a prošlehl mnou žhavý plamen rozkoše. Heath seskočil ze zdi a vykročil do tmy. Za chvíli už jsem viděla jen tečku světla jeho baterky a nakonec zmizela i ta.

Věděla jsem, že na to nesmím myslet. Teď na to není vhodná doba. Metodicky, jako robot jsem se chytila větve a sešplhala s její pomocí dolů. Hrozně se mi třásla kolena, takže jsem dokázala dojít jen ke kmeni stromu, tam jsem se svezla na zem a přitiskla se zády k prastaré kůře, která ve mně vyvolala pocit bezpečí. Odněkud se vynořila Nala a skočila mi do klína, jako by nebyla moje kočka teprve pár minut, ale spoustu let. Když jsem se rozbřečela, vydrápala se mi na hrud' a přitiskla teplou hlavičku k mojí mokré tváři.

Připadalo mi to jako věčnost, ale nakonec vzlyky ustaly a zůstal mi jen knedlík v krku. Zalitovala jsem, že jsem nechala kabelku v rekreačním pavilonu, protože jsem nutně potřebovala papírový kapesník.

„Na, myslím, že by se ti mohl hodit.“

Ten hlas mě polekal. Trhla jsem sebou a Nala nazlobeně zamručela. Zamrkala jsem a skrz slzy uviděla, že mi někdo podává kapesník.

„D-díky,“ řekla jsem, vzala si ho a vysmrkala se.

„Není zač,“ odpověděl Erik Night.

18)

„Jsi v pohodě?“

„Jo, úplně. Všechno je OK.“ Byla to lež.

„Mně to tak nepřipadá,“ řekl Erik. „Můžu si přisednout?“

„Jasně,“ přisvědčila jsem bezvýrazně. Věděla jsem, že mám nos rudý jako ředkvička. Určitě mě slyšel, jak trapně popotahuju, a měla jsem neblahé tušení, že viděl aspoň kousek té děsivé scény mezi mnou a Heathem. Vždycky když jsem si začala myslet, že tahle noc už nemůže být horší, něco mě okamžitě vyvedlo z omylu. Střelila jsem po něm pohledem a pak si řekla: *Ale co, vždyť je to úplně fuk*. „Kdybys to náhodou ještě netušil, tak ta holka, která tě včera přistihla na chodbě s Afroditou, jsem byla já.“

Zůstal naprosto v klidu. „Já vím a mrzí mě, žes to viděla. Nechci, aby sis o mně udělala špatnou představu.“

„Co je podle tebe špatná představa?“

„Že s Afroditou něco mám.“

„To není moje věc,“ řekla jsem.

Pokrčil rameny. „Jen chci, abys věděla, že už spolu nechodíme.“

Už jsem měla na jazyku, že Afroditě tahle drobnost evidentně nějak unikla, ale pak se mi vybavilo, co jsme před chvilkou vyváděli s Heathem, a najednou mi došlo, že bych asi neměla Erika soudit moc přísně.

„Dobře, беру na vědomí, že vy dva spolu nechodíte,“ řekla jsem.

Pár vteřin mlčel, a když znovu promluvil, v hlase měl skoro hněvivý tón. „Afrodita ti neřekla, že v tom víně bude krev.“

Nebyla to otázka, ale stejně jsem odpověděla. „Ne.“

Zavrtěl hlavou a zatnul zuby. „Slíbila mi, že ti to poví. Že ti o tom řekne, až se budeš převlékat, a když s tím budeš mít problém, nebude ti ten pohár vůbec nabízet.“

„Tak to lhala.“

„No, to je u ní celkem normální.“

„Fakt?“ Vzedmula se ve mně vlna vzteku. „Dneska jde všechno od deseti k pěti. Nejdřív mě donutí jít na rituál Dcer temnoty, kde mi bez mého vědomí dají napít krve. Pak si to sem přihasí můj v podstatě bývalý přítel, jen tak mimochodem stoprocentní člověk, a nikdo se neobtěžuje mě upozornit, že se kvůli malinkaté kapičce jeho krve můžu proměnit v... v monstrum.“ Kousla jsem se do rtu a soustředila se na svůj vztek, abych se zase nerozbrečela. Rozhodla jsem se, že o Elizabethině duchu (nebo co to bylo) mluvit nebudu – to už by bylo na jednu noc příliš.

„Nikdo tě na to neupozornil, protože se ti to správně nemělo stát dřív než v sextě,“ podotkl tiše.

„Ehe?“ Dostala jsem další záchvat fantastické výmluvnosti.

„Touha po krvi se obvykle projeví až u sextánů, těsně před dokončením proměny. Sem tam se vyskytne nějaký kvintán, u kterého k tomu došlo předčasně, ale to je hodně vzácné.“

„Počkej – o čem to mluvíš?“ Připadalo mi, že mi v hlavě bzučí roj včel.

„Přednášky o touze po krvi a jiných věcech, které musejí zvládnout dospělí upíři, začínají až v kvintě. Pro sextány tvoří hlavní náplň studia, teda kromě předmětů, ze kterých chceš skládat závěrečky.“

„Ale já jsem teprve v tercii, a navíc jenom pár dní, vždyť mě označili předevcírem!“

„Máš jiné znamení než ostatní. Ty sama jsi jiná,“ řekl.

„Já nechci být jiná!“ Uvědomila jsem si, že skoro křičím, a ztlumila jsem hlas. „Jenom to chci nějak zvládnout jako všichni tady.“

„Pozdě, Červenko.“

„Co mám dělat?“

„Podle mě by sis měla promluvit se svojí mentorkou. Je to Neferet, vid’?“

„Ano,“ zamumlala jsem sklesle.

„No tak, nemrač se. Neferet je bezva. Už dlouho si žádné mládě pod křídla nevzala, takže do tebe zjevně vkládá velké naděje.“

„Já vím, já vím. Jenom si připadám...“ Jak si vlastně připadám, když pomyslím na to, že bych měla Neferet povědět všechno, co se dneska v noci stalo? Trapně. Jako by mi bylo zase dvanáct a musela jsem říct tělocvikáři, že jsem dostala měsíčky a musím si jít do šatny převléknout šortky. Kradmo jsem koukla po Erikovi. Byl nádherný, plný upřímného zájmu, prostě dokonalý. Zatraceně. Něco takového mu vykládat nebudu. Tak jsem místo toho vyhrkla: „Hloupě. Připadám si hloupě.“ Nebyla to úplná lež, až na to, že ve skutečnosti jsem si sice připadala trapně a hloupě, ale hlavně jsem se hrozně bála. Nechtěla jsem, aby se mi děly věci, které mě definitivně vyřadí z kolektivu.

„Co je na tom hloupého? Vlastně jsi mnohem dál než my všichni ostatní.“

„Hmm...“ Zaváhala jsem, ale pak jsem se zhluboka nadechla a vysypala za sebe: „Tobě ta krev, co byla dneska v poháru, chutnala?“

„Víš co? Řeknu ti tajemství. Na prvním rituálu Dcer temnoty jsem byl na konci tercie. Byl jsem tam z našeho ročníku jediný, teda kromě ‚ledničky‘. Přesně jako ty.“

Nevesele se zasmál. „Pozvaly mě jen proto, že jsem se dostal do finále soutěže v recitaci Shakespeara a druhý den jsem měl letět do Londýna.“ Podíval se na mě a zatvářil se trochu rozpačitě. „Ze Školy noci se do Londýna ještě nikdo neprobojoval. Byl to obrovský úspěch.“ Sebekriticky zavrtěl hlavou. „Vlastně jsem si na tom tenkrát hrozně zakládal, byl jsem nafoukaný spratek. No, Dcery temnoty mě zkrátka pozvaly a já tam šel. O té krvi jsem věděl, nechaly na mně, jestli se napiju nebo ne. A já se napil.“

„A chutnalo ti to?“

Tentokrát se zasmál upřímně. „Ani jsem to nespokl. Zvedl se mi žaludek a pozvracel jsem se. Nic odpornějšího jsem v životě do pusy nevzal.“

Zaskučela jsem a schovala si tvář do dlaní. „Tos mi moc nepomohl.“

„Protože tobě to chutnalo?“

„Slabé slovo,“ zahuhlala jsem, obličej pořád ještě v dlaních. „Tobě to připadalo jako nejodpornější věc na světě? Mně jako nejúžasnější. Vlastně teď už jsem zažila lepší, když...“ Zarazila jsem se, protože mi došlo, co se chystám říct.

„Když jsi ochutnala čerstvou krev?“ zeptal se ohleduplně.

Jenom jsem kývla, protože jsem se bála promluvit nahlas.

Odtáhl mi ruce a prstem mi zvedl bradu, aby mi viděl přímo do očí. „Za to se nemusíš stydět. Je to normální.“

„Šílet po krvi není normální. Pro mě ne.“

„Ale je. Všichni upíři se musejí naučit tuhle touhu zvládat,“ prohlásil.

„Já nejsem upír!“

„Nejsi, ještě ne. Ale taky nejsi žádné obyčejné mládě a na tom není vůbec nic špatného. Jsi výjimečná, Zoey, a výjimečné osobnosti bývají fascinující.“

Zvolna odtáhl prst od mojí brady a stejně jako před rituálem mi přes vybarvené znamení načrtl pentagram. Jeho dotek byl moc příjemný, teplý a maličko drsný. Taký se mi líbilo, že jsem na jeho blízkost nereagovala tak uhozeně jako na Heathovu. Neslyšela jsem, jak mu v žilách pulzuje krev, ani jsem ji neviděla tepat pod kůží na jeho krku. Ne že bych se zlobila, kdyby mi chtěl dát pusu...

Sakra práce! Stává se ze mě upíří coura? Co když se to ještě zhorší? Co když se začnu vrhat na všechny jedince mužského pohlaví bez ohledu na živočišný druh (dokonce třeba i na Damiena)? Asi bych se měla klukům obloukem vyhýbat, dokud nezjistím, co se to se mnou děje, a nenaučím se ovládat.

Pak jsem si vzpomněla, že jsem se přece snažila všem vyhnout. Proto jsem taky tady.

„Kde ses tu vlastně vzal, Eriku?“

„Šel jsem za tebou,“ odvětil prostě.

„Proč?“

„Došlo mi, co Afrodita provedla, a řekl jsem si, že budeš asi potřebovat kamaráda. Bydlíš se Stevie Rae, vid’?“

Přikývla jsem.

„Nejdřív jsem pro ni chtěl dojít a poslat ji za tebou, ale nevěděl jsem, jestli zrovna jí budeš chtít vykládat o...“ Odmlčel se a mávl směrem k rekreačnímu pavilonu.

„Ne! Já – já nechci, aby o tom věděla,“ vyhrkla jsem překotně, až jsem se zakoktala.

„To mě napadlo. Musím ti stačit já.“ Usmál se, ale potom se mu do očí vkradl rozpačitý výraz. „Fakt jsem tě nechtěl špehovat. Mrzí mě, že jsem vás s Heathem poslouchal.“

Ostentativně jsem začala drbat Nalu. Takže viděl, jak mě Heath líbá, a taky celou tu krvavou scénu. Kristepane, to je trapas... Potom mě něco napadlo a s ironickým

úsměvem jsem se na něj podívala. „Tak to jsme si kvit. Nechtěla jsem vás s Afroditou špehovat.“

Oplatil mi úsměv. „Dobře, jsme si kvit. To je fajn.“

Ucítila jsem divné šimrání v břiše. „Ujišťuju tě, že jsem se nechystala doopravdy roztáhnout křídla a vysát Kayle krev,“ vypravila jsem ze sebe.

Zasmál se. (Směje se vážně hrozně hezky, fakt!) „Já vím. Upíři neumějí létat.“

„Ale stejně se pěkně lekla.“

„Podle mě si to docela zasloužila.“ Maličko zaváhal a pak řekl: „Smím se na něco zeptat? Je to trochu osobní.“

„Hele, viděl jsi, jak do sebe s chutí liju pohár plný krve, zvracím, líbám svého bývalého, chlemtám jeho krev jako pes a brečím. A já zas viděla, jak se snažíš přemluvit svoji bývalou, aby ti ho nevykouřila. Jedna osobní otázka už mě nezabije.“

„Vážně byl ten kluk v transu? Tvářil se tak a mluvil tak.“

Neklidně jsem se zavrtěla a Nala začala protestovat. Musela jsem ji hezky podrbat, aby mi odpustila.

„Asi byl,“ připustila jsem konečně. „Nevím, jestli to byl opravdový trans, a rozhodně jsem neměla v úmyslu ho ovládnout nebo tak něco, žádné nadpřirozené triky... Ale choval se jinak. Fakticky nevím. Byl zkouřený a trochu opilý. Třeba byl jen v rauši.“ Z paměti se mi jako dusivý kouř vynořila ozvěna Heathova hlasu: *Jo... jak chceš... udělám, co budeš chtít*. A jeho pohled měl v sobě takovou zvláštní intenzitu. Ztraceně, kde by mě napadlo, že tupý fotbalista Heath je něčeho tak intenzivního vůbec schopný (když nepočítám intenzivní soustředění na míč). Beztak by to slovo ani neuměl správně napsat (ted' myslím slovo „intenzivní“, ne slovo „míč“).

„Choval se tak od začátku, nebo až od té chvíle, co... ehm... jsi...“

„Od začátku ne. Proč?“

„To znamená, že můžeme vyloučit dva důvody, proč mohl být divný. Zaprvé, kdyby byl zhulený, choval by se tak hned od začátku. Zadruhé, třeba byl úplně mimo, protože jsi strašně hezká a to samo o sobě stačí, aby se kluk choval, jako když je v transu.“

Jakmile to řekl, v podbřišku mě znovu zašimralo, jako bych tam měla motýly, a to se mi ještě s žádným klukem nestalo. Ani s tupým fotbalistou Heathem, ani s líným magorem Jordonem, natož s pošahaným muzikantem Jonathanem (seznam kluků, se kterými jsem chodila, je krátký, zato velice pestrý).

„Vážně?“ vzdychla jsem jako úplné pako.

„Vážně.“ Usmál se, jako bych přece jen takové pako nebyla.

Co se mu na mně může líbit? Jsem pošuk a mám úchylku na krev.

„Jenomže tím to taky být nemohlo. Že jsi nádherná, toho by si přece všiml hned, a ne až potom, co jsi mu dala pusu. A říkalas, že obluzeně začal vypadat až v momentu, kdy se objevila krev.“

(Obluzeně – ha ha – fakticky použil slovo „obluzeně“!) Pitomě jsem se křenila tomu, že řekl něco tak nenormálního, a vůbec jsem si nedávala pozor na jazyk. Kvůli tomu jsem se naprosto nemožně prokecla. „Vlastně to celé začalo tím, že jsem tu krev uslyšela.“

„Cos to říkala?“

A do háje. To jsem si chtěla nechat pro sebe. Odkášlala jsem si. „Heath se začal chovat jinak, když jsem uslyšela, jak mu v žilách teče krev.“

„To slyší jenom dospělí.“ Chvilku bylo ticho a pak se ušklíbl a dodal: „A Heath je děsné jméno, jako nějaký teplouš ze seriálu.“

„Těsně vedle. Hraje v útoku našeho fotbalového týmu.“

Přikývl a zatvářil se pobaveně.

„No, když jsme u toho, moc se mi líbí, jak sis změnil jméno. Night je fantastické příjmení,“ pronesla jsem ve snaze přispět svou troškou ke konverzaci a prokázat, že mám aspoň špetku inteligence.

Jeho úsměv se rozšířil. „Ale já nic neměnil. Erik Night se jmenuju od narození.“

„Jo aha, no, fakt pěkné jméno.“ Zastřelte mě, prosím.

„Díky.“

Podíval se na hodinky a já si všimla, že je skoro půl sedmé. Ráno. Stejně je to uhozené.

„Brzo už se rozední,“ řekl.

Došlo mi, že je načase se rozloučit, a tak jsem se začala škrábat na nohy a přitom se snažila neupustit Nalu. Erik mě vzal za loket a podržel mě, abych neupadla. Pomohl mi vstát, ale k odchodu se neměl. Stál tak blízko, že se Nalin ocas dotýkal jeho černého svetru.

„Zeptal bych se tě, jestli by sis nedala něco k jídlu, ale večeri bys v tuhle hodinu dostala leda v rekreačním pavilonu a tam se asi vracet nechceš.“

„To teda ani náhodou. Stejně nemám hlad.“

Jakmile jsem to řekla, zjistila jsem, že to je vyložená lež. Jen padla zmínka o jídle, uvědomila jsem si, že hladu doslova padám.

„Fajn, smím tě doprovodit zpátky na kolej?“ zeptal se.

„Jasně,“ odpověděla jsem s předstíranou nedbalostí.

Jestli mě s ním uvidí Stevie Rae, Damien a dvojčata, vypadnou jim oči z důlků.

Zamířili jsme ke kolejím. Šli jsme mlčky, ale nebylo to trapné ani nepříjemné. Vlastně se mi to líbilo. Sem tam jsme se náhodou dotkli rukama a já si v duchu říkala, že je fakticky úžasně vysoký a hezký a že bych ho za tu ruku hrozně ráda vzala.

„Teď jsem si vzpomněl,“ řekl najednou. „Nedopověděl jsem ti to o té krvi. Když jsem ji tenkrát při rituálu Dcer temnoty ochutnal poprvé, udělalo se mi špatně, ale od té

doby jsem si zvykl. Nemůžu říct, že bych po ní nějak moc toužil, ale už mi celkem chutná. A každopádně se mi líbí pocit, který ve mně vyvolává.“

Pátravě jsem se na něj zahleděla. „Že se ti motá hlava a nohy máš jako z gumy? Je to podobné, jako když jsi opilý, ale přitom jsi úplně střízlivý?“

„Přesně. Hele, víš, že upíři se nedokážou opít?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Je to kvůli nějakým změnám v metabolismu po proměně. Dokonce i mlád'atům dá hodně práce, když se chtějí doopravdy ztřískat.“

„Takže když se chce upír opít, dá si krev?“

Pokrčil rameny. „Tak nějak. Mimochodem, mlád'ata mají lidskou krev zakázanou.“

„Tak proč někdo nepoví učitelům, co Afrodita provádí?“

„Ona přece nepije lidskou krev.“

„Sorry, Eriku, ale já tam byla. V tom víně stoprocentně byla krev toho kluka, Elliotta.“ Otrásla jsem se. „Tomu teda říkám špatná volba.“

„Ale on není člověk,“ řekl Erik.

„Počkat – pít lidskou krev je zakázané.“ (Zatraceně! Přesně to jsem před chvílí udělala!) „Ale napít se krve jiného mláděte smíme?“

„Když ti dá napít dobrovolně, tak ano.“

„To nedává smysl.“

„Ale dává. Jak naše těla procházejí proměnou, přirozeně sílí naše touha po krvi, a tak potřebujeme nějaký způsob, jak ji utišit. Mlád'ata se rychle zotavují, takže se nikomu nemůže nic stát. A nemá to žádné vedlejší účinky, na rozdíl od toho, když se dospělý upír napije z živého člověka.“

Jeho slova mi bušila v hlavě jako ta otravná, zbytečně hlasitá hudba, kterou pouštějí v obchodech s oblečením. Chytila jsem se první věci, která se z toho chaosu vynořila. „Z živého člověka?“ vypískla jsem. „Doufám, že to

nemyslel tak, že se dá pít i z mrtvol!“ Znovu se mi zvedl žaludek.

Rozesmál se. „Ne, jenom jsem to chtěl odlišit od pití krve, kterou poskytují dárci upíří bance.“

„O něčem takovém jsem nikdy neslyšela.“

„To většina lidí. Učí se to až v kvintě.“

Pak se ze zmatku v mé utýrané mysli vynořil další detail. „A cos myslel těmi vedlejšími účinky?“

„Zrovna jsme to začali probírat v upíří sociologii. Když se dospělý upír napije přímo z živého člověka, může se mezi nimi vytvořit velice silné citové pouto. Upíři mu nepodléhají tak snadno, ale lidé mu můžou propadnout téměř okamžitě. Je to pro ně nebezpečné, logicky, už jen sama ztráta krve není zrovna zdraví prospěšná. A přičti k tomu fakt, že žijeme mnohem déle než oni, o desítky nebo i stovky let. Zkus se na to podívat z lidského hlediska – k smrti se zamiluješ do někoho, kdo vůbec nestárne, a z tebe se přitom stává scvrklý dědek nebo babka a nakonec umřeš.“

Znovu jsem si vybavila Heathův omámený, ale přitom neuvěřitelně intenzivní pohled a rozhodla jsem se, že o tom musím s Neferet promluvit, i když to bude sakramentsky těžké.

„Jo, to by byl průšvih,“ pípla jsem.

„Už jsme tady.“

Překvapilo mě, že stojíme před dívčí kolejí. Vzhlédla jsem k němu. „Takže díky, žes mě špehoval. Ne, doopravdy děkuju,“ pronesla jsem s trochu křivým úsměvem.

„Nemáš zač. Kdybys zase někdy potřebovala někoho, kdo strká nos do cizích věcí, jsem ti k službám.“

„Budu si to pamatovat,“ řekla jsem. „Díky.“ Přesunula jsem si Nalu na bok a natáhla ruku po klíce.

„Hej, Zoey!“ zavolal ještě.

Otočila jsem se zpátky k němu.

„Ty šaty Afrodité nevracej. Nechala tě dneska vstoupit do kruhu a tím ti oficiálně nabídla členství v Dcerách temnoty. Mají takovou tradici, že učednice velekněžky dá nové člence při jejím prvním rituálu dárek. Asi o žádné členství stát nebudeš, ale stejně máš právo si ty šaty nechat. Navíc ti sluší daleko víc než jí.“ Vzal mě za ruku (za tu, kterou jsem nedržela kočku) a obrátil ji dlaní nahoru. Potom mi prstem přejel po žilce, která mi prosvítala na vnitřní straně zápěstí těsně pod kůží. Šíleně se mi rozbušilo srdce.

„A taky bys měla vědět, že jsem ti k službám i v případě, kdybys někdy dostala chuť na dalšího panáka krve. Pamatuj si to.“

Sklonil se k mému zápěstí, jemně mě kousl do pulzujícího bodu a potom ho lehce políbil. Ani na chvíli se mi přitom nepřestal dívat do očí. Třepotání v podbřišku se vrátilo, jen mnohem silnější. Zašimralo mě na vnitřní straně stehů a najednou jsem potřebovala víc vzduchu. Jeho rty stále laskaly moje zápěstí a mně celým tělem projel záchvěv touhy. Musel cítit, jak se klepu. Přejel mi po kůži jazykem a já sebou znovu trhla. Nakonec se usmál a odešel. Právě začínalo svítat.

Celkem se mi ulevilo, když jsem zjistila, že ve společenské místnosti je jen pár holek. Na zápěstí mě totiž šimral Erikův absolutně nečekaný polibek (plus kousnutí) a já si nebyla jistá, jestli vůbec dokážu mluvit. Ani se po mně pořádně nepodívaly, jelikož byly přilepené k televizi, kde podle zvuku běžel pořad *America's Next Top Model*. Rychle jsem prošla do kuchyňky a položila Nalu na zem. Doufala jsem, že mi neuteče, než si udělám sendvič. Neutekla, dokonce za mnou všude chodila jako zrzavý pejsek, jenom si přitom pořád stěžovala (jinak se to její divné mňoukání nazvat nedá). Vždycky jsem zamumlala něco jako „já vím“ nebo „máš pravdu“, protože mi určitě vyčítala, že jsem se dneska chovala jako úplné pako, a v tom jsem s ní bohužel souhlasila. Když jsem měla sendvič hotový, popadla jsem pytlík preclíků (Stevie Rae nelhala, ve skříňkách nebylo po chipsech nebo sušenkách ani stopy), láhev coly (na značce mi nezáleží, hlavně když je to hnědé a není to bez cukru – fuj) a kočku a vyběhla jsem nahoru.

„Zoey! Už jsem se o tebe bála! Tak povídej, jak to šlo?“ Stevie Rae ležela v posteli s knížkou, zjevně na mě čekala. Měla na sobě bavlněné pyžamo s obrázky kovbojských klobouků a krátké vlasy jí trčely na stranu, jako kdyby si je přeležela ve spaní. Přísahám, že v tu chvíli vypadala nejvýš na dvanáct.

„No,“ začala jsem zvesela, „máme kočku.“ Natočila jsem se, aby kamarádka viděla Nalu, která se mi tiskla k boku. „Honem, pomoz mi, než něco upustím. Jestli to bude tohle zvíře, obě ohluchneme, to mi věř.“

„Ta je rozkošná!“ Stevie Rae vyskočila z postele a pokusila se vzít Nalu do náruče, ale kočka se mě držela, jako by šlo o život, a tak mi spolubydlící radši pomohla s jídlem a rozložila ho na můj noční stolek. „Páni, to jsou fantastické šaty.“

„Vid', musela jsem se před rituálem převléknout.“ To mi připomnělo, že je musím Afroditě vrátit. Takovýhle „dárek“ si nenechám, ať si Erik říká, co chce. A až je budu vracet, budu jí aspoň moct „poděkovat“, že mi „zapomněla“ říct o té krvi. Ježibaba jedna hnusná.

„Takže... jaké to bylo?“

Sedla jsem si na postel a dala Nale preclík. Okamžitě ho začala honit po podlaze (aspoň přestala remcat). Pak jsem si nacpala do pusy asi tak půlku sendviče naráz. Zaprvé jsem měla vážně hlad a zadruhé jsem hrála o čas. Nevěděla jsem, co mám Stevie Rae říct a co ne. Celá ta věc s krví mi dala fakticky zabrat a bylo to hrozně odporné. Co když se se mnou přestane kamarádit? Co když se mě začne bát?

Spolkla jsem sousto a rozhodla se zavést hovor na bezpečnější téma. „Erik Night mě doprovodil až ke dveřím.“

„Nekecej!“ Začala hopsat na matraci jako jojo. „Tak mluv, chci detaily!“

Významně jsem nadzvedla obočí. „Dal mi pusu.“

„Děláš si srandu? Kde? Jak? Líbilo se ti to?“

„Políbil mi ruku.“ Byla to jen malá lež, prostě se mi nechtělo vysvětlovat všechny souvislosti. „Loučili jsme se, přímo tady před kolejí. A líbilo se mi to moc.“ S pusou plnou sendviče jsem se na ni zakřenila jako blázen.

„Vsadím se, že Afrodita lezla vzteky po stropě, když jste spolu odcházeli z rekreačky.“

„No, tak to nebylo, já odešla sama a on mě pak dohonil. Šla jsem se, ehm, projít ke zdi a tam jsem našla Nalu.“ Podrbala jsem kočku na hlavě. Stočila se vedle mě do klubíčka, zavřela oči a začala příst. „Vlastně spíš ona našla mě. Seděla na větvi a já myslela, že potřebuje zachránit, tak jsem vylezla na zeď a potom jsem zahlédla – tomu nebudeš věřit – něco jako Elizabethina ducha a vtom se objevil ještě můj bývalý kluk z Jižní střední s mojí bývalou nejlepší kámoškou.“

„Co? Kdo? Zpomal. Začni tím Elizabethiným duchem.“

Zavrtěla jsem hlavou a dál žvýkala. Mezi sousty sendviče jsem se pustila do vyprávění. „Bylo to fakt strašidelné a divné. Seděla jsem nahoře na zdi, mazlila se s Nalou a najednou jsem si všimla, že se opodál něco hýbe. Podívala jsem se dolů a tam stála nějaká holka. Když zvedla hlavu, viděla jsem, že má červené oči, které tak jako svítí. Přísahám, že to byla Elizabeth.“

„To není možné! Určitě ses děsně lekla.“

„Příšerně. Jakmile mě uviděla, hrozně zaječela a utekla.“

„Ty jo, já bych se strachy počurala.“

„Já jsem k tomu taky neměla daleko, jenomže pak se objevili Heath s Kaylou a úplně mi to vypadlo z hlavy.“

„Kde se tady vzali? Sem se přece nemohli dostat.“

„Oni nebyli vevnitř, ale venku za zdí. Asi mě našli po hlase. Uklidňovala jsem Nalu, protože ta se z Elizabeth mohla zjančit.“

„Ona ji viděla taky?“

Přikývla jsem.

Stevie Rae se zachvěla. „To znamená, že tam doopravdy byla.“

„Jsi si jistá, že doopravdy umřela?“ Řekla jsem to téměř šeptem. „Třeba to byl nějaký omyl a ona je pořád naživu a schovává se nebo něco.“ Znělo to praštěně, ale rozhodně to bylo míň praštěné než představa, že jsem viděla ducha.

Kamarádka hlasitě polkla. „Je mrtvá. Viděla jsem, jak umírá. Všichni ve třídě to viděli.“

Připadalo mi, že má slzy na krajíčku, a já jsem se taky necítila zrovna dobře, a tak jsem radši odvedla řeč jinam. „Třeba jsem se spletla. Mohla to být prostě nějaká holka s divnýma očima, která jí je podobná. Byla tma jako v pytli a viděla jsem ji jen vteřinu, protože v tu chvíli dorazil Heath s Kaylou.“

„Co chtěli?“

„Heath tvrdil, že mě přijeli ‚vysvobodit‘.“ Protočila jsem oči. „Bezva nápad, co?“

„Jsou snad úplně pitomí?“

„Evidentně jsou. Jo, a potom se ukázalo, že moje bývalá nejlepší kámoška po Heathovi jede!“

Stevie Rae zalapala po dechu. „To je ale mrcha!“

„To mi povídej. Řekla jsem jim, ať vypadnou a už se nevracejí, pak jsem se rozbřečela a vtom mě našel Erik.“

„Jééé! To je šíleně romantické.“

„No, svým způsobem ano. Říkal mi Červenko.“

„Zjůva, přezdívká, to je fakticky dobré znamení.“

„Taky bych řekla.“

„A potom tě doprovodil ke koleji?“

„M-hm. Chtěl mě vzít někam na jídlo, jenže jinde než v rekreačním pavilonu už otevřeno nebylo a tam jsem se vracet nechtěla.“ Ale ne, do háje. Teď jsem řekla víc, než jsem měla.

„Takže Dcery temnoty nic moc?“

Zadívala jsem se spolubydlící do nevinných laních očí a došlo mi, že o pití krve jí prostě vyprávět nemůžu.

Aspoň ne hned. „No, víš, jak byla Neferet sexy a krásná a přitom úžasně elegantní?“

Přikývla.

„Afrodita to její vystoupení v podstatě okopírovala, ale vypadala přitom jako striptérka.“

„Mně vždycky přišla úplně děsná.“ Stevie Rae znechuceně zavrtěla hlavou.

„To mi vykládej.“ Podívala jsem se na ni a vyhrkla: „Včera, než mě Neferet odvedla sem na kolej, jsem viděla, jak se ho Afrodita pokouší Erikovi vykourit.“

„Fúúj, to snad ne! Ta je nechutná! Počkej, jak to myslíš, pokoušela?“

„Odstrčil ji a řekl, že to nechce. Že už o ni nestojí.“

Kamarádka se zahihňala. „Vsadím se, že v ní pěkně bouchly saze. Úplně to vidím.“

Vzpomněla jsem si, jak se po něm plazila, i když ji jasně odmítl. „Vlastně by mi jí bylo docela líto, kdyby nebyla taková... taková...“ Nemohla jsem najít správné slovo.

„Hnusná ježibaba?“ pomohla mi Stevie Rae.

„No, jinak se to asi říct nedá. Vůbec ji nechápu, chová se, jako by měla právo být na všechny zlá a my jsme se jí měli ještě klanět nebo co.“

Spolubydlící přikývla. „A její kámošky jsou úplně stejné.“

„Jo, pekelná trojčata. Už jsem měla to potěšení.“

„Myslíš Válečníci, Strašnou a Vosu?“

„Přesně. Co je to proboha napadlo, vybrat si taková uhozená jména?“ Nacpala jsem si do pusy pár preclíků.

„Všechny v té jejich partě si myslí to samé – že jsou lepší než ostatní a že se jim nic nemůže stát, protože Afrodita se má stát velekněžkou.“

Vyhrkla jsem první věc, která mi přišla na mysl. „Podle mě Nyx něco takového nedovolí.“

„Jak to myslíš? Ten jejich kroužek má všechny pod palcem a Afrodita stojí v čele Dcer temnoty už od kvinty, kdy se projevilo její nadání.“

„Co vlastně umí?“

„Má věštecké vize, předpovídá různé katastrofy.“ Stevie Rae nakrčila nos.

„Myslíš, že si jen vymýšlí?“

„Sakryš, to ne! Vidí všechno do nejmenších podrobností. Jenom si myslím, a Damien s dvojčaty se mnou souhlasí, že si některé vize nechává pro sebe a mluví jen o těch, které na ni přijdou, když jsou kolem ní lidé, kteří nepatří do jejího kroužku.“

„Počkej, to jako naznačuješ, že se dozví o nějakém neštěstí dřív, než se stane, a neudělá nic, aby se mu zabránilo?“

„Jo. Minulý týden měla vizi při obědě, ale ty její ježibaby kolem ní udělaly kruh a snažily se ji nenápadně vyvést z jídelny. Damien zrovna běžel chodbou, protože měl zpoždění, vrazil do nich, a když se rozprskly, uviděl Afroditu v jasném transu. Kdyby se to nestalo, nikdo by se o její vizi nedozvěděl a lidé z toho letadla by možná byli všichni mrtví.“

Zaskočil mi preclík. Mezi záchvaty kašle jsem vyprskla: „Viděla spadnout letadlo? Je normální?“

„Damien poznal, že má vizi, a zavolal Neferet. Afrodita jí musela říct, že viděla, jak těsně po startu padá letadlo. Vždycky si všechno pamatuje naprosto jasně, a tak popsala letiště, dokonce jí nadiktovala identifikační číslo, co bylo napsané na ocasu. Neferet se spojila s denverským letištěm, tam ten stroj ještě jednou pořádně prohlédli a našli nějakou závadu, které si předtím nevšimli. Prý kdyby ji neopravili, okamžitě po startu by letadlo spadlo. Ale já bych se vsadila, že kdyby ji Damien nepřistihl, Afrodita by o tom nikomu neřekla ani slovo. Samozřejmě si

vymyslela nějakou lež, jako že ji kamarádky zrovna vedly z jídelny k Neferet. Kecy.“

Už jsem chtěla říct, že ani Afrodita a její ježibaby by určitě nenechaly záměrně umřít stovky lidí, ale pak se mi vybavily ty jejich ohavné řeči na rituálu – *Lidští chlapi jsou zmetci... Nejlepší by bylo, kdyby všichni pochcípali...* Došlo mi, že to myslely úplně vážně.

„Tak proč Afrodita nezahlala i Neferet? Mohla jí to letiště popsat jinak nebo třeba přeházet číslice v čísle toho letadla.“

„Upíři poznají, když lžeš, zvlášť když je to odpověď na přímou otázku. A nezapomínej, že Afrodita se za každou cenu chce stát velekněžkou. Kdyby Neferet přišla na to, že je takhle zlá, mohla by se se svým plánem rozloučit.“

„Afrodita nemá žádné právo být velekněžka. Je sobecká a plná nenávisti. A ty její kámošky jakbysmet.“

„No jo, jenomže Neferet o tom neví, a to byla její mentorka.“

Udiveně jsem zamžikala. „To si snad děláš legraci! Chceš říct, že ji neprokoukla?“ To přece není možné, na to je velekněžka moc chytrá.

Stevie Rae pokrčila rameny. „Když je u toho Neferet, Afrodita se chová jinak.“

„Ale stejně...“

„Navíc má velké nadání, a to znamená, že ji Nyx předurčila k velkým věcem.“

„Nebo to znamená, že je pekelný démon a svoji moc čerpá z temné strany síly. No tak, copak tady nikdo neviděl *Hvězdné války*? Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že se Anakin Skywalker přidá k temné straně, a koukni, jak to dopadlo.“

„Ehm, Zoey, vždyť to je vymyšlený příběh.“

„Ale je v něm hodně pravdy.“

„No, nevím, co by ti Neferet řekla, kdybys za ní s tímhle přišla.“

Zakousla jsem se do zbytku sendviče a zamyslela se nad tím. Možná bych za ní doopravdy měla jít. Neferet se mi zdála moc inteligentní na to, aby Afroditě skočila na špek. Určitě už dávno ví, že s ježibabami není něco v pořádku. Možná by stačilo, kdyby někdo sebral odvalu a promluvil s ní o tom.

„Už si u ní na Afroditu někdo stěžoval?“ zeptala jsem se.

„Pokud vím, tak ne.“

„Proč ne?“

Kamarádka se zatvářila rozpačitě. „No, vypadalo by to jako žalování. A co bychom Neferet jako řekli? Že si *myslíme*, že Afrodita *možná* tají vize, ale nemáme jiný důkaz než to, že je hnusná mrcha?“ Zavrtěla hlavou. „To by nám asi neprošlo. A i kdyby nám z nějakého nepochopitelného důvodu uvěřila, co by s ní mohla dělat? Nemůže ji přece vykopnout ze školy a nechat ji, ať se venku uchrchlá k smrti. Zůstala by tady dál, měla by pořád svoji partu a spoustu kluků, kteří jen čekají, až na ně lusknou prsty. Připadá mi, že to nemá cenu.“

Měla samozřejmě pravdu, ale stejně se mi to nelíbilo. Ani trochu.

Všechno by mohlo být jinak, kdyby se do čela Dcer temnoty postavilo místo Afrodity jiné mládež, silnější než ona.

Provinile jsem sebou škubla a pokusila se to zamaskovat tím, že jsem si pořádně lokla coly. Co mě to napadlo? Já přece o žádnou moc nad ostatními nestojím! Nechci být velekněžka ani se zamíchat do úplně nesmyslné bitvy proti Afroditě a půlce školy, která s ní táhne (zvláště když se ta půlka skládá ze samých krásných kluků a holek). Chci prostě v tomhle novém životě najít

svoje místo, kde si budu připadat jako doma – kde nebudu vyčínat a budu přesně taková jako druzí.

Pak jsem si vzpomněla na elektrické jiskření, které mě zaskočilo při obou obřadech. Jak jsem na vlastní kůži cítila jednotlivé živly a jak jsem se musela držet, abych zůstala stát v kruhu a nepřipojila se k Afroditinu vzývání.

„Stevie Rae, když velekněžka vytváří kruh, cítíš při tom něco?“ zeptala jsem se v náhlém popudu.

„Jak to myslíš?“

„Třeba když do kruhu vstupuje oheň. Cítíš při tom horko?“

„Ne. Vyvolávání se mi hrozně líbí, a někdy když se Neferet modlí, celým kruhem projede něco jako elektřina, ale to je všechno.“

„Takže kolem tebe nefouká, když se přivolává vzduch, u vody necítíš déšť a u země trávu pod nohama?“

„Jasně že ne. Něco takového by cítila jediná velekněžka s hrozně silným nadáním pro živly...“ Najednou se zarazila a vytřeštila oči. „Chceš říct, že ty jsi něco takového cítila?“

Rozpačitě jsem poposedla. „Možná.“

„Možná!“ vykvikla. „Zoey! Dochází ti vůbec, co to může znamenat?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Zrovna minulý týden jsme v sociologii probírali nejslavnější upíří velekněžku v celých dějinách. Kněžka s nadáním pro všechny čtyři živly už se nevyskytla celá staletí.“

„Všech pět,“ podotkla jsem sklesle.

„Všech pět! Působil na tebe i duch?“

„No, asi ano.“

„Zoey! To je fantastické! Žádná velekněžka ještě neměla nadání pro všech pět živlů.“ Ukázala hlavou na moje znamení. „Proto máš tohle. Odlišuje tě od nás ostatních a ty vážně jsi jiná.“

„Stevie Rae, mohlo by to ještě nějaký čas zůstat mezi námi? Jako že bychom to neřekly ani Damienovi a dvojčatům? Já... prostě o tom chci ještě trochu popřemýšlet. Sypte se to na mě jedno za druhým, jsem z toho dost vedle.“

„Ale Zoey, já...“

„A třeba jsem se spletla,“ skočila jsem jí honem do řeči. „Co když to bylo jenom vzrušení nebo nervozita? Vždyť jsem nikdy předtím na žádném takovém obřadu nebyla. Víš, jaký by to byl trapas, kdybych všem vykládala, že jsem první mládě v historii, které má nadání pro všech pět živlů, a potom se ukázalo, že to byly jen nervy?“

Stevie Rae se kousla do tváře. „Já nevím. Podle mě bys to měla někomu říct.“

„Jo, a jakmile se ukáže, že se mi to jen zdálo, Afrodita a její parta si mě pěkně vychutnají.“

Spolubydlící zbledla. „Kristova noho. Máš pravdu, to by byl děs. Dokud si to nesrovnáš v hlavě, ani nepípnu, slibuju.“

Její reakce mi něco připomněla. „Hele, co ti Afrodita udělala?“

Sklopila oči, složila ruce do klína a schoulila se, jako by se do ní najednou dala zima. „Pozvala mě na rituál. To jsem tady byla teprve asi měsíc a hrozně mě potěšilo, že se o mě zajímají největší hvězdy školy.“ Zavrtěla hlavou a záměrně se mi vyhnula pohledem. „Byla jsem hloupá, jenomže jsem tady ještě nikoho moc neznala a myslela jsem, že se mnou třeba chtějí kamarádit. Tak jsem šla. Ale oni mě nechtěli vzít mezi sebe. Potřebovali mě jako... jako dárce krve pro svůj rituál. Dokonce se mi posmívali, že jsem ‚lednička‘, jako bych se k ničemu jinému nehodila. Rozbrečela jsem se a odmítla jim tu krev dát. Vysmály se mi a vykoply mě. Tak jsem se seznámila s Damienem a potom s Erin a Shaunee. Zrovna si venku

povídali, a když viděli, jak běžím z rekreačky, dohonili mě a řekli, ať si z toho nic nedělám. Od té doby se kamarádíme.“ Konečně se na mě podívala. „Promiň. Měla jsem ti to povědět už předtím, ale věděla jsem, že k tobě si nic podobného nedovolí. Jsi ohromně silná a Afrodita je zvědavá na tvoje znamení. A taky jsi dost hezká na to, aby tě chtěly přijmout mezi sebe.“

„Ty přece taky!“ Z představy Stevie Rae, která sedí zhroucená na židli jako Elliott, se mi zvedal žaludek. Natož z představy, že piju její krev...

„Já jsem spíš roztomilá. Nepatřím mezi ně.“

„Já taky ne!“ vykřikla jsem, až jsem probudila Nalu. Otráveně na mě zamručela.

„Vždyť já vím. Tak jsem to nemyslela. Prostě jsem věděla, že o tebe budou stát, a tak je ani nenapadne takhle tě využít.“

Ne, na mě jen přichystaly léčku a pokusily se mě vyděsit. Ale proč? Počkat! Už vím, o co jim šlo. Erik přece říkal, že napoprvé se mu z krve udělalo špatně a dokonce se pozvracel. Jsem tady teprve dva dny. Snažily se mě znechutit, abych už na žádný jejich rituál v životě nepáchla.

Nechtěly, abych mezi Dcery temnoty vstoupila, ale nemohly ani před Neferet přiznat, že o mě nestojí. Tak se mě pokusily přimět, abych členství odmítla sama. Zdejší vládkyně Afrodita mě z nějakého zvráceného důvodu v Dcerách temnoty nechce. Tyhle samozvané královny mi odjakživa šly na nervy. Bohužel mi okamžitě došlo, co musím udělat.

Do pytle. Já do toho jejich praštěného klubu naschvál vstoupím.

„Nezlobíš se na mě, Zoey, vid', že ne?“ pípala nesměle Stevie Rae.

Zamrkala jsem, abych si vyčistila hlavu. „Jasně že ne! Mělas pravdu, Afrodita se mě nesnažila přinutit, abych jim

dala krev.“ Nacpala jsem si do pusy poslední kousek sendviče a rychle ho spolkla. „Páni, jsem úplně vyřízená. Pomůžeš mi najít nějakou krabici a udělat z ní záchod pro Nalu, abych si mohla jít lehnout?“

Stevie Rae najednou ožila a s obvyklou energií vyskočila z postele. „Koukni.“ Odhopsala do kouta a ukázala na velkou zelenou tašku s bílým nápisem CHOVATELSKÉ POTŘEBY FELICIA, 2616 S. HARVARD, TULSA. Vytáhla z ní kočičí záchod, misku na žrádlo a na vodu, krabici granulí Friskies (se systémem pro redukci tvorby chlupových chomáčů!) a pytel kočkolitu.

„Jak jsi to mohla vědět?“

„To není ode mě. Našla jsem tu tašku přede dveřmi, když jsem se vrátila od večere.“ Sáhla na dno a vyndala ještě obálku a sladký růžový obojek se stříbrnými cvočky. „Tohle je pro tebe.“ Podala mi obálku, na které bylo napsané moje jméno, a začala přemlouvat Nalu, aby si nechala obojek nasadit.

Uvnitř byl list drahého nažloutlého dopisního papíru a na něm krásným rozmáchlým rukopisem napsaná jediná řádka.

Skylar mi řekl, že už jste se našly.

Pod tím byla místo podpisu iniciála N.

Rozhodla jsem se, že si promluvíím s Neferet. Přemýšlela jsem o tom, když jsme se Stevie Rae druhý den hltaly snídani. Nechtěla jsem jí ale vykládat o svých divných reakcích na živly, pořád platilo, co jsem řekla spolubydlící – třeba se mi to opravdu jenom zdálo. Co kdybych musela jít na nějaký test nadání nebo tak něco (v téhle škole je možné všechno!) a zjistilo se, že mám akorát tak příliš bujnou fantazii? To jsem nehodlala riskovat. Prostě si to zatím nechám pro sebe a počkám, jak se to bude vyvíjet. Nebudu mluvit ani o Elizabethině duchu, ještě by si o mně Neferet začala myslet, že jsem cvok... Je bezvadná učitelka, to ano, ale přece jen je taky dospělá. Už to slyším: „To se ti jen zdálo, procházíš teď velkou proměnou a pochopitelně jsi předrážděná...“ Ale o té krvi si s ní prostě popovídat musím, to se nedá nic dělat. (Brrr... Jestli mi tolik chutná, proč se mi pořád ještě zvedá žaludek pokaždé, když na to pomyslím?)

„Myslíš, že s tebou půjde i na vyučování?“ zeptala se Stevie Rae a ukázala na Nalu.

Zadívala jsem se na zem. Kočka mi ležela u nohou a spokojeně předla. „Může?“

„Jako jestli smí?“

Přikývla jsem.

„Jasně, kočky tady smějí všude.“

„Aha.“ Sklonila jsem se a pošimrala ji na hlavičku. „V tom případě bych řekla, že se mnou zůstane celý den.“

„No, jsem ráda, že si vybrala tebe a ne mě. Všimla jsem si, že je to pěkná uzurpátorka, přes noc tě úplně vytlačila z polštáře.“

Rozesmála jsem se. „To je fakt. Zajímalo by mě, jak mě z něj taková malá kočička dokázala dostat.“ Narovнала jsem se. „Jdeme, nebo budeme mít pozdní příchod.“

Vzala jsem prázdnou misku, vstala od stolu a málem jsem se srazila s Afroditou. Jako obvykle za ní stály Strašná a Válečnice. Vosu jsem nikde neviděla (možná se jí ráno ve sprše rozpustila křídylka, ha ha). Afroditin nepříjemný úsměv mi připomněl piraňu, kterou jsem viděla, když jsme byli se třídou na výletě v akváriu.

„Čau, Zoey, včera jsi zmizela tak rychle, že jsem se s tebou ani nestačila rozloučit. Mrzí mě, že se ti to nelíbilo, ale Dcery temnoty prostě nejsou pro každého.“ Střelila pohledem po Stevie Rae a ušklíbła se.

„Ale ne, vždyť to bylo super! A do těch šatů, cos mi dala, jsem se úplně zamilovala!“ vykřikla jsem afektovaně. „Děkuju, žes mi nabídla členství. Samozřejmě přijímám a hrozně se těším.“

Afroditin zubatý úsměv poněkud povadl. „To myslíš vážně?“

Usmála jsem se tak připitoměle, jak to jen šlo. „No jasně! Kdy bude další schůze nebo rituál nebo něco – vlastně se můžu zeptat Neferet, chci si s ní zrovna dneska promluvit. Určitě bude mít radost, že jste se ke mně včera v noci chovaly tak hezky a že teď patřím k Dcerám temnoty.“

Zarazila se jen na okamžik, potom znovu vykouzčila zářivý úsměv a dokonale napodobila můj falešně nadšený tón. „Ano, to Neferet určitě moc potěší, ale já jsem předsedkyně a rozvrh Dcer temnoty znám samozřejmě nazpaměť, takže se jí na žádné takové hlouposti ptát

nemusíš. Zítra slavíme svátek Samhain. Rozhodně si vezmi svoje nové šaty!“ Z jejího hlasu při té poslední větě doslova kapal jed. Můj úsměv se ještě rozšířil. Evidentně jsem se dotkla citlivého místa. „Sejdeme se v rekreačním pavilonu hned po večeři, přesně v půl páté ráno.“

„Bezva, budu tam.“

„Výborně, to je opravdu příjemné překvapení,“ odvětila medově. Pak společně se Strašnou a Válečnicí (vypadaly krapet otřeseně) z kuchyně odešly.

„Ježibaby jedny hnusné,“ zamumlala jsem pro sebe. Všimla jsem si, že Stevie Rae na mě šokovaně zírá.

„Ty tam vstoupíš?“ zašeptala.

„Počkej, jenom si to špatně vykládáš. Víš co? Vysvětlím ti to cestou.“ Šoupla jsem naše misky do myčky a vystrkala zamlklou spolubydlící z koleje. Nala šla s námi, a když se ke mně nějaká jiná kočka přichomýtlá na její vkus moc blízko, zasyčela na ni. „Jen zkoumám terén, sama jsi mi to včera večer radila.“

„Tak to беру zpátky. Mně se to nelíbí,“ řekla a zavrtěla hlavou, až jí krátké vlasy zavířily.

„Copak neznáš to přísloví ‚poznej svého nepřítele‘?“

„Znám, ale...“

„Přesně to dělám. Afrodita si tady dělá, co chce, a to není správné. Je zlá. Sobecká. Někoho takového Nyx jako velebněžku určitě nechce.“

Stevie Rae vykulila oči. „Ty jí to zatrhneš?“

„No, rozhodně to aspoň zkusím.“ Jakmile jsem to vyslovila nahlas, zašimralo mě na čele, přesně na safírovém měsíčním srpku.

„Děkuju za ty věci, které jste mi dala pro Nalu,“ řekla jsem.

Neferet zvedla oči od písemky, kterou zrovna opravovala, a usmála se. „Nala – to jméno se k ní hodí. Ale měla bys poděkovat Skylarovi, ne mně. To on mi

prozradil, že už jste se našly.“ Pak se podívala na kouli zrzavých chlupů, která se mi netrpělivě motala pod nohama. „Hodně se na tebe upnula.“ Vzhledla zase ke mně. „Zoey, slyšíš někdy v hlavě její hlas a víš přesně, kde právě je, i když je jinde než ty?“

Překvapeně jsem zamrkala. Neferet si myslí, že bych mohla mít nadání pro kočky! „Ne, v hlavě nic neslyším. Teda ne že by si každou chvíli na něco nestěžovala nahlas. A nemůžu vědět, kde je, když není se mnou, protože se ode mě nehne ani na krok.“

„Je rozkošná.“ Velekněžka zakývala na moji kočku ukazováčkem. „Pojď ke mně, děťátko.“

Nala bez váhání vyskočila na její psací stůl a smetla z něj půlku papírů.

„Ale ne, omlouvám se, Neferet.“ Chtěla jsem kočku ze stolu sundat, ale velekněžka mě zarazila. Podrbala Nalu za ušima a kočka zavřela oči a začala příst.

„U mě je každá kočka vítaný host a papíry se dají vždycky zase snadno srovnat. O čem si se mnou chceš doopravdy promluvit, ptáčátko?“

Když mě oslovila babiččinou přezdívkou, píchlo mě u srdce a najednou se mi po ní zastesklo tak hrozně, že mi vhrkly do očí slzy.

„Stýská se ti po domově?“ zeptala se Neferet laskavě.

„Ne, vlastně ani ne. Jen po babičce. Ale nějak jsem si to neuvědomila, protože teď mám plnou hlavu jiných věcí,“ odpověděla jsem s provinilým pocitem.

„Otec a matka ti nescházejí.“

Vlastně to nebyla otázka, ale zdálo se mi, že jí to musím vysvětlit. „Ne. Tátu v podstatě stejně nemám, odešel od nás, když jsem byla ještě malá. Máma se před třemi lety znovu vdala a, no...“

„Mně se můžeš svěřit. Nemusíš se bát, že to nepochopím,“ pobídla mě.

„Nesnáším ho!“ vyhrkla jsem a náhle se ve mně vzedmul nečekaný hněv. „Od té doby, co se vetřel do naší rodiny, se všechno úplně pokazilo. Máma se hrozně změnila. Připadá mi, že prostě nedokáže být zároveň jeho žena a moje matka. Už dlouho jsem se tam necítila být doma.“

„Mně zemřela matka, když mi bylo deset let. Otec si nenašel novou ženu, místo toho si udělal manželku ze mě. Zneužíval mě až do patnácti, kdy mě Nyx označila a tím mě zachránila.“ Odmlčela se, abych měla čas se vzpamatovat, a teprve potom pokračovala: „Vím, jaké to je, když začneš nenávidět svůj domov, a jistě teď věříš, že to není jen prázdná fráze.“

„To je strašné.“ Nevěděla jsem, co jiného na to říct.

„Bylo to strašné, tenkrát. Ted' už je to pouhá vzpomínka. Zoey, lidé, kteří patřili do tvé minulosti a se kterými se setkáš v budoucnu, ti budou postupně připadat stále méně důležití, a nakonec ti na nich přestane záležet úplně. V průběhu proměny na to přijdeš sama.“

Její hlas najednou ochladí a vytratily se z něj veškeré emoce. Měla jsem z toho divný pocit a bezděky jsem namítla: „Nechci, aby mi přestalo záležet na babičce.“

„Ale jistě.“ Náhle byla zase vřelá a laskavá. „Ještě není ani devět večer, nechceš jí zavolat? Nevadí, že přijdeš pozdě na dramatickou výchovu, u profesorky Nolanové tě omluvím.“

„Děkuju, to budu moc ráda. Ale chtěla jsem s vámi mluvit o něčem jiném.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Včera jsem se napila krve.“

Přikývla. „Ano, Dcery temnoty často přimíchají do obřadního vína trochu krve nějakého mláděte. V tomhle věku jim to připadá fascinující. Tebe to rozrušilo, Zoey?“

„No, zjistila jsem to, až když jsem se napila, a opravdu mě to rozrušilo.“

Neferet se zamračila. „To nebylo správné, že tě na to Afrodita předem neupozornila. Mělas mít možnost to odmítnout. Promluvím si s ní.“

„Ne!“ vyhrkla jsem zbytečně prudce a musela jsem se hodně snažit, abych se zklidnila. „Ne, to nemusíte. Vyřešíme si to mezi sebou. Rozhodla jsem se, že se stanu členkou Dcer temnoty, a nechci, aby to vypadalo, jako že jsem dostala Afroditu do průšvihů.“

„To máš asi pravdu. Afrodita je občas trochu náladová, ale věřím, že ty si s tím poradíš, Zoey. Obecně jsme rádi, když si mláďata své vzájemné neshody dokážou vyjasnit sama, a zbytečně se do jejich záležitostí nevměšujeme.“ Pozorně se na mě zadívala, zjevně si o mě dělala starosti. „Je normální, že ti krev zpočátku vůbec nechutná. Kdybys tu byla déle, věděla bys to.“

„No, ono je to jinak. Mně... mně doopravdy hodně chutnala. Erik říkal, že je to dost neobvyklé.“

Velekněžčino krásné obočí vyletělo nahoru. „To tedy skutečně je. Točila se ti také hlava a cítila ses rozjařeně?“

„Ano, obojí,“ řekla jsem tiše.

Zahleděla se na moje znamení. „Jsi výjimečná, Zoey Redbirdová. No, nejlepší bude, když na hodiny sociologie budeš chodit se sextány.“

„A nešlo by to nějak jinak?“ vyhrkla jsem rychle. „Už tak si připadám jako nějaká atrakce, protože všichni neustále zírají na moje znamení a čekají, jestli neudělám něco divného. Když mě dáte do třídy k mláďatům, která už mají za sebou tři roky tady, všem bude jasné, že jsem doopravdy úplný mutant.“

Neferet zaváhala a zamyslela se. Pořád přitom drbala Nalu za ušima. „Chápu, co máš na mysli, Zoey. Už je to víc než sto let, co jsem byla teenager, ale upíři mají vynikající paměť, takže si moc dobře vzpomínám, jaké to bylo, procházet proměnou.“ Vzdychla. „Dobře, navrhuji kompromis. Můžeš na sociologii zůstat s terciány, ale dám

ti učebnici pro nejvyšší ročník a ty si každý týden přečteš aspoň jednu kapitolu, a kdybys něčemu nerozuměla, přijdeš za mnou.“

„To беру,“ souhlasila jsem.

„Víš, Zoey, jak procházíš proměnou, stává se z tebe doslova a do písmene zcela nová bytost. Upíři nejsou lidé, jen humanoidi. Teď tě taková myšlenka zřejmě pohoršuje, ale to, že máš ráda krev, je v tomto novém životě tak normální, jako když jsi v tom starém měla ráda...“ Chvilku se zarazila a pak s úsměvem dořekla: „...colu.“

„Páni! Je něco, co o mně nevíte?“

„Nyx mi propůjčila mnoho darů. Kromě nadání pro naše překrásné kočky a léčitelských schopností mám ještě mimořádnou intuici.“

„Umíte číst myšlenky?“ zeptala jsem se nervózně.

„Ne tak docela. Dokážu zachytit jen malé střípky, fragmenty. Například vím, že mi o včerejším večeru chceš říct ještě něco.“

Pořádně jsem se nadechla. „Když jsem zjistila, co se mnou dělá krev, utekla jsem z rekreačního pavilonu a narazila jsem na Nalu. Byla na stromě u školní zdi. Myslela jsem, že tam uvízla, tak jsem vyšplhala nahoru a začala ji k sobě lákat. A při tom mě tam našli dva moji bývalí spolužáci.“

„Co se stalo?“ Neferet ztuhla a přestala Nalu hladit. Veškerá její pozornost směřovala ke mně.

„Bylo to nepříjemné. Oni... byli opilí a zkouření.“ Sakra, takhle naplno jsem to říct nechtěla!

„Chtěli ti ublížit?“

„Ne, vůbec ne. Byla to moje bývalá nejlepší kamarádka a kluk, se kterým už skoro nechodím.“

Znovu nadzvedla obočí.

„No, rozešla jsem se s ním, ale pořád k sobě něco cítíme.“

Kývla, jako že rozumí. „Pokračuj.“

„S Kaylou jsme se hned pohádaly. Chová se ke mně jinak než dřív a já mám najednou taky pocit, že není taková, jak jsem si myslela.“ Jen jsem to vyslovila, uvědomila jsem si, že je to pravda. Kayla se nezměnila, ve skutečnosti je úplně stejná jako vždycky. Ale ty drobnosti, které jsem dřív přehlížela, jako její hloupé řeči a jak umí být na některé lidi ošklivá, mi zničehonic hrozně vadí. „To je jedno. Odešla a nechala mě s Heathem o samotě.“ Zarazila jsem se, protože jsem nevěděla, jak mám pokračovat.

Velekněžka přimhouřila oči. „Zatoužila jsi po jeho krvi.“

„Ano,“ šeptla jsem.

„Napila ses z něj, Zoey?“ zeptala se ostře.

„Jenom jsem mu olízla škrábanec. Ten jsem mu udělala já. Nechtěla jsem, ale když jsem uslyšela jeho tep... škrábla jsem ho úplně mimoděk.“

„Takže přímo z rány ses nenapila?“

„Jenom maličko, pak se vrátila Kayla a vyrušila nás. Začala děsně vyvádět, a tak se mi konečně podařilo Heatha přemluvit, aby odešel.“

„On nechtěl?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, nechtěl.“ Už zase mě pálily v očích slzy. „Neferet, mě to hrozně mrzí! Nechtěla jsem. Vůbec jsem nevěděla, co dělám, dokud Kayla nezačala ječet.“

„Samozřejmě že sis nemohla uvědomit, co se děje. Jak by čerstvě označené mládě mohlo vědět o touze po krvi?“ Mateřsky a chlácholivě mě pohladila po ruce. „Není moc pravděpodobné, že jste se otiskli.“

„Otiskli?“

„To se často stává, když se upír napije přímo z člověka, zvláště když mezi nimi už předtím existovalo citové pouto. Proto mají mlád'ata zakázáno pít lidskou krev. Ve skutečnosti se ani dospělým nedoporučuje, aby se

živili přímo z lidí. Existuje dokonce jedna upíří sekta, která to považuje za neetické a snaží se prosadit zákonný zákaz.“

Všimla jsem si, že jí při těch slovech ztmavly oči. Tvářila se hodně zvláště. Znervózněla jsem a zachvěla se. Velekněžka zamrkala a najednou zase vypadala úplně normálně. Nebo se mi to všechno jen zdálo?

„Ale to je problematika, kterou si ponechám k sociologické diskuzi se svými sextány.“

„Co mám s Heathem dělat?“

„Nic. Jestli se tě znovu pokusí navštívit, ohlas mi to. Kdyby ti volal, nezvedej telefon. Jestli má počáteční příznaky otisku, bude ho neodolatelně přitahovat i pouhý tvůj hlas a mohl by tě začít pronásledovat.“

„To je jako v *Draculovi*“ zamumlala jsem.

„O té příšerné knize přede mnou vůbec nemluv!“ vylétěla. „Stoker vylíčil lidem upíry v nejhorším možném světle a způsobil našemu druhu spoustu potíží.“

„Omlouvám se, nemyslela jsem to...“

Mávla rukou, ať to nechám být. „Ne, neměla jsem si na tobě vylévat vztek kvůli knize nějakého starého hlupáka. A o svého kamaráda Heatha si nedělej starosti, určitě je naprosto v pořádku. Říkalas, že byli podnapilí a zkouření? Jako že byli pod vlivem marihuany?“

Přikývla jsem. „Já trávu nekouřím,“ řekla jsem na vysvětlenou. „A on dřív taky nic podobného nedělal, ani Kayla ne. Vůbec nechápu, co se to s nimi děje. Asi se moc sčuchli s těmi fotbalovými smažkami ze Sdružené a nemají dost rozumu, aby odmítli, když jim někdo tyhle věci nutí.“

„To znamená, že jeho reakce na tebe mohla vyplývat z jeho intoxikace, a ne z otisku.“ Odmlčela se, vytáhla ze zásuvky psacího stolu blok a podala mi tužku. „Napiš mi sem prosím pro jistotu, jak se tví přátelé jmenují a kde

bydlí. A jestli víš, jak se jmenují ti fotbalisté ze Sdružené, připiš je tam také.“

„Na co ta jména potřebujete?“ V břiše se mi usadila hrozná tíha. „Nechcete volat jejich rodičům, vidíte, že ne?“

Neferet se rozesmála. „Jistě že ne. Výstřelky mladistvých lidského rodu nespádají do mé kompetence. Chci to jen k tomu, abych na ně mohla soustředit své myšlenky a pátrat po nějakých příznacích otisku.“

„Co když se to doopravdy stalo? Co s Heathem bude?“

„Je mladý a otisk nemůže být příliš silný, takže to časem pomine, zvlášť když se nebudete vůbec stýkat. A pokud snad došlo k plnému otisku, existují způsoby, jak ho odstranit.“ Už jsem ji chtěla poprosit, ať to pro jistotu udělá rovnou, ale pak dodala: „Ani jeden z těch způsobů ovšem není právě příjemný.“

„Aha, dobře.“

Napsala jsem jí jména i adresy Kayly a Heatha. Neměla jsem páru, kde bydlí ti kluci ze Sdružené, ale na jména jsem si vzpomněla. Neferet mezitím došla dozadu pro tlustou učebnici, na které byl vyražen stříbrný nápis *Sociologie pro sextu*.

„Začni od první kapitoly a pokračuj postupně až do konce. Dokud ji nedočteš, nemusíš dělat domácí úkoly, které zadám ostatním terciárním.“

Vzala jsem knihu do rukou. Byla těžká a oproti mé horké zpoceně dlani se zdála hrozně studená.

„Když budeš mít nějaké otázky, jedno jaké, hned za mnou přijď. Pokud nebudu tady ve třídě, najdeš mě v mém bytě v Nyktině chrámu. Jde se tam po schodech vpravo za vchodem. Ve škole teď kromě mě žádná jiná kněžka není, takže mám pro sebe celé druhé patro. A neměj strach, že bys mě obtěžovala. Jsi moje mládě, ty mě můžeš obtěžovat, jak se ti zachce,“ prohlásila s příjemným úsměvem.

„Děkuju, Neferet.“

„Nedělej si s ničím moc starosti. Nyx se tě dotkla a ta své vyvolené dobře střeží.“ Objala mě. „Půjdu teď profesorce Nolanové říct, co tě zdrželo. Zavolej babičce odsud, z mého telefonu.“ Znovu mě sevřela v náruči a pak vyšla ze třídy a tiše za sebou zavřela dveře.

Posadila jsem se k jejímu stolu a přemítala nad tím, jak je báječná a jak dlouho už mě moje vlastní máma neobjala tak jako ona. A zničehonic jsem se rozbřečela.

„Ahoj, babi, to jsem já.“

„Jé, ptáčátko! Jak se máš, zlato?“

Usmála jsem se a otřela si oči. „Dobře, babi. Jenom se mi po tobě stýská.“

„Mně po tobě taky.“ Zaváhala. „Volala ti máma?“

„Ne.“

Babička vzdychla. „Víš, zlato, třeba tě nechce rozptylovat, když si teď zvykáš v novém prostředí. Řekla jsem jí, že teď budeš mít den a noc převrácené, jak mi to vysvětlovala Neferet.“

„Dík, babi, ale v tom to asi nebude.“

„Možná se ti snažila dovolat, ale tys to zrovna nezvedala. Včera jsem ti volala na mobil, ale mělas tam jen hlasovou schránku.“

Provinile jsem si uvědomila, že jsem si zprávy vůbec neposlechla. „Zapomněla jsem ho dát do nabíječky a nechala ho na pokoji. Mrzí mě, že jsem nebyla na příjmu.“ Abych jí to vynahradila (a taky abychom mohly tohle téma opustit), uzavřela jsem: „Až se vrátím na kolej, zkontroluju příchozí hovory. Třeba máma přece jenom volala.“

„Dobře, zlato. Tak jaké to tam je?“

„V pohodě. Spousta věcí se mi tady moc líbí. Máme super předměty, dokonce šerm a jezdeckví.“

„To je skvělé! Pamatuju si, jak ráda jsi jezdila na Bunnym.“

„A taky mám kočku!“

„Tak to je vážně báječné, ptáčátko. Tys měla pro kočky vždycky slabost. Našla sis nějaké kamarády?“

„Jo, moje spolubydlící Stevie Rae je úžasná. A skamarádila jsem se s její partou.“

„Tak proč ty slzy, když jde všechno takhle dobře?“

Kdepak, před babičkou nic neutajím. „To nic... Jenom ta proměna. S některými věcmi se prostě nemůžu dost dobře srovnat.“

„Nejsi nemocná, vid', že ne?“ Hlas měla prosycený obavami. „Pořád tě bolí hlava?“

„Ne, to už je úplně v pořádku, v tom to není. Já...“ Zarazila jsem se. Chtěla jsem jí všechno povědět, hrozně moc, úplně to ve mně bobtnalo, ale nevěděla jsem jak. A bála jsem se. Bála jsem se, že mě přestane mít ráda. Vždyť ani moje vlastní máma už o mě nestojí! Svým způsobem mě vyměnila za nového manžela, a to je snad ještě horší, než kdyby mě jen přestala mít ráda. Co bych si počala, kdyby se ke mně obrátila zády i babička?

„Ptáčátko, mně přece můžeš říct všechno,“ řekla laskavě.

„Je to hrozně těžké, babi.“ Kousla jsem se do rtu, abych se nerozbrečela.

„Tím větší důvod, abych ti pomohla. Víš, že tě nepřestanu mít ráda, ať řekneš cokoli. Jsem tvoje babička teď a budu jí i zítra a napřesrok. A dokonce i potom, co se připojím ke svým předkům ve světě duchů. Budu tě mít ráda i odtamtud, ptáčku.“

„Pila jsem krev a chutnala mi!“ vyhrkla jsem.

Babička vůbec nezaváhala. „No, to přece upíři dělají, děvenko, ne?“

„No jo, ale já nejsem upír. Jsem teprve pár dní staré mládě.“

„Jsi výjimečná, Zoey. Vždycky jsi byla. Proč by to teď mělo být jinak?“

„Nepřipadám si výjimečná. Spíš jako mutant.“

„Nesmíš zapomínat na jednu věc. Ty jsi pořád ty. Znamení na tom nic nemění. Nezáleží na tom, že procházíš proměnou. Tvoje duše zůstává stejná. Když se na sebe teď podíváš, asi si připadáš jako cizí člověk, který je ti jenom vzdáleně povědomý, ale stačí zapátrat uvnitř a najdeš tam pořád stejnou dívku, kterou znáš už šestnáct let.“

„Povědomá cizinka...“ zašeptala jsem. „Jak to víš?“

„Jsi moje holčička, dcera mé duše. Není těžké pochopit, jak se teď asi cítíš – myslím, že přesně tak bych si v tvé situaci připadala i já sama.“

„Děkuju, babi.“

„Není zač, *u-we-tsi-a-ge-ya*.“

Usmála jsem se. Hrozně se mi líbilo, jak to čerokézské slovo pro dceru zní – magicky, zvláště. Jako titul, který mi udělila bohyně...

„Babi, děje se ještě něco.“

„Pověz mi o tom, ptáčátko.“

„Myslím, že při vyvolávání magického kruhu cítím všech pět živlů.“

„Jestli je to pravda, Zoey, pak máš v sobě dar obrovské moci. A jak určitě víš, velkou moc provází i velká zodpovědnost. V naší rodině bylo nespočet kmenových starších, medicinmanů a vědem. Dávej si pozor, aby sis vždycky všechno pořádně promyslela, než něco uděláš. Bohyně tě jistě neobdařila zvláštními schopnostmi jen tak pro nic za nic. Užívej její dar opatrně a Nyx i tvoji předkové nad tebou budou držet ochrannou ruku.“

„Budu se snažit, babičko.“

„Víc od tebe ani nechci, holčičko.“

„Je tady jedna holka a ta má taky zvláštní schopnosti, ale je hrozná. Ubližuje druhým a lže. Víš, babi, já

myslím... řekla bych..." Pořádně jsem se nadechla a vyslovila to, co mě tížilo už od rána. „Myslím, že jsem silnější než ona a že mě Nyx označila proto, abych ji dostala z vedoucí pozice. Jenomže... to by znamenalo, že ji na té pozici musím vystřídat, a na to prostě ještě nejsem připravená. Možná nikdy nebudu.“

„Řid' se hlasem své duše, ptáčku.“ Zaváhala. „Pamatuješ si očistnou modlitbu našeho kmene?“

Zamyslela jsem se. Ani bych nespočítala, kolikrát jsem s ní šla k potůčku za jejím domem a dívala se, jak se obřadně omývá pramenitou vodou a odřikává očistnou modlitbu. Občas jsem vlezla do vody taky a recitovala spolu s ní. Ta modlitba mě provázela celým dětstvím, odřikávala se na začátku ročních období, jako poděkování po sklizni levandule, když se blížila zima a kdykoli babička stála před nějakým obtížným rozhodnutím. Někdy jsem vlastně ani nevěděla, proč se zrovna očišťuje a modlí. Prostě to tak bylo.

„Ano,“ přisvědčila jsem. „Pamatuju.“

„Teče někde v areálu vaší školy potok?“

„To nevím.“

„Pokud ne, sežeň si svazek bylin jako vykuřovadlo. Nejlepší je směs šalvěje a levandule, ale kdybys neměla nic lepšího, postačí i čerstvá větvička z borovice. Víš, jak se to správně dělá, Zoey?“

„Zapálím svazek bylin a očistím se jejich kouřem, od nohou nahoru po celém těle, zepředu i zezadu,“ odpověděla jsem, jako bych zase byla malá holčička a babička mě zkoušela z kmenových tradic. „Nakonec se obrátím k východu a odříkám očistnou modlitbu.“

„Výborně, pamatuješ si to úplně přesně. Požádej bohyni o pomoc, určitě tě vyslyší. Stihneš to udělat, než zítra vyjde slunce?“

„Myslím, že ano.“

„Taky se pomodlím a připojím se ke tvé prosbě, aby ti bohyně ukázala cestu.“

Najednou mi bylo o moc líp. Babička se v tomhle nikdy nemýlí. Jestli je přesvědčená, že se to tím vyřeší, tak se to tím taky vyřeší.

„Udělám to dneska před úsvitem, slibuju.“

„Dobře. A teď už tě stará bába nechá konečně jít. Máte právě vyučování, ne?“

„Jo, zrovna jdu na dramaťák. A babi, ty nebudeš nikdy stará.“

„Nemůžu zestárnout, když slyším tvůj mladý hlas, ptáčku. Mám tě ráda, *u-we-tsi-a-ge-ya*.“

„Já tebe taky, babičko.“

Rozhovor s babičkou ze mě sejmul obrovskou tíhu. Pořád ještě jsem byla vyděšená z budoucnosti a představa, že musím sesadit Afroditu z trůnu, mě taky zrovna dvakrát nebrala, zvlášť když jsem vůbec netušila, jak to vlastně udělám. Ale měla jsem aspoň nějaký plán. No, „plán“ je možná silné slovo, prostě udělám aspoň něco. Provedu očistný obřad, pomodlím se a potom... no, potom určitě přijdu na to, jak mám pokračovat.

Je to správný začátek. To jsem si v duchu říkala celé dopoledne. Když jsem mířila na oběd, už jsem dokonce věděla, kde ten obřad vykonám – pod stromem u zdi, kde jsem našla Nalu. Postavila jsem se za dvojčata do fronty u salátového baru a dumala o tom. Stromy, a duby zvlášť, jsou pro čerokézské indiány posvátné, takže to určitě není špatná volba. Navíc je to odlehlé, a přitom poměrně snadno přístupné místo. Jasně, právě tam mě objevili Heath s Kaylou, ale tentokrát přece nebudu trčet nahoře na zdi. A Heath se stejně sotva ukáže dvakrát po sobě za svítání, i kdyby se otiskl sebevíc. Vždyť ten kluk v létě spí každý den do dvou odpoledne, a když má jít do školy, musí mít nastavené dva budíky a ještě na něj musí hulákat

máma. Před východem slunce prostě a jednoduše nevstane, ze včerejška se určitě bude probírat ještě půl roku. Hádám, že se tu noc vyplížil z domu, sešel se s Kaylou (ta se ani moc plížit nemusí, její rodiče jsou hrozně důvěřiví) a až do rána se potulovali kolem Školy noci. Takže se pak určitě vrátil domů, hodil se marod, aby nemusel do školy, a prospí teď dva dny v kuse. Zkrátka a dobře, z něj mít strach nemusím.

„Nepřipadají ti ty baby kukuřičky divné? Je to jako jíst trpaslíky.“

Leknutím jsem málem vyskočila z kůže. Nechybělo moc a utopila jsem sběračku ve farmářském dresinku. Otočila jsem se a setkala se s Erikovým modrým očima.

„Jé, ahoj,“ pronesla jsem. „Hrozně jsi mě vyděsil.“

„Vypadá to, že kam se hnu, tam na tebe narazím, co?“

Nervózně jsem se zahihňala. Věděla jsem, že dvojčatům z tohoto rozhovoru neujde ani slůvko.

„Z toho včerejška už ses evidentně vzpamatovala.“

„Jo, jsem v pohodě. A tentokrát nelžu.“

„Slyšel jsem, že jsi přijala členství v Dcerách temnoty.“

Shaunee s Erin slyšitelně zalapaly po dechu. Schválně jsem se na ně nepodívala. „To je fakt.“

„Bezva. Potřebujou tam novou krev jako sůl.“

„Proč říkáš ‚potřebujou‘, jako bys mezi ně nepatřil? Copak nejsi Syn temnoty?“

„Jo, ale to není to samé, jako když jsi Dcera temnoty. My jsme tam jen na ozdobu. Tady je to tak trochu opačně než u lidí. Všichni kluci vědí, že jsou tam jenom proto, že vypadají dobře a aby se Afrodita nenudila.“

Zadívala jsem se mu do očí a bylo mi jasné, že on s tím rozhodně nesouhlasí. „Takže ty se pořád ještě staráš Afroditě o zábavu?“

„Už včera jsem ti řekl, že to skončilo, a proto se taky nepovažuji za opravdového člena. Nebýt toho mého hraní, vykopli by mě.“

„Pojmem ‚to moje hraní‘ označuješ fakt, že se o tebe rve Broadway s Hollywoodem?“

„Přesně tak.“ Široce se usmál. „To je jen pozlátko. Když hraješ, pořád něco předstíráš. Nepoznáš z toho, jaký doopravdy jsem.“ Naklonil se ke mně a pošeptal mi do ucha: „Ve skutečnosti jsem hrozné pako.“

„No jasně, to ti tak věřím. Tohle můžeš vykládat na jevišti.“

Naoko se zatvářil uraženě. „Myslíš, že to hraju? To teda ne, Červenko, a můžu ti to dokázat.“

„Už se těším.“

„Fajn, tak dneska večer přijď a budeme se spolu dívat na moje nejoblíbenější dévédéčka.“

„A to jako dokáže, že jsi pako?“

„Jo. Protože to budou *Hvězdné války*, ty staré. Znáš je celé nazpaměť, odříkám ti každou repliku.“ Zase se sklonil a zašeptal: „Dokonce i Chewbaccu.“

Rozesmála jsem se. „Tak to jo. Jsi pako.“

„Vždyť jsem to říkal.“

Došli jsme na konec salátového pultu a pak mě Erik doprovodil ke stolu, kde už seděli Damien, Stevie Rae a dvojčata. Vůbec se nenamáhali zastírat, že na nás dva zírají s otevřenou pusou.

„Takže, dneska večer... přijdeš?“

Slyšela jsem, jak všichni čtyři zalapali po dechu. Doslova.

„To bych moc ráda, ale nemůžu. Už, no, už něco mám.“

„Aha. Dobře. Fajn... Tak někdy jindy. Měj se.“ Kývl na moje kamarády a odešel.

Posadila jsem se. Všichni na mě valili oči. „Co je?“ řekla jsem.

„Ty ses úplně zbláznila,“ prohlásila Shaunee.

„Mluvíš mi z duše, ségra,“ přisvědčila Erin.

„Doufám, že máš vážně dobrý důvod, proč jsi ho odkopla,“ pípala Stevie Rae. „Podle mě se ho to hodně dotklo.“

„Myslíte, že bych ho měl jít utěšit?“ zeptal se Damien a zasněně sledoval, jak se Erik vzdaluje.

„O tom si nech zdát,“ řekla Erin.

„Ten za tvůj tým nekope,“ doplnila Shaunee.

„Kuš!“ okřikla je Stevie Rae a podívala se mi přímo do očí. „Proč jsi ho odmítla? Co je důležitější než rande s Erikem Nightem?“

„Vyšoupnout Afroditu,“ odpověděla jsem stručně.

„Na tom něco bude,“ řekl Damien.

„Vstoupila do Dcer temnoty,“ oznámila Shaunee.

„Co?!“ vypísl a hlas mu přitom vyletěl asi o dvacet oktáv.

„Nechte ji na pokoji,“ přispěla mi okamžitě na pomoc Stevie Rae. „Zkoumá terén.“

„Zkoumá terén? To mě podrž. Jestli se vážně dala k nim, tak to spíš provádí frontální útok na nepřátelskou linii,“ řekl Damien.

„Vstoupila tam,“ stála za svým Shaunee.

„Slyšeli jsme, jak o tom mluví,“ přidala se Erin.

„Hej! Já jsem ještě pořád tady!“ ozvala jsem se.

„Co máš v plánu?“ zeptal se mě Damien.

„Vlastně přesně nevím,“ přiznala jsem.

„Tak to honem něco vymysli, jinak si tě ty ježibaby dají k svačině,“ poradila mi Erin.

„Jo,“ přisvědčila Shaunee a pro názornost zlovlně napíchla na vidličku salátový list.

„No tak! Nemusí přece něco vymýšlet sama. Od čeho má nás?“ Stevie Rae si založila ruce na prsou a vyčítavě se na dvojčata zadívala.

Vděčně jsem se na ni usmála. „No, jeden nápad už bych měla.“

„Bezva. Tak nám o něm pověz a provedeme brainstorming,“ řekla.

Všichni se na mě vyčkávavě zahleděli. Povzdychla jsem si. „Fajn. No...“ začala jsem váhavě. Bála jsem se, že budu vypadat jako pitomec, ale pak jsem si řekla, že je to vlastně jedno, a jedním dechem jsem ze sebe vysypala všechno, co jsem vymyslela od té chvíle, kdy jsem mluvila s babičkou. „Chci provést tradiční očistný obřad založený na čerokézských zvycích a požádat Nyx, aby mě inspirovala.“

Kolem stolu zavládlo nekonečné ticho. Nakonec promluvil Damien. „Požádat o pomoc Nyx... To není špatný nápad.“

„Ty jsi Čerokézka?“ zeptala se Shaunee.

„Vypadáš tak,“ řekla Erin.

„Vy jste ale blesky. Jmenuje se přece Redbirdová, jasně že je Čerokézka,“ prohlásila sebejistě Stevie Rae.

„No, to je fajn,“ řekla Shaunee, ale netvářila se moc přesvědčeně.

„Prostě mám pocit, že mě Nyx vyslyší a snad mi nějak napoví, co mám s tou příšerou Afroditou dělat.“ Zadívala jsem se na svoje kamarády. „Něco uvnitř mi říká, že jí ty hnusárny už nesmějí dál procházet a že je načase to zarazit.“

„Můžu jim to říct?“ vyhrkla najednou Stevie Rae. „Oni to nikomu neprozradí. Vážně. A bude to tak lepší.“

„O čem to blábolíš?“ zeptala se Erin.

„Teď už nemáš na vybranou, Zoey,“ řekla Shaunee a ukázala vidličkou na moji spolubydlící. „Ona moc dobře ví, že ti nedáme pokoj, dokud nám všechno hezky nevyklopíš.“

Věnovala jsem Stevie Rae temný pohled, ale ona jen pokorně pokrčila rameny a pípla: „Promiň.“

Bez velkého nadšení jsem ztlumila hlas a naklonila se k nim co nejbliž. „Slibte, že to nikomu nepovíte.“

„Slibujeme,“ pronesli sborově.

„Myslím, že při vyvolávání kruhu cítím všech pět živlů.“

Ticho. Jen na mě třeštili oči. Všichni tři vypadali úplně otřeseně, jen Stevie Rae se pyšně usmívala. „Tak co, ještě pořád máte pocit, že na Afroditu nestačí?“ řekla.

„Já věděla, že nemáš to znamení vybarvené jen proto, žes upadla a majzla se do hlavy!“ vyjekla Shaunee.

„Wow,“ vydechla Erin. „To mu já říkám drb.“

„Nikdo se to nesmí dozvědět!“ zarazila jsem ji okamžitě.

„Ale prosím tě,“ řekla Shaunee. „Myslely jsme to tak, že jednou to bude fantastický drb.“

„My si na fantastický drb rády počkáme,“ přisvědčila Erin.

Damien je vůbec neposlouchal. „Pokud vím, v celých dějinách není doložená jediná velekněžka, která by měla nadání pro všech pět živlů.“ Jeho nadšení evidentně slovo od slova sílilo. „Víš, co to znamená?“ Nedal mi šanci zareagovat. „Že z tebe potenciálně může být nejkomplexnější velekněžka všech dob!“

„He?“ Potenciálně nejkomplexnější?

„Že by ses mohla stát nejvšestrannější velekněžkou v dějinách,“ přeložil mi to netrpělivě. „A v tom případě by pro tebe Afrodita neměla být problém.“

„Tak to je fakticky dobrá zpráva,“ řekla Erin a Shaunee dychtivě přikývla.

„Kdy a kde se do toho očišťování pustíme?“ zajímala se Stevie Rae.

„My?“

„Nenecháme tě v tom samotnou, Zoey,“ řekla.

Měla jsem chuť něco namítnout – vždyť jsem ani pořádně nevěděla, do čeho jdu! Nechtěla jsem svoje kamarády zatáhnout do něčeho, z čeho se může vyklubat, a s největší pravděpodobností taky vyklube, totální průšvih. Jenže Damien mi nedal příležitost.

„Potřebuješ nás,“ prohlásil prostě. „I potenciálně nejkompexnější velekněžka potřebuje kruh.“

„Já vlastně nemám v plánu vyvolávat kruh. Chtěla jsem jenom pronést takovou očistnou modlitbu.“

„Co kdybys vyvolala kruh, pronesla tu modlitbu a poprosila Nyx o pomoc?“ navrhla Stevie Rae.

„To zní logicky,“ řekla Shaunee.

„A jestli fakticky máš nadání pro všech pět živlů, určitě to při vyvolávání kruhu poznáme. Co myslíš, Damiene?“ zeptala se moje spolubydlící a všichni se obrátili na našeho učence.

„Podle mě uvažuješ zcela správně,“ odpověděl.

Pořád jsem jim to ještě chtěla rozmlouvat, i když mě zaplavila obrovská úleva, radost a vděk za to, že tam mí kamarádi chtějí být se mnou a nenechají mě čelit nejistotě samotnou.

Važ si jich, jsou to perly velké ceny.

To se mi v hlavě ozval ten povědomý hlas a mně došlo, že nový instinkt, který se ve mně zrodil, když mě Nyx políbila na čelo a jednou provždy změnila moje znamení i můj život, bych měla za každých okolností respektovat.

„Dobře, budu potřebovat svazek bylin na vykuřovadlo.“ Nechápavě na mě zůstali koukat, a tak jsem začala vysvětlovat: „Na očistnou fázi obřadu. Není tady totiž žádná tekoucí voda. Nebo je?“

„Myslíš jako potok, řeka nebo tak něco?“ zeptala se Stevie Rae.

„Ano.“

„Na nádvoří před jídelnou teče taková strouha a pak mizí pod školou,“ řekl Damien.

„To je moc na očích. Budeme si muset vystačit s vykuřovadlem. Nejlepší funguje směs levandule a šalvěje, ale když bude nejhuř, stačí i borovicová větev.“

„Šalvěj i levanduli ti seženu,“ ozval se Damien. „Budou je mít ve školním skladu pomůcek pro kvintány a sextány, ti mají na rozvrhu kouzla a rituály. Prostě řeknu, že mě nějaký starší spolužák poprosil, abych mu pro ně došel. Co potřebuješ dál?“

„No, babička při očištném rituálu vždycky děkovala sedmi posvátným světovým stranám, které Čerokézové uctívají: severu, jihu, východu, západu, slunci, zemi a svému já. Ale já bych radši tu modlitbu nějak upravila, aby se hodila pro Nyx.“ Zamyšleně jsem si skousla ret.

„To je podle mě dobrý nápad,“ řekla Shaunee.

„Jo,“ přidala se Erin. „Nyx přece nemá se sluncem nic společného, představuje noc.“

„Asi by ses měla řídit instinktem,“ poradila mi Stevie Rae.

„Jedna z prvních věcí, které se musí naučit každá velebněžka, je věřit si,“ podotkl Damien.

„Fajn, v tom případě potřebuju ještě svíčky, pro každý živel jednu,“ rozhodla jsem se.

„Levou zadní,“ řekla Shaunee.

„Přesně. Chrám se nezamyká a svíček jsou tam tuny.“

„A smíme si je jenom tak bez dovolení brát?“ Ukrást něco z Nyktina chrámu mi nepřišlo jako dobrý nápad.

„Když je pak zase vrátíme, tak to nikomu vadit nebude,“ upokojil mě Damien. „Ještě něco?“

„To je všechno.“ Asi. Ztraceně, zrovna dvakrát jistá jsem si nebyla, vlastně jsem neměla ani páru, co dělám.

„Kdy a kde?“ zeptal se.

„Po večeři. Třeba v pět. Ale nemůžeme jít společně, ještě by Afroditu nebo nějakou jinou Dceru temnoty napadlo, že něco chystáme, a začala by čmuchat. Sejdeme se u velkého dubu těsně u východní zdi.“ Věnovala jsem jim chabý úsměv. „Nemůžete ho minout, stačí si představit, že zdrháte z rekreačky a chcete být co nejdál od ježibab.“

„To si dokážu představit úplně snadno,“ řekla Shaunee. Erin zafrkala.

„Fajn, přineseme všechno, cos chtěla,“ řekl Damien.

„Správně, my vezmeme kytky a svíčky, ty zase svoje potenciální komplexy.“ Shaunee na něj přidržle zamrkala.

„Komplexnost a komplexy jsou dvě zcela rozdílné věci,“ poučil ji. „Vážně bys měla víc číst, rozšířila by sis slovní zásobu.“

„Tvoje máma by měla víc číst,“ řekla Shaunee a pak se z toho pitomého vtipu ona i její dvojče začaly svíjet smíchy.

Já jsem za to ale byla celkem vděčná, protože se hovor stočil jinam a já si mohla konečně sníst salát a relativně nerušeně přemýšlet. Snažila jsem se rozpomenout, jak jsou přesně slova té očistné modlitby, když vtom ke mně na lavici vyskočila Nala. Zadívala se na mě velikánskýma očima, pak se o mě začala otírat a příst jako motor tryskáče. Nevím proč, ale hned jsem se cítila líp. A když zazvonilo a rozešli jsme se na vyučování, všichni čtyři kamarádi se na mě usmáli, nenápadně na mě mrkli a rozloučili se: „Tak zatím, Červenko.“ Moc mě to potěšilo, i když se mi maličko sevřelo srdce nad tím, jak snadno převzali přezdívkou, kterou pro mě vymyslel Erik.

Španělština utekla jako voda, celou hodinu jsme se učili říkat, že něco máme nebo nemáme rádi. Profesorka Garmyová byla strašně vtipná. Prý nám tahle hodina definitivně změní život. *Me gusta gatos.* (Mám ráda kočky.) *Me gusta irde compras.* (Ráda nakupuju.) *No me gusta cocinar.* (Nerada vařím.) *No me gusta lavantar el gato.* (Nerada koupu kočku.) Tohle o sobě napsala profesorka a my jsme pak celou hodinu vymýšleli svoje vlastní věty.

Snažila jsem se nepsat takové věci jako *me gusta Erik* nebo *no me gusta el ježibabo Afrodita*. No dobře, *el ježibabo* asi není správně španělsky, ale komu to vadí?

Hlavně že byla zábava a dokonce jsem i rozuměla, o čem je řeč. Zato jezdeckví se hrozně vleklo. Při kydání hnoje se dobře přemýšlí (opakovala jsem si pořád dokola očištnou modlitbu), ale hodina zkrátka trvala hodinu, ani o minutu míň.

Tentokrát pro mě Stevie Rae nemusela přijít, byla jsem tak nervózní, že jsem nedokázala zapomenout na čas. Jakmile zazvonilo, rychle jsem uklidila hřeblo. Potěšilo mě, že mi Lenobia zase dovolila vyhřebelcovat Persefonu, dokonce se zmínila, že příští týden už si na ní možná budu smět zajezdit! Vyběhla jsem ze stájí a litovala, že ve „skutečném“ světě je brzo ráno. Nejradši bych zavolala babičce a pochlubila se jí, jak mi to s koňmi jde.

„Já vím, co máš za lubem.“

Fakticky jsem se málem zalkla. „Kristepane, Afrodito! To jsi mě nemohla nějak varovat, zašustit nebo něco? Jseš nějaká pavoučí žena? Děsně jsem se tě lekla.“

„Copak?“ zapředla. „Máš špatné svědomí?“

„Sorry, ale když na někoho vyskočíš ze tmy, obvykle se lekne. S tím nemá svědomí nic společného.“

„Takže tebe špatné svědomí netrápí?“

„Afrodito, já nemám tušení, o čem mluvíš.“

„Vím, co se dneska večer chystáš udělat.“

„Tos mi to teda objasnila.“ *Do háje! Jak na to mohla přijít?*

„Všichni jsou z tebe na větvi, jaká jsi hezká a nevinná, a můžou se podělat z toho tvého zmutovaného znamení. Všichni kromě mě.“ Otočila se čelem ke mně a zůstaly jsme stát. Přimhouřila modré oči a zkřivila tvář tak, že vážně vypadala jako zlá ježibaba. Brr. Blesklo mi hlavou, jestli dvojčata tuší, jak přesnou přezdívku pro ni vymyslela. „Je mi jedno, co ti kdo nakecal. On patří mně a vždycky mi patřit bude.“

Vytřeštila jsem oči a rozesmála se úlevou. Ona mluví o Erikovi, ne o mé očistné modlitbě! „Ty jo, teď mluvíš jako Erikova máma. Ví, že ho hlídáš?“

„Vypadala jsem snad jako jeho máma, když jsi mě viděla, jak mu na chodbě kouřím péro?“

Takže o tom ví. No, mně to žíly netrhá. K tomuhle rozhovoru zřejmě jednou stejně dojít muselo. „Ne, tos nevypadala jako Erikova máma. Vypadala jsi přesně jako to, co jsi – zoufalá odkopnutá holka, která se vnucuje klukovi, i když o ni evidentně už nestojí. Fakt jsem tě v tu chvíli litovala.“

„Ty krávo! Se mnou takhle nikdo mluvit nebude!“

Ohnala se mi nehty po obličej, ale vtom jako by se zastavil čas a my se ocitly ve zpomaleném záběru. Chytila jsem ji za zápěstí a úplně bez námahy jí strhla ruku dolů. Bylo to až moc snadné. Připomínala mi slaboučké dítě, které chce ve vzteku uhodit, ale nemá dost síly, aby tomu druhému mohlo doopravdy ublížit. Chvíli jsem ji ještě držela a dívala se jí přímo do nenávisných očí.

„Víckrát na mě tohle nezkoušej. Nepatřím k těm, které můžeš beztrestně šikanovat. Teď ti něco řeknu a znovu to opakovat nebudu, takže si to zapiš za uši. Já se tě nebojím.“ Pak jsem ji pustila a odstrčila. Úplně jsem zůstala koukat, když odletěla pěkný kus dozadu.

Začala si třít zápěstí a vrhla na mě vražedný pohled. „Zítra se neobtěžuj, nebyla bys vítaná. Tímto tě vylučuji z Dcer temnoty.“

„Vážně?“ Cítila jsem nepochopitelný klid. Věděla jsem, že mám v rukávu trumf, a hned jsem ho taky vytáhla. „Chceš snad vysvětlovat mojí mentorce, velekněžce Neferet, upírce, která si výslovně přeje, abych patřila k Dcerám temnoty, žeš mě vyloučila, protože se líbím tvému bývalému a ty na mě žárlíš?“

Zbledla.

„A můžeš si být jistá, že až se mě na to Neferet zeptá, budu totálně zničená.“ Popotáhla jsem a zafňukala, jako když předstírám brek.

„Víš, jaké to je být mezi lidmi, kteří o tebe ani trošku nestojí?“ procedila přes zaťaté zuby.

Sevřel se mi žaludek a měla jsem co dělat, aby na mně nepoznala, že zasáhla citlivé místo. Ano, vím přesně, jaké to je být mezi lidmi, kteří o mě ani trošku nestojí – toho jsem si ve své rádoby rodině užila až až. Ale Afroditě to vykládat nebudu. Usmála jsem se a sladce řekla: „Já vůbec nevím, jak to myslíš. Erik přece patří k Synům temnoty a zrovna dneska u oběda mi povídal, jak je rád, že jsem se k vám přidala.“

„Tak na ten rituál přijď. Dělej, jako že mezi nás patříš. Ale jedno si zapamatuj: jsou to moje Dcery temnoty. Ty jsi outsider a nikdo tě tam nechce. A ještě jednu věc. Mezi Erikem Nightem a mnou je pouto, které ty nikdy nepochopíš. Není žádný můj *bývalý*. Kdybys zůstala na chodbě až do konce té naší malé scénky, věděla bys to. Tehdy i teď je přesně takový, jakého ho chci mít. Je můj.“ Pohodila záplavou blondatých vlasů a odkráčela.

Asi tak za dvě vteřiny vykoukla zpoza kmene starého dubu, který rostl kousek od chodníku, moje spolubydlící a zašeptala: „Už je pryč?“

„Naštěstí je.“ Zavrtěla jsem na ni hlavou. „Cos tam dělala?“

„Ještě se ptej! Schovávala jsem se. Mám z ní vítr. Šla jsem ti naproti a uviděla, že se hádáte. Ty blaho, ona tě chtěla praštit!“

„Afrodita má trochu potíže se sebeovládáním.“

Kamarádka se zasmála.

„Ehm, Stevie Rae, už odtamtud můžeš klidně vylézt.“

Celá rozesmátá ke mně doslova přihopsala a vzala mě v podpaží. „Ty ses teda vůbec nedala!“

„Ještě aby.“

„A ona tě fakticky totálně nesnáší.“

„To teda fakticky jo.“

„Víš, co to znamená?“ zeptala se.

„Že teď už nemám na vybranou. Musím ji vyhodit ze sedla.“

„Přesně.“

Jenomže na vybranou jsem neměla ani předtím, než se mi Afroditá pokusila vyškrábat oči. Neměla jsem na vybranou od chvíle, kdy mě Nyx označila. Když jsme se Stevie Rae kráčely nádhernou nocí prozářenou plynovými lampami, v mysli se mi pořád dokola ozývala slova bohyně: *Jsi starší, než by se podle věku mohlo zdát, ptáčátko. Věř si a sama přijdeš na to, co máš dělat. Ale jedno si pamatuj: temnota není vždy totéž co zlo a stejně tak světlo není vždy poslem dobra.*

„Doufám, že sem ostatní trefí,“ řekla jsem a rozhlédla se. Čekaly jsme se Stevie Rae pod velkým dubem. „Včera tady takováhle tma nebyla.“

„Dneska je zataženo, takže měsíční světlo neprojde přes mraky. Ale neboj se, jak se postupně proměňujeme, bezvadně se nám zlepšuje noční vidění. Řekla bych, že vidím možná líp než Nala.“ Kamarádka kočku láskyplně podrbala za ušima a Nala zavřela oči a začala příst. „Určitě nás najdou.“

Opřela jsem se o kmen a ponořila se do chmurných myšlenek. Měli jsme výbornou večeři – vážně fantastické grilované kuře, ochucenou rýží a cukrový hrášek (kdyby nic jiného, vaří tady doopravdy skvěle). Všechno bylo v pohodě. Dokud kolem našeho stolu neprošel Erik a nepozdravil mě. Jeho „ahoj“ totiž nebylo žádné „ahoj, Červenko, pořád se mi líbíš“. Bylo to prostě „ahoj, Zoey“. Tečka. Nic víc. Nandal si jídlo a šel ke stolu se dvěma jinými kluky, které dvojčata označila výrazem „kusance“. Přiznám se, že jsem si jich vůbec nevšimla. Měla jsem oči jenom pro Erika. Míjeli náš stůl. Já vzhlédla a usmála se. Na jednu milisekundu se mi podíval do očí, řekl „ahoj, Zoey“ a šel dál. A to kuře mi najednou úplně přestalo chutnat.

„Jenom jsi ranila jeho ego. Buď na něj milá a on tě pozve na další rande,“ vyhrkla Stevie Rae a vrátila mě zpátky do reality, pod korunu dubu.

„Jak jsi věděla, že myslím na Erika?“ zeptala jsem se. Kamarádka přestala drbat Nalu, a tak jsem se toho ujala sama, aby kočka náhodou nezačala frňnat.

„Protože na tvém místě bych na něj myslela taky.“

„No jo, ale já bych měla myslet spíš na vyvolávání kruhu, což jsem ještě v životě nedělala, a na očistný obřad, který se chystám provést. Ne na nějakého kluka.“

„On není jen tak nějaký kluk. Je to parááádní kluk,“ protáhla Stevie Rae a já se rozesmála.

„Že vy mluvíte o Erikovi?“ Damien se vynořil ze stínu u zdi. „Neboj se. Všiml jsem si, jak se na tebe dneska u oběda díval. Pozve tě znovu.“

„Jo, jemu můžeš věřit,“ ozvala se Shaunee.

„Je to náš osobní odborník na mužskou problematiku,“ připojila se k ní Erin. Společně došly až k nám.

„Zcela správně,“ odvětil Damien.

Než mě z nich začala bolet hlava, změnila jsem téma. „Přinesli jste ty věci?“

„Udělal jsem z té sušené šalvěje a levandule takovou kytici, doufám, že jsem nic nezvorat.“ Damien vytáhl z rukávu bundy svazek bylin a podal mi ho. Byl pěkně silný a skoro třicet centimetrů dlouhý. Hned jsem ucítila známou sladkou vůni levandule. Na jednom konci byly stonky svázané nějakou hodně tlustou nití.

„Perfektní,“ pochválila jsem ho s úsměvem.

Evidentně se mu ulevilo. Trochu stydlivě dodal: „Svázal jsem to svojí vyšívací bavlnkou.“

„No tak, kolikrát jsem ti říkala, že dělat křížkovou vyšivku není žádná ostuda!“ napomenula ho Stevie Rae. „Podle mě je to roztomilý koníček. A ty to navíc vážně umíš.“

„Kéž by to takhle viděl taky můj táta,“ vzdychl.

Znělo to hrozně smutně a já to tak nemohla nechat.

„Doufám, že mě to někdy naučíš, vždycky jsem chtěla umět vyšívat,“ zalhala jsem statečně. Damien se k mé veliké radosti rozzářil.

„Stačí říct, Červenko,“ prohlásil.

„A svíčky?“ Obrátila jsem se k dvojčatům.

„Přesně jak jsme říkaly. Levou...“ Shaunee vyndala z kabelky zelenou, žlutou a modrou svíčku a kalíšky z tlustého skla v odpovídajících barvách.

„Zadní.“ Erin vylovila z kabelky červenou a fialovou.

„Bezva. Tak se do toho dáme. Pojd'te sem, kousek dál od kmene, ale abychom nad sebou pořád měli korunu.“ Poodstoupila jsem pár kroků od stromu a všichni poslušně šli za mnou. Zadívala jsem se na svíčky. Co mám dělat teď? Asi bude nejlepší... A zničehonic jsem to věděla úplně přesně. Nezdržovala jsem se úvahami, jak je to možné, a vůbec jsem o hlasu své intuice nezapochybovala. Prostě jsem udělala, co mi říkal. „Dám každému z vás svíčku a budete představovat živly, stejně jako to bylo na Neferetině úplňkovém obřadu. Já budu duch.“ Erin mi podala fialovou svíci. „Budu stát uprostřed kruhu. Vy ostatní se rozestavte kolem mě.“ Bez váhání jsem si od Erin vzala i červenou a podala ji Shaunee. „Ty budeš oheň.“

„To se mi líbí. Všichni přece vědí, že jsem pořád nažhavená.“ Zakřenila se a odvinila na jižní stranu kruhu.

Pak jsem uchopila zelenou a obrátila se ke Stevie Rae. „Ty jsi země.“

„A zelenou mám ze všech barev nejradši!“ zvolala vesele a šla si stoupnout naproti Shaunee.

„Erin, ty jsi voda.“

„Super. Dřív jsem se ráda opalovala a k tomu neoddělitelně patří i plavání, když se člověk potřebuje zchladit.“ Zaujala své místo na západě.

„Takže já musím být vzduch,“ řekl Damien a vzal si ode mě žlutou svíčku.

„Přesně tak. Tvůj živel otevírá kruh.“

„Tak jako já bych si přál otevřít lidem oči, aby přestali být zaujatí,“ prohlásil a postavil se na východ.

Vřele jsem se na něj usmála. „To zní pěkně.“

„Fajn. Co dál?“ zeptala se Stevie Rae.

„Zapálíme vykuřovadlo a očistíme se jeho kouřem.“

Položila jsem fialovou svíci na zem, abych se mohla soustředit na svazek bylin. „Krucinál. Nevzal jste náhodou někdo sirky nebo zapalovač?“

„Samozřejmě,“ řekl Damien a vytáhl z kapsy zapalovač.

„Díky, vzduchu.“

„Za málo, velekněžko.“

Když mě takhle oslovil, celým tělem mi projel záchvěv vzrušení, ale nic jsem neřekla.

„Vykuřovadlo funguje takhle,“ spustila jsem a potěšilo mě, že můj hlas zní mnohem klidněji, než jsem se ve skutečnosti cítila. Zůstala jsem u Damiena, protože jsem chtěla začít od počátku kruhu. Vysvětlila jsem kamarádům, co budu dělat, a uvědomila jsem si, že mluvím úplně jako babička, když mi v dětství vykládala indiánské zvyky. „Vykuřování je rituální způsob jak očistit osobu, místo nebo předmět od negativních energií, duchů a vlivů. Při obřadu se pálí zvláštní posvátné byliny a rostlinné pryskyřice. V jejich kouři pak podržíme předmět, případně kouř rozptýlíme na daném místě nebo kolem dané osoby. Duch rostliny očistí vše, co se v kouři ocitne.“ Usmála jsem se na Damiena. „Připravený?“

„Souhlas udělen,“ prohlásil svým typickým tónem.

Zapálila jsem svazek suchých bylin, nechala ho chvíli hořet a pak ho udusila tak, aby jen trochu doutnal. Začala jsem s ním pomalu mávat kolem Damienových nohou a

postupovala metodicky nahoru. Přitom jsem dál vykládala o starobylém obřadu.

„Je doopravdy důležité mít pořád na paměti, že žádáme ducha posvátných rostlin o pomoc. Měli bychom jim proto prokazovat patřičnou úctu a znát jejich moc.“

„Jakou moc mají levandule a šalvěj?“ zeptala se Stevie Rae z opačné strany kruhu.

Dál jsem rozháněla kouř kolem Damienova těla a přitom jsem jí odpovéděla: „Šalvěj bílá se hodně používá při tradičních rituálech. Odpuzuje negativní energie, duchy a vlivy. To samé vlastně dělají všechny druhy šalvěje, ale já mám nejradši bílou, protože krásně voní.“ Dospěla jsem k Damienově hlavě a široce se na něj usmála. „Vybral jsi dobře.“

„Občas mám trochu pocit, že umím číst myšlenky,“ řekl. Erin se Shaunee se uchechtly, ale my jsme to nechali být.

„Bezva, teď se otoč po směru hodinových ručiček a já tě vezmu ještě zezadu,“ zavelela jsem. Obrátil se a já pokračovala: „Levanduli dává babička do všech vykuřovadel. Částečně asi proto, že má levandulovou farmu.“

„Páni, to je super!“ vyhrkla Stevie Rae.

„Jo, je to tam fakt úžasné.“ Vrhla jsem na ni přes rameno úsměv, ale dál jsem mávala svazkem bylin. „Používá ji ale i proto, že levandule obnovuje rovnováhu a přináší pocit klidu. Přitahuje taky energii lásky a dobré duchy.“ Poklepala jsem Damiena po rameni, aby se otočil. „Hotovo.“ Přešla jsem k Shaunee, která zastupovala oheň, a začala ji očišťovat.

„Dobré duchy?“ pípla Stevie Rae vyplašeně jako malé dítě. „Nevěděla jsem, že budeme do kruhu přivolávat i něco jiného než živly.“

„Ale kuš, Stevie Rae,“ okřikla ji Shaunee a zamračila se na ni. „Prosím tebe, nemůžeš přece být upírka a bát se duchů.“

„Jo. To je přece úplně uhozené,“ řekla Erin.

Koukla jsem po spolubydlící a krátce jsme si pohlédly do očí. Oběma se nám vybavilo moje setkání s Elizabethiným duchem, ale neměly jsme náladu o tom začínat.

„Nejsem upírka, ale jenom mládě, takže se úplně klidně duchů bát můžu,“ prohlásila.

„Počkat, Zoey určitě myslí čerokézské duchy. Ti se asi obřadem, který provádí parta upírůch mláďat, rozrušovat nebudou. Zvláště když tu máme poměr zcela nepůvodních Američanů a Čerokézů čtyři ku jedné. Indiánská velekněžka to sotva vytrhne,“ řekl Damien.

Skončila jsem se Shaunee a pustila se do Erin. „Podle mě nezáleží ani tak na tom, jak vypadáme nebo jaký máme původ,“ odvětila jsem a okamžitě ucítla, že uvažuji správně, „podstatné jsou jen naše úmysly. Berte to takhle: Afrodit a její kroužek jsou nejhezčí a nejtalentovanější lidi na škole, a Dcery temnoty by tím pádem měly být bezvadná parta. Ale místo toho jim nadáváme do ježibab, protože šikanují ostatní a jsou to rozmazlené nány.“ Jak do toho všeho zapadá Erik? Vážně jsou mu Dcery temnoty ukradené, jak říkal, nebo v nich pořád hraje nějakou záhadnou hlubší roli, jak tvrdila Afrodit?

„Nebo kluci a holky, kteří se k nim přidali pod nátlakem a jenom se vezou,“ podotkla Erin.

„Přesně.“ V duchu jsem si dala pohlavek. Teď není čas mudrovat o Erikovi. Dokončila jsem Erininu očistu a přistoupila ke Stevie Rae. „Zkrátka si myslím, že duchové mých předků nás slyší stejně dobře, jako pro nás fungují duchové šalvěže a levandule. Podle mě se ale nemáš čeho bát, Stevie Rae. Nechceme je přece přivolat a poslat na

Afroditu, aby jí nakopali zadek.“ Na okamžik jsem přestala mávat vykuřovadlem a upřesnila to. „Ne že by jí nějaký ten kopanec do pozadí neprospěl, to zas jo. A žádní strašidelní duchové se tu dneska určitě neobjeví,“ pokračovala jsem pevným hlasem a předala spolubydlící doutnající svazek bylin. „OK, teď očistiš ty mě.“ Napodobila můj postup. Obklopila mě důvěrně známá vůně kouře a já se uvolnila.

„My je teda nepoprosíme, aby jí nakopali zadek?“ zeptala se Shaunee zklamaně.

„Ne. Očišťujeme se, abychom požádali Nyx o radu. Nechci proti Afroditě použít násilí.“ Vzpomněla jsem si, jak skvělý to byl pocit, odstrčit ji a pořádně jí vynadat. „No, vlastně by to možná bylo fajn, ale problém s Dcerami temnoty to nevyřeší.“

Stevie Rae skončila. Vzala jsem si vykuřovadlo zpátky a důkladně ho uhasila o zem. Pak jsem se vrátila do středu kruhu, kde vedle svíčky ducha spokojeně dřímala Nala stočená do zrzavého klubíčka. Přelétla jsem kamarády pohledem. „Je pravda, že nemáme Afroditu rádi, ale teď je důležité, abychom nemysleli na negativní věci, jako že ji chceme zmlátit nebo vykopnout z Dcer temnoty. To by přece na našem místě udělala ona. My chceme udělat správnou věc. Nechceme odvetu, ale spravedlnost. Jsme jiní než Afrodita, a když se nám podaří převzít vedení Dcer temnoty, změní se i všichni, kdo do nich patří.“

„No vidíš, přesně to je důvod, proč z tebe bude velekněžka, kdežto ze mě a Erin jenom tvoje mimořádně atraktivní pobočnice. Protože jsme hrozně povrchní a úplně by nám stačilo ke štěstí, kdyby jí někdo urazil kebuli,“ usoudila Shaunee a Erin přikývla.

„Jen pozitivní myšlenky, prosím,“ řekl ostře Damien. „Pokud vám to uniklo, provádíme očistný rituál.“

Než se Shaunee zmohla na něco víc než jen naštvaný pohled, Stevie Rae zašvitořila: „Dobře! Odted' myslím na

samé kladné věci, jako třeba že by bylo bezva, kdyby Dcery temnoty vedla Zoey.“

„Dobrý nápad, Stevie Rae,“ přisvědčil Damien.
„Myslím na totéž co ty.“

„Hej, to je taky moje šťastná myšlenka!“ ozvala se Erin. „Jdeš do toho se mnou, ségra?“ křikla na Shaunee.

Ta se přestala mračit. „Víš moc dobře, že šťastné myšlenky jsou můj denní chleba. A bylo by zatraceně fajn, kdyby Dcery temnoty vedla Zoey a nakonec se z ní stala opravdová velekněžka.“

Opravdová velekněžka... Chvilíčku jsem uvažovala, jestli je dobré nebo špatné znamení, že se mi z těch slov udělalo trochu mdlo. S povzdechem jsem zapálila fialovou svíci. „Připraveni?“ zeptala jsem se všech čtyř.

„Připraveni!“ řekli jednohlasně.

„Fajn, vezměte do rukou svíčky.“

Bez otálení (abych náhodou nedostala chuť z toho vycouvat) jsem přistoupila k Damienovi. Nebyla jsem zkušená a charismatická jako Neferet ani svůdná a sebejistá jako Afrodita. Byla jsem prostě sama sebou. Jednoduše Zoey – povědomá cizinka, která se proměnila ze skoro obyčejné středoškolačky ve skutečně neobvyklé upíří mládě. Zhluboka jsem se nadechla. Jak povídala babička: nikdo po mně nemůže chtít víc, než abych se snažila.

„Vzduch je všude, a tak je logické, že ho přivolám jako první. Vyslyš mě prosím, vzduchu, a přijď do tohoto kruhu.“ Zapálila jsem Damienovu žlutou svíčku svojí fialovou a plamínek se zběsile zazmítal. Kamarád překvapeně vytřeštil oči, protože kolem nás náhle vypukla miniaturní větrná smršť, která nám rozcuchala vlasy a pohladila kůži.

„Je to pravda,“ zašeptal a ohromeně na mě zůstal zírat.
„Opravdu dokážeš zhmotnit živly.“

„No,“ zašeptala jsem v odpověď, „zatím víme o jednom. Teď zkusím druhý.“ Měla jsem pocit, jako když se vznáším.

Přešla jsem k Shaunee. Nedočkavě pozvedla svíci a rozesmála mě, protože vyhrkla: „Jestli máš oheň, sem s ním!“

„Oheň ve mně vyvolává vzpomínky na studené zimní večery a teplo a bezpečí krbu, který vyhřívá babiččin dům. Vyslyš mě prosím, ohni, a přijď do tohoto kruhu.“ Zapálila jsem červenou svíčku a plamen vyšlehl mnohem výš a jasněji, než by mělo být u normální svíčky možné. Vzduch kolem nás najednou prosytila výrazná dřevitá vůně a domácí teplo sálajícího krbu.

„Wow!“ vykřikla Shaunee a v tmavých očích se jí roztančil odraz třepotavého plamene. „To je boží!“

„To bychom měli dva,“ zaslechla jsem Damienův hlas.

Když jsem přistoupila k Erin, zazubila se. „Už se nemůžu dočkat vody!“ řekla dychtivě.

„Voda nám přináší úlevu v horkých oklahomských letních dnech. Je to oceán, který bych jednou opravdu moc ráda viděla, a déšť svažující levandulová pole. Vyslyš mě prosím, vodo, a přijď do tohoto kruhu.“

Zažehla jsem modrou svíčku a okamžitě ucítila na kůži chladivý dotek. Taky jsem vdechla čistou slanou vůni, jež mohla pocházet jedině od oceánu, u kterého jsem ještě nikdy nebyla.

„Fantazie. Absolutní fantazie,“ pronesla Erin a zhluboka se nadechla mořského vzduchu.

„Takže tři,“ ozval se Damien.

„Už se vůbec nebojím,“ prohlásila Stevie Rae, když jsem se zastavila před ní.

„Bezva,“ řekla jsem. Potom jsem se zkoncentrovala na čtvrtý živel. „Země nás živí a obklopuje. Bez ní bychom nebyli nic. Vyslyš mě prosím, země, a přijď do tohoto kruhu.“ Zelená svíčka vzplála a obě nás obklopila sladká

vůně čerstvě posečené trávy. Zaslechla jsem šumět listů dubu, a když jsme se podívaly nahoru, zjistily jsme, že velký strom k nám doslova vztahuje větve, jako by nás chtěl chránit před vším špatným.

„To je úplně úžasné,“ vydechla kamarádka.

„Čtyři,“ řekl vzrušeně Damien.

Rychle jsem se vrátila do středu kruhu a pozdvihla svou fialovou svíci. „Poslední živel naplňuje všechno a všechny. Dává nám jedinečnost a vdechuje život každé věci. Vyslyš mě prosím, duchu, a přijď do tohoto kruhu.“

Bylo to neuvěřitelné. Jako by kolem mě zničehonic zavířily čtyři ostatní živly a já se ocitla ve smršti vzduchu, ohně, vody a země. Ale vůbec to nepůsobilo strašidelně. Naplnil mě klid a současně jsem pocítila žhavou vlnu moci. Musela jsem pevně stisknout rty, abych se nezačala divoce smát čistou radostí.

„Koukejte! Koukejte na ten kruh!“ vyjekl Damien.

Zamrkala jsem, abych si vyčistila hlavu, a živly se hned utišily. Připomněly mi rozjívěná kořata, která se rozesadila kolem mě a vesele čekají, až si s nimi zase budu chtít hrát. Ta představa mě přiměla k úsměvu, ale vtom jsem si všimla záře, která se rozlila po obvodu kruhu a tenkou linkou propojila Damiena, Shaunee, Erin a Stevie Rae. Byla jasná, čistá a třpytivě stříbrná jako úplněk.

„Sečteno a podtrženo, pět,“ pronesl Damien.

„No ty bláho!“ vyletělo ze mě velice nevelekněžsky a kamarádi se rozesmáli, takže noc se celá rozezvučela radostí. Poprvé jsem poznala, proč Neferet i Afrodita při obřadu tančily. Chtělo se mi tančit, smát se a křičet štěstím. *Až jindy*, přikázala jsem si v duchu. Dneska mám na práci důležitější věci.

„Fajn, teď pronesu očištnou modlitbu,“ oznámila jsem čtveřici přátel. „Budu se přitom obracet k jednotlivým žvlům, popořadě.“

„Co máme dělat my?“ zeptala se Stevie Rae.

„Soustředte se na modlitbu. Věřte, že ji živly donesou Nyktě a že nám bohyně odpoví a pomůže mi přijít na to, co mám dělat,“ prohlásila jsem mnohem sebejistěji, než jsem se ve skutečnosti cítila.

Znovu jsem se otočila k východu. Damien se na mě povzbudivě usmál. Začala jsem odříkávat starobylou očistnou modlitbu, kterou jsem nespočetněkrát recitovala společně s babičkou – udělala jsem v ní jen pár změn.

Velká bohyně noci, jejíž hlas slyším ve větru a jež vdechuje svým dětem život, vyslyš mě! Potřebuji tvoji sílu a moudrost.

Na okamžik jsem se odmlčela a obrátila se k jihu.

Ať jdu v kráse, ať mé oči stále hledí na rudý šarlat zapadajícího slunce, který předznamenává nádheru tvé noci! Dej, ať se mé ruce s úctou dotýkají věcí, jež jsi stvořila, a ať mé uši zaslechnou tvůj hlas. Dej mi moudrost, ať porozumím všemu, cos naučila svůj lid.

Udělala jsem další čtvrtobrat, a jak jsem se poddala melodii modlitby, můj hlas zesílil.

Pomoz mi zůstat klidná a silná tváří v tvář všemu, co mě potká. Nauč mě tajemství, jež jsi skryla v každém listu a kameni. Pomoz mi očistit mou mysl a jednat s ohledem na blaho ostatních. Pomoz mi najít soucit, aniž se rozplynu v druhých.

Otočila jsem se ke Stevie Rae. Měla pevně zavřené oči, jako by se ze všech sil soustředila.

Netoužím po moci, abych vynikla nad ostatní, ale abych se utkala se svým největším nepřítelem, pochybnostmi o sobě.

Zamířila jsem zpátky doprostřed, vyslovila poslední věty modlitby a poprvé v životě ucítla, že ze mě díky síle starobylých slov tryská energie, a jak jsem celým srdcem doufala, proudí k mé pozorně naslouchající bohyni.

Dej, ať jsem vždy připravena přijít k tobě s čistýma rukama a přímým pohledem. A až můj život dospěje ke sklonku jako den při západu slunce, ať smí můj duch před tebe předstoupit bez hany.

Tady čerokézská modlitba, kterou mě naučila babička, technicky vzato končila, ale cítila jsem, že musím ještě něco dodat. „A Nyx, nechápu, proč jsi mě označila a obdařila mě nadáním pro všechny živly. Vlastně to ani nemusím chápat. Chci tě jen poprosit, abys mi pomohla zjistit, jak se mám teď správně zachovat, a dala mi odvahu to udělat.“ Obřad jsem uzavřela úplně stejně jako Neferet: „Buď požehnána!“

„To bylo nejmonumentálnější vyvolávání kruhu, jaké jsem kdy zažil!“ rozplýval se Damien, když jsem se rozloučila se živly a začali jsme sbírat ze země svíčky a ohořelý svazek bylin.

„Já myslela, že monumentální můžou být jenom paláce a tak,“ řekla Shaunee.

„Znamená to ‚mocný, velkolepě působící‘ a v tomhle smyslu můžeš tím výrazem označit cokoli,“ objasnil jí to.

„V tom případě se s tebou projednou nebudu hádat,“ odvětila a všichni kromě Erin na ni zůstali udiveně koukat.

„Jo, tenhle kruh byl *monumentální*“ řeklo její dvojče.

„Víte, že jsem doopravdy cítila zemi, když ji Zoey přivolala?“ poznamenala Stevie Rae. „Bylo to, jako bych se najednou ocitla v zeleném osení. Vlastně ne, neocitla jsem se v něm, spíš jako bych já sama byla to osení.“

„Já vím přesně, jak to myslíš. Když přivolala oheň, cítila jsem, jak hořím,“ řekla Shaunee.

Zatímco si ti čtyři vesele povídali, já se snažila porozumět vlastním pocitům. Nepopíratelně jsem byla šťastná, ale taky dost vyvedená z míry a hrozně zmatená. Nakonec je to pravda. Mám nadání pro všech pět živlů.

Proč?

Jen proto, abych sesadila Afroditu? (Mimochodem, pořád jsem ještě neměla páru, jak to udělám.) Ne, to sotva. Nyx by mě stěží obdařila takovou neobyčejnou mocí jen

proto, abych vykopla z předsednického místa školního klubu zlou rozmazlenou holku.

Dobře, Dcery temnoty nejsou jen tak nějaký normální studentský kroužek, ale to na věci nic nemění.

„Zoey, není ti nic?“

V Damienově hlase zazněl opravdu upřímný ustaraný tón, a tak jsem zvedla hlavu a uvědomila si, že sedím uprostřed zrušeného kruhu s kočkou na klíně, šimrám ji za ušima a vůbec nevnímám, co se kolem mě děje.

„Ne, jsem v pohodě. Promiň, jenom jsem se trochu zamyslela.“

„Měli bychom se vrátit na kolej, už je pozdě,“ podotkla Stevie Rae.

„Jasně, máš pravdu.“ Vyhrabala jsem se na nohy s Nalou pořád v náručí, ale když ostatní zamířili ke škole, nějak jsem se nedokázala přimět jít s nimi.

„Zoey?“

První si mého zaváhání všiml Damien, zastavil se a zavolal na mě. Holky se taky zarazily a v jejich očích se zračily obavy a zmatek.

„Hele, co kdybyste šli napřed? Já tady ještě chvíli zůstanu.“

„Klidně tady zůstaneme s tebou a...“ spustil Damien, ale Stevie Rae (to děvče má doopravdy srdce ze zlata!) mu skočila do řeči.

„Zoey potřebuje v klidu přemýšlet. Kdybys zrovna zjistil, že jsi jediné mládě v celé upíří historii s nadáním pro všech pět živlů, taky by ses s tím musel chvíli srovnávat, ne?“

„To asi ano,“ připustil neochotně.

„Ale nezapomeň, že se už brzo rozední,“ řekla mi Erin.

Usmála jsem se, aby si přestali dělat starosti. „Neboj. Za chvíli přijdu.“

„Udělám ti sendvič a zkusím někde vyhrabat nějaké chipsy, ty se k té tvé nedietní cole hodí nejvíc. Každá

velekněžka se po obřadu musí hlavně pořádně najíst,“ prohlásila Stevie Rae s úsměvem, zamávala mi a odtáhla zbytek čtveřice pryč.

Než zmizeli ve tmě, zavolala jsem za Stevie Rae, že děkuju. Pak jsem šla ke stromu, sedla si a opřela se zády o kmen. Zavřela jsem oči a začala hladit Nalu. Její předení bylo obyčejné, známé a neuvěřitelně uklidňující. Tak nějak mě vrátilo zpátky do reality.

„Jsem pořád stejná,“ pošeptala jsem jí. „Přesně jak říkala babička. I kdyby se všechno změnilo, ta opravdová Zoey, kterou znám už šestnáct let, zůstane stejná.“

Když si to budu dostatečně dlouho opakovat, možná tomu doopravdy uvěřím... Opřela jsem si hlavu o dlaň, druhou rukou drbala kočku a snažila se vsugerovat si, že jsem pořád stejná... pořád stejná... pořád stejná...

„Jak opírá si rukou tvář! Kéž bych byl rukavicí na té její ruce a dotýkal se jí!“

Nala mrzutě „mňaufla“ a já sebou polekaně trhla.

„To je zvláštní, že se vždycky potkáme zrovna pod tímhle stromem,“ řekl Erik a božsky se na mě usmál.

Zase mě zašimralo v břicho, ale tentokrát to zdaleka nebylo všechno. Proč sem za mnou sakra pořád chodí? A jak dlouho už mě pozoruje?

„Co tady děláš, Eriku?“

„Ahoj, taky tě hrozně rád vidím. A díky, to víš, že si sednu.“ Opravdu se chystal sednout si vedle mě, a tak jsem se honem zvedla. Nala si okamžitě začala stěžovat.

„Vlastně se zrovna chci vrátit na kolej.“

„Koukni, nechtěl jsem se vtírat nebo něco. Prostě jsem se nedokázal soustředit na domácí úkoly, tak jsem se šel projít a nohy mě sem tak nějak samy zanesly. Najednou koukám a ty tady zase sedíš. Vážně tě nešpehuju. Čestné slovo.“

Strčil si ruce do kapes a z jeho výrazu bylo jasné, že je mu hrozně trapně. I tak mu to ale šíleně slušelo.

Vzpomněla jsem si, jak mě pozval, abych se s ním dívala na *Hvězdné války*, a jak moc mě mrzelo, že jsem musela odmítnout. A teď jsem na něj hnusná a on si kvůli mně připadá jako blbec. Je zázrak, že se mnou vůbec ještě mluví. Evidentně se mnou to moje velekněžství pěkně mává.

„Tak co kdybys mě zase doprovodil?“

„To nezní špatně.“

Nala se pro změnu nechtěla nechat nést, radši šla za námi po svých. Vykročili jsme s Erikem ke škole a hned mezi námi zase zavládla pohoda. Chvíli jsme oba mlčeli. Chtěla jsem se ho zeptat na Afroditu nebo mu aspoň říct, co mi o něm vykládala, ale nenapadal mě žádný inteligentní způsob, jak začít. Neměla jsem koneckonců žádné právo šťourat se v jeho soukromých věcech.

„Cos tady dělala dneska?“ zeptal se.

„Přemýšlela.“ Technicky vzato to nebyla lež. Opravdu jsem přemýšlela, dokonce hodně. Před, během i po vyvolání kruhu, což je ovšem nepodstatný detail a můžu ho vynechat.

„Aha. Dělá ti starosti Heath?“

Popravdě mi Heath i Kayla úplně vypadli z hlavy v okamžiku, kdy jsem si o nich promluvila s Neferet, ale jenom jsem pokrčila rameny. Nehodlala jsem téma svých myšlenek rozvádět.

„Musí to být těžké, rozejít se s někým jen proto, že tě označili,“ řekl.

„Já se s ním nerozešla kvůli tomu, že mě označili. Mezi námi už byl vlastně nějakou dobu konec, znamení to jen dorazilo.“ Zvedla jsem oči a sebrala odvahu. „Co ty a Afrodita?“

Překvapeně zamrkal.

„Jak to myslíš?“

„Dneska mi řekla, že nejsi žádný její bývalý a nikdy nebudeš, protože jí patříš.“

Přimhouřil vztekle oči. „Afrodita by se měla naučit říkat pravdu.“

„No, samozřejmě to není moje věc, ale...“

„Je to tvoje věc,“ přerušil mě prudce. A pak mě k mému naprostému údivu vzal za ruku. „Teda aspoň bych byl moc rád, kdyby byla.“

„Aha,“ řekla jsem. „Fajn, no, to je fajn.“ Už zase musel doslova žasnout nad mou duchaplností.

„Takže ses mi dneska večer nechtěla vyhnout? Vážně jsi potřebovala o něčem přemýšlet?“ otázal se nejistě.

„Já se ti nevyhýbám. Jenom...“ Zaváhala jsem. Netušila jsem, jak mu mám do háje vysvětlit něco, o čem bych měla především držet zobák. „Je toho teď na mě hodně. Všechny ty věci spojené s proměnou... Mám z toho v hlavě pěkný guláš.“

„To přejde.“ Stiskl mi ruku.

„Řekla bych, že mě ne,“ zamumlala jsem.

Zasmál se a poklepal mi prstem na znamení. „Jsi prostě trochu napřed. Nejdřív to je těžké, ale věř mi, postupně si na to zvykneš a už tě to nebude tak trápit.“

„Naděje umírá poslední,“ povzdychla jsem si, ale dost jsem o tom pochybovala.

Zastavili jsme se před vchodem a on se ke mně zničehonic otočil a promluvil tichým a hrozně vážným hlasem: „Červenko, těm Afroditiným kecům nesmíš věřit. Už spolu nechodíme celé měsíce.“

„Ale chodil jsi s ní.“

Přikývl a zatvářil se zkroušeně.

„Ona není zrovna moc milá a hodná, Eriku.“

„Já vím.“

Vtom mi došlo, co mě doopravdy nejvíc trápí, a tak jsem si řekla: A co, vždyť je to fuk, prostě to na něj vybalím.

„Vadí mi, že jsi chodil s někým takovým. Pak si připadám divně, že s tebou chci být.“ Otevřel pusku, ale já

se nenechala přerušit. Neměla jsem náladu poslouchat výmluvy, kterým bych asi stejně nevěřila. „Děkuju za doprovod. Jsem ráda, že sis mě zase našel.“

„Já jsem taky rád,“ řekl. „A chtěl bych se s tebou ještě někdy sejít, Červenko, a ne jenom náhodou.“

Zaváhala jsem. A pak jsem se podívala, proč si to vlastně rozmyšlím. Taky se s ním chci sejít. Afroditu musím pustit z hlavy. No uznejte, ona je fakticky moc hezká a on je prostě kluk. Než se stačil vzpamatovat, určitě do něj zařala ty svoje ježibabí (a zatraceně sexy) drápy. Vážně mi hodně připomíná pavouka. Můžu být ráda, že mu neukousla hlavu. Měla bych tomu chudáčkovi dát šanci.

„Dobře, co kdybychom spolu zkoukli ty *Hvězdné války* v sobotu?“ vyhrkla jsem, než jsem si to stačila rozmyslet. To by byl přece vrchol pitomosti, nejít na rande s nejúžasnějším klukem na celé škole!

„Domluveno,“ řekl.

Naklonil se ke mně, schválně hodně pomalu, abych případně stačila uhnout, a políbil mě. Jeho rty hrály a vážně moc hezky voněl. Byla to něžná a úplně kouzelná pusa. Měla jsem sto chutí si to ještě párkrát zopakovat. Odtáhl se na můj vkus zbytečně brzo, ale nepustil mě. Stáli jsme těsně u sebe a já si uvědomila, že se mu dlaněmi opírám o prsa. Jeho ruce zlehka spočívaly na mých ramenou. Usmála jsem se na něj.

„Jsem ráda, žeš mě pozval ještě jednou,“ řekla jsem.

„Já jsem rád, žeš konečně souhlasila.“

Pak mě políbil znovu, ale tentokrát už bez váhání. Bylo to intenzivnější, objala jsem ho kolem krku. Zasténal, spíš jsem to cítila, než slyšela, a najednou jako by stiskl nějaké tlačítko – celým tělem mi projel záchvěv žhavé, sladké touhy. Bylo to bláznivé a senzační. S nikým jiným jsem se při líbání ještě takhle necítila. Fascinovalo mě, jak dokonale do sebe zapadáme, pevné svaly proti měkkým

křivkám. Přitiskla jsem se k němu a zapomněla na Afroditu, na kruh, který jsem před chvílí vyvolala, i na všechno ostatní na světě. Když jsme se od sebe odtáhli, oba jsme lapali po dechu a vpíjeli se do sebe očima. Konečně jsem se trochu vzpamatovala a uvědomila si, že jsem na něm totálně nalepená, stojím před vchodem koleje a že ho ocucávám jako nějaká běhna. Pokusila jsem se vymanit z jeho sevření.

„Co se stalo? Proč se najednou tváříš takhle?“ ohradil se a stiskl mě pevněji.

„Eriku, já nejsem jako Afrodita.“ Opřela jsem se do jeho paží větší silou, a tak mě pustil.

„To přece vím. Nelíbila by ses mi, kdybys byla jako ona.“

„Nemyslím jen povahově. Takhle se cicmat všem na očích, to prostě běžně nedělám.“

„Dobře.“ Vztáhl ke mně ruku, jako by si mě chtěl přitáhnout zpátky, ale pak si to evidentně rozmyslel a nechal ji zase klesnout. „Zoey, s tebou se cítím úplně jinak než se všemi ostatními.“

Do tváře mi stoupla krev, nedokázala jsem rozpoznat, jestli ze vzteku, nebo z rozpaků. „Nehraj to na mě, Eriku. Viděla jsem tě na chodbě s Afroditou. Je jasné, že už jsi něco takového cítil, dokonce mnohem víc.“

Zavrtěl hlavou a zatvářil se ublíženě. „S Afroditou to celé bylo o fyzických pocitech. Ty ses mi dostala až k srdci. Poznám, jaký je v tom rozdíl, a myslel jsem, že ty taky.“

Zůstala jsem na něj zírat. Dívala jsem se do těch úžasných modrých očí, které se mě doslova dotkly, už když jsme se viděli poprvé. „Promiň,“ řekla jsem tiše. „To ode mě bylo hnusné. Taký ten rozdíl poznám.“

„Slib mi, že Afroditě nedovolíš, aby nám to zkazila.“

„Slibuju.“ Trochu mě to děsilo, ale myslela jsem to vážně.

„Dobře.“

Ze tmy se vyloupila Nala, začala se mi motat pod nohama a stěžovat si. „Měla bych jít dovnitř a dát ji spát.“

„Fajn.“ Usmál se a vtiskl mi rychlou pusu. „Uvidíme se v sobotu, Červenko.“

Celou cestu do pokoje mě šimralo na rtech.

Když se podívám zpět, další den začal až podezřele normálně. U snídaně jsme si se Stevie Rae špitaly o božském Erikovi a vymýšlely, co bych si měla v sobotu vzít na sebe. Dokonce jsme ani neviděly Afroditu a její ježibabí trojčata, Válečníci, Strašnou a Vosu. Upíří sociologie byla ohromně zajímavá, od Amazonek jsme přešli k antickým upířským slavnostem, kterým se říkalo Correia. Úplně jsem přitom zapomněla na večerní rituál Dcer temnoty, a dokonce jsem si na chvíličku přestala lámat hlavu s tím, co udělám s Afroditou. Dramaták byl taky fajn. Vybrala jsem si jeden monolog Kateřiny ze *Zkrocení zlé ženy* (tu hru miluju od doby, co jsem viděla starou filmovou adaptaci s Elizabeth Taylorovou a Richardem Burtonem). Když jsem vyšla na chodbu, odchytila mě Neferet a zeptala se, jak daleko jsem se dostala v té učebnici pro vyšší ročník. Musela jsem přiznat, že moc daleko ne (v překladu: ani jsem se do ní nepodívala), a když jsem viděla, jak je z toho zklamaná, strašně jsem si to vyčítala. Musela jsem ale rychle letět na literku. Posadila jsem se mezi Damiena a Stevie Rae, a potom veškerá normalita skončila a všechno začalo jít úplně do háje.

Penthesilea nám četla čtvrtou kapitolu *Nezapomenutelné noci*. Vážně je to dobrá knížka a všichni jsme jako obvykle pozorně poslouchali, když vtom ten

pitomec Elliott začal kašlat. Ten kluk je zkrátka naprostý a nevyléčitelný dement.

Asi tak v půlce kapitoly, vylepšené nervy drásajícím chrchláním, jsem něco ucítila. Vonělo to výrazně, sladce, přímo božsky a nemohla jsem zaboha přijít na to, co to je. Automaticky jsem se zhluboka nadechla a snažila se dál soustředit na knížku.

Elliottův kašel zesílil, a tak jsem se k němu spolu se zbytkem třídy našťavaně otočila. No uznejte. To si nemohl vzít pastilku, napít se vody nebo tak něco?

A pak jsem uviděla krev.

Elliott se neválel po lavici jako obvykle. Seděl úplně rovně a užasle zíral na svoji ruku zbrocenou čerstvou krví. Pořád jsem se na něj ještě dívala, když se znovu rozkašlal a v plicích mu hnusně vlhce zabublalo jako mně v ten den, kdy mě označili. Jenomže jemu se přitom z pusy vyřinula spousta jasně červené krve.

„C-co...?“ zachroptěl.

„Přiveďte Neferet!“ vyštěkla Penthesilea ostře, vytáhla ze zásuvky svého psacího stolu úhledně složený ručník a rozběhla se uličkou k Elliottovi. Spolužák, který seděl nejbliž u dveří, okamžitě vyrazil ze třídy.

Úplně oněmělí jsme sledovali, jak Penthesilea přibíhá k Elliottovi přesně v okamžiku, kdy vykašlal další příval krve, a tiskne mu ručník k puse. Elliott do něj zabořil obličej a celý se zkroutil v nezvladatelné křeči, jako když se dusí. Pak to na okamžik ustalo a on zvedl hlavu. Po bledém kulatém obličejí se mu řinuly krvavé slzy a z nosu se mu valila krev proudem, jako když zapomenete zavřít kohoutek. Vzhlédl k učitelce a já si všimla, že mu červená stružka teče i z ucha.

„Ne!“ vyhrkl a v hlase měl víc emocí, než bych při jeho netečnosti čekala. „Ne, já nechci umřít!“

„Ššš,“ chlácholila ho Penthesilea a shrnula mu ze zpoceného čela zrzavé vlasy. „Za chvíli už tě nic bolet nebude.“

„Ale... ale ne, já...“ zaprotestoval znovu svým obvyklým naříkavým tónem, ale pak na něj přišel další záchvat drásavého kašle. Zdálo se, že se dusí, a pak vyzvracel do nasáklého ručníku neuvěřitelnou spoustu krve.

Do třídy vrazila Neferet se dvěma vysokými svalnatými upíry v závěsu. Muži nesli nosítka a deku, Neferet jen lahvičku s mléčně zbarvenou tekutinou. Než jsme se vzpamatovali, přiřítíl se ještě Drak Lankford.

„To je jeho mentor,“ zašeptala Stevie Rae téměř neslyšně. Přikývla jsem a vzpomněla si, jak Penthesilea vyčítala Elliottovi, že dělá Drakovi ostudu.

Neferet podala profesoru Lankfordovi lahvičku a potom se postavila za Elliotta. Položila mu ruce na ramena. Jeho dávení a kašel okamžitě ustaly.

„Honem to vypij, Elliotte,“ nařídil mu Drak. Když kluk slabě zavrtěl hlavou, jemně dodal: „Pak už tě nebude nic bolet.“

„Zůstanete... zůstanete se mnou?“ vypravil ze sebe spolužák.

„Samozřejmě,“ odpověděl Drak. „Nenechám tě ani chvíli o samotě.“

„Zavoláte mámě?“

„Zavolám.“

Elliott na vteřinu zavřel oči, pak rozechvělými rukama uchopil lahvičku a vypil ji. Neferet kývla na dvojici mužů, ti ho zvedli a položili na nosítka, jako by nebyl umírající kluk, ale jen loutka. Rychle ho za Drakovy asistence vynesli ven. Neferet se zastavila u dveří a obrátila se ke třídě otřesených terciánů.

„Mohla bych vám tvrdit, že Elliott bude v pořádku, že se uzdraví, ale to bych lhala.“ Její hlas zněl vyrovnaně, ale

zároveň velitelsky. „Pravda je taková, že jeho tělo odmítlo proměnu. Dospělosti nedosáhne, protože za několik minut zemře. Mohla bych vám říct, ať nemáte strach, protože vám se to nestane. Ale to bych zase lhala. Proměnu v průměru nepřežije jedno z deseti mláďat. Někdo zemře hned na začátku tercií jako Elliott. Jiní z vás budou silnější a dožijí se až sexty. Tohle všechno vám neříkám proto, abyste ode dneška žili ve strachu. Dělán to ze dvou důvodů. Zaprvé chci, abyste věděli, že vám nelžu, a pokud vaše tělo proměnu odmítne, ulehčím vám přechod na onen svět. A zadruhé chci, abyste žili, jako kdybyste zítra mohli umřít, a chovali se tak, abyste za sebou v tom případě zanechali důstojnou památku a vaše duše měla klid. Pokud se dožijete dospělosti, položíte si aspoň základní kameny dlouhého života v mravní integritě.“ Podívala se mi přímo do očí a skončila slovy: „Prosím Nyx, aby vám dnes seslala útěchu. Pamatujte, že smrt je přirozenou součástí života, dokonce i upířího. Jednou se totiž všichni musíme vrátit do náruče své bohyně.“ Zavřela za sebou dveře a to klapnutí mělo v sobě něco definitivního.

Penthesilea se rychle vzpamatovala a bez emocí setřela z Elliottovy lavice krvavé loužičky. Jakmile zmizela poslední připomínka umírajícího spolužáka, vrátila se ke katedře a požádala nás, abychom za něj drželi minutu ticha. Pak otevřela knížku a pokračovala ve čtení tam, kde přestala. Snažila jsem se poslouchat. Snažila jsem se nemyslet na to, jak se Elliottovi řinula krev z očí, uší, nosu i pusy. A taky jsem se snažila nemyslet na to, že ta báječná vůně, kterou jsem předtím zachytila, byla bez nejmenších pochyb Elliottova krev, s níž z něj odcházel život.

Vím, že když umře nějaké mládě, všechno má běžet dál jako normálně, ale aby umřeli dva spolužáci takhle krátce po sobě, to se zjevně tak často nestávalo. Všichni byli po zbytek dne nepřírozeně zaražení. U oběda vládlo

depresivní ticho, a jak jsem si všimla, většina kluků a holek se v jídlu jen vrtala. Dvojčata se dokonce nehádala s Damienem, což by byla příjemná změna, kdybych nevěděla, co za tím stojí. Když Stevie Rae po chvíli s nějakou chabou výmluvou vstala od stolu a šla si před odpoledkou odpočinout na pokoj, s povděkem jsem se k ní připojila.

Šly jsme po chodníku hustou tmou další podmračené noci. Plynová světla mi tentokrát nepřipadala veselá a hřejivá, spíš studená a málo jasná.

„Elliotta nikdo neměl rád a tím se mi to zdá horší,“ řekla Stevie Rae. „Je to divné, ale s Elizabeth to bylo jednodušší. Aspoň nám mohlo být doopravdy líto, že umřela.“

„Vím přesně, jak to myslíš. Jsem rozhozená, ale kvůli tomu, že jsem na vlastní oči viděla, co se nám může stát, ne proto, že ten kluk je mrtvý.“

„Hlavně že to jde rychle,“ pípala.

Otrásla jsem se. „Zajímalo by mě, jestli to bolí.“

„Proti tomu ti něco dají – to bílé, co vypil Elliott. Potom to přestane bolet, ale až do konce zůstaneš při vědomí. Neferet ale každému umírání ulehčí.“

„Hrůza, co?“

„To jo.“

Chvilku jsme mlčely. Pak mezi mraky vykoukl měsíc a jeho záře přebarvila listí na stromech na přízračně stříbrný odstín. Zničehonic mi to připomnělo Afroditu a její rituál.

„Myslíš, že Afrodita zruší dnešní samhainový rituál?“

„To sotva. Dcery temnoty svoje rituály nikdy neodvolávají.“

„Do háje,“ povzdychla jsem si. Pak jsem se podívala na Stevie Rae. „Dělal jim ledničku.“

Překvapeně na mě pohlédla. „Elliott?“

„Jo, bylo to fakt hnusné, vypadal divně, jako když je zfetovaný. Asi už v té době začal odmítat proměnu.“

Minutu jsme rozpačitě mlčely a pak jsem pokračovala: „Nechtěla jsem ti to předtím říkat, zvlášť když jsem se pak od tebe dozvěděla... no... vždyť víš. Víš určitě, že to Afrodita nezruší? Po tom, co se stalo Elizabeth a Elliottovi?“

„Jim je to jedno. A na ledničkách jim nezáleží. Prostě si seženou někoho jiného.“ Zaváhala. „Zoey, já jsem o tom přemýšlela, a podle mě bys tam přece jen neměla chodit. Slyšela jsem, co ti včera Afrodita říkala. Postará se, aby se všichni obrátili proti tobě. Bude na tebe fakticky hodně hnusná.“

„Já to zvládnou, Stevie Rae.“

„Ne, mám z toho špatný pocit. Stejně ještě nemá žádný plán, nebo ano?“

„Vlastně nemám. Zatím pořád zkoumám terén,“ pokusila jsem se odlehčit hovor.

„Terén můžeš zkoumat i jindy. Dnešek byl mizerný den, všichni jsou rozhození. Podle mě bys měla počkat.“

„To nejde, musím tam jít. Zvlášť po tom, co mi včera Afrodita řekla. Myslela by si, že jsem se nakonec těch jejích výhrůžek lekla a že mě teď má na háku.“

Kamarádka se zhluboka nadechla. „V tom případě mě vezmi s sebou.“ Začala jsem vrtět hlavou, ale ona se nenechala přerušit. „Jsi Dcera temnoty a technicky vzato si můžeš na rituál někoho přivést. Pozvi mě. Budu ti krýt záda.“

Vybavilo se mi, jak jsem se napila krve a jak mi chutnala tak moc, že to na mně poznaly i Válečnice a Strašná. Marně jsem se snažila nemyslet na její vůni – Heathovy, Erikovy, dokonce Elliottovy krve. Stevie Rae na to jednou přijde, ale dneska ne. A jestli tomu budu moct nějak zabránit, nedozví se to ještě hodně dlouho. Nechtěla jsem riskovat, že ji ztratím nebo že přijdu o dvojčata a Damiena – a kdyby věděli tohle, možná by se to stalo. Ano, vědí, že jsem „výjimečná“, a berou to, protože

to ze mě dělá velekněžku, což je dobrá věc. Moje touha po krvi ale zrovna dobrá věc není. Vzali by ji taky s takovým klidem?

„Ani nápad, Stevie Rae.“

„Ale Zoey, neměla bys mezi ty ježibaby chodit sama.“

„Nebudu sama. Bude tam Erik.“

„Jasně, jenomže Erik dřív s Afroditou chodil. Nevíš, jestli půjde proti ní, kdyby se ti pokusila doopravdy ublížit.“

„Zlato, já se o sebe dovedu postarat.“

„Já vím, ale...“ Zarazila se a vrhla na mě divný pohled. „Zoey, ty vibruješ?“

„Cože? Co jestli dělám?“ A pak jsem to zaslechla taky a rozesmála se. „To mi zvoní mobil. Nechala jsem ho přes noc nabít a dala si ho do kabelky.“ Vytáhla jsem ho a podívala se na čas. „Je po půlnoci, kdo mi sakra...“ Odklopila jsem displej a vytřeštila na něj oči. Měla jsem patnáct nových zpráv a pět nepřijatých hovorů. „No tohle, někdo se mi snaží dovolat a já si toho vůbec nevšímala.“ Nejdřív jsem zkontrolovala esemesky, a jak jsem je četla, začal se mi stahovat žaludek.

Zo brnkni mi
Miluju te
Zavolej prosím
Musim te vidět
Jen my dva
Zavoláš?
Chci s tebou mluvit
Zo!
Brnkni

Další už jsem neotvírala. Všechny byly v podstatě stejné. „Do pytle. To byl Heath.“

„Tvůj bývalý?“

„Jo,“ povzdychla jsem si.

„Co chce?“

„Vypadá to, že mě.“ Bez velkého nadšení jsem vytukala přístupový kód k hlasové schránce a uslyšela Heathův roztomile ledabylý hlas. Šokovalo mě ale, jak rozrušeně zní.

„Zo! Zavolej mi. Hele, já vím, že je pozdě, ale... vlastně pro tebe není pozdě, ale pro mě jo. Ale to je fuk, mně to neva. Prostě mi brnkni. Fajn. Tak čau. Zavolej.“

Zasténala jsem a smazala to. Další vzkaz zněl ještě víc maniakálně.

„Zoey! Hele, musíš mi brknout. Fakt. A nezlob se. Mně je přece Kayla ukradená, je blbá. Pořád tě miluju, Zoey, jenom tebe. Tak mi zavolej. Je mi jedno kdy, klidně se vzbudím.“

„No teda páni,“ řekla Stevie Rae. Samozřejmě Heathovo pořívání dobře slyšela. „Ten kluk je úplně posedlý. Nedivím se, žes mu dala kopačky.“

„Hmm,“ zabručela jsem a honem smazala i tenhle druhý vzkaz. Třetí byl to samé v bledě modrém, jen ještě o trochu zoufalejší. Ztlumila jsem hlasitost a nervózně jsem podupávala nohou, než se přehráló všech pět vzkazů. Neposlouchala jsem je, jenom jsem čekala, až je budu moct smazat. „Musím za Neferet,“ řekla jsem spíš pro sebe než kamarádce.

„Jak to? Chceš zablokovat jeho číslo nebo tak něco?“

„Ne. Vlastně jo. Něco takového. Prostě s ní potřebuju probrat, co s tím mám dělat.“ Uhnula jsem před jejím zvědavým pohledem. „Už se sem jednou málem vloupal. Nechci, aby to zkusil znovu a dostal se do průšvihů.“

„Jasně, to je pravda. Kdyby narazil na Erika, mohlo by to být hodně zlé.“

„To by byl horor. Takže radši hned půjdu najít Neferet, než začne odpoledka. Uvidíme se po škole.“

Ani jsem nepočkala, až se spolubydlící rozloučí, a vyrazila jsem k Neferetině pokoji. Tohle je doopravdy

příšerný den. Elliott umře a já se můžu zbláznit po jeho krvi. Večer musím jít na samhainový rituál s partou spolužáků, kteří mě nemůžou ani cítit a chtějí mi to dát sežrat. A zřejmě jsem se otiskla se svým bývalým.

Jo. Tomuhle já zkrátka říkám den blbec.

Kdyby mě nezarazilo Skylarovo syčení a vrčení, vůbec bych si Afrodity schoulené ve výklenku kousek od Neferetina pokoje nevšimla.

„Copak, Skylare?“ Pomaličku jsem k němu natáhla ruku, protože jsem si dobře pamatovala, že údajně kouše. Byla jsem z duše ráda, že Nala se pro změnu trochu zatoulala – Skylar by si moji ubohou malinkatou kočičku určitě dal k snídani. „Čičičí!“ Zrzavý kocour se na mě zkoumavě zahleděl (asi uvažoval, jak velký kus masa mi má uhryznout). Konečně dospěl k rozhodnutí, přestal se ježít a vydal se ke mně. Otřel se mi o nohy, pro jistotu ještě naposledy zuřivě zasyčel na výklenek a pak zamířil chodbou k Neferetině pokoji.

„Co to do něj sakra vjelo?“ Nejistě jsem do výklenku nakoukla. Netušila jsem, co mohlo známého rváče, jako je Skylar, přimět k takové reakci, ale pak jsem spatřila Afroditu a hrozně se lekla. Seděla na podlaze ve stínu pod římsou, na které stála hezká soška Nykty. Měla zakloněnou hlavu a z očí jí byla vidět jen bělma. Příšerně mě vyděsila. Ztuhla jsem jako přimražená a čekala, že se jí po tváři každou chvíli začne řinout krev. Ale pak zasténala, něco zamumlala a zavřela oči. I přes víčka bylo patrné, že se pohybují, jako by něco sledovala. Vtom mi došlo, co se děje.

Měla vizi. Asi cítila, že to na ni jde, a schovala se tady ve výklenku, aby ji nikdo nenašel a nevypáčil z ní informace, které by pomohly zabránit nějakému strašnému neštěstí a zachránit spoustu lidí před smrtí. Kráva jedna. Ježibaba.

Jenže já už jsem měla jejích hnusáren tak akorát. Popadla jsem ji v podpaží a vytáhla ji na nohy. (Řeknu vám, že je mnohem těžší, než se na pohled zdá.)

„Hni sebou,“ zavrčela jsem na ni a ona se slepě pohnula směrem, kterým jsem ji strkala. Stejně jsem ji ale napůl nesla. „Teď se hezky projdeme k Neferet a ta z tebe vymáčkne, jakou katastrofu před námi zase tajíš.“

Velekněžčin pokoj naštěstí nebyl daleko. Vpotácely jsme se dovnitř. Neferet vyskočila od psacího stolu a přispěchala k nám.

„Zoey! Afrodito! Co je?“ Ale jakmile se na blondýnu pořádně podívala, rozrušení vystřídal klid. „Pomoz mi s ní tady do toho křesla, bude pro ni nejpohodlnější.“

Odvedly jsme ji k velkému koženému křeslu a já ji do něj složila. Neferet si dřepala vedle ní a vzala ji za ruku.

„Afrodito, jménem bohyně tě žádám, řekni své kněžce, co vidíš.“ Mluvila laskavě, ale nesmlouvavě. I já jsem cítila sílu jejího rozkazu.

Afroditě se hned zachvěla víčka a hlasitě se nadechla. Pak najednou otevřela oči. Měla skelný pohled a rozšířené zorničky.

„Tolik krve! Teče z něj hrozně moc krve!“

„Z koho, Afrodito? Soustřed' se. Zkoncentruj se na vizi a pročisti ji,“ poručila jí Neferet.

Afrodita se znovu syčivě nadechla. „Jsou mrtví! Ne. Ne. To není možné! To není správné! Přirozené! Nechápu... já ne...“ Ještě jednou zamrkala a už vypadala trochu přičetněji. Rozhlédla se po místnosti, jako když to tam vůbec nepoznává. Pak jí pohled padl na mě. „Ty...“ šeptla tichounce. „Ty to víš.“

„Jo.“ To teda vím, že se snažila utajit vizi. Ale nahlas jsem řekla jen: „Našla jsem tě na chodbě a...“

Neferet zvedla ruku a zarazila mě. „Ne, tohle není konec. Neměla by se probrat takhle brzo, její vize je pořád ještě příliš abstraktní,“ vysvětlila mi rychle a pak znovu nasadila ten nesmlouvavý, velitelský tón. „Vrať se zpátky, Afrodito. Zjisti, co ti bylo dáno spatřit a změnit.“

Ha! To máš za to. Měla jsem z toho tak trochu škodolibou radost. Koneckonců, včera se mi pokusila vyškrábat oči.

„Mrtví...“ Bylo jí pořád hůř rozumět, mumlala něco jako: „Podzemní chodby... vraždí... někoho tam zavraždí... já nevím... nemůžu...“ Chrlila to ze sebe páté přes deváté a evidentně byla k smrti vyděšená. Bylo mi jí skoro líto. Asi viděla něco doopravdy příšerného. Pak její neklidný pohled utkvěl na velekněžce a zjevně ji poznala. Ulevilo se mi. Přichází k sobě a celá tahle strašidelná scéna se za chvíli vysvětlí.

Jen jsem si tohle pomyslela, Afrodita na Neferet vytřeštila oči. Ve tváři se jí objevil výraz čiré hrůzy a začala křičet.

Velekněžka jí pevně sevřela chvějící se ramena. „Vzbud' se!“ Střelila po mně pohledem. „Běž pryč, Zoey. Její vize je zakalená. Elliottova smrt ji rozrušila. Potřebuju ji prohlédnout, jestli je v pořádku a opravdu se vrátila.“

Nemusela mě prosit dvakrát. Na Heathovu posedlost jsem úplně zapomněla. Vystřelila jsem odtamtud a zdrhala rovnou na španělštinu.

Na výuku jsem se vůbec nedokázala soustředit. Pořád jsem si přehrávala tu šílenou scénu s Neferet a Afroditou. Zjevně měla vizi o nějakých umírajících lidech, ale z Neferetiny reakce bylo jasně poznat, že to neprobíhalo jako normálně (pokud teda něco jako vize vůbec může probíhat normálně). Stevie Rae říkala, že Afrodity vize

jsou tak zřetelné, že dokáže lidi nasměrovat na správné letiště a dokonce přesně na letadlo, které má spadnout. A dneska najednou nevidí jasně nic. Vlastně viděla jenom mě, pak blábolila nějaké nesmysly a nakonec se při pohledu na Neferet rozječela jako siréna. Absolutně to nedávalo smysl. Docela jsem se těšila, jak se večer bude chovat. Ale fakt jenom docela.

Uložila jsem Persefonina hřebel a vzala do náruče Nalu, která mě celou dobu pozorovala z vršku jeslí na seno a broukala to svoje divné „mňauf“. Pomalu jsem se vydala zpátky na kolej. Tentokrát se na mě ze zálohy nevrhla Afrodita, zato když jsem se ocitla u starého dubu, uviděla jsem Stevie Rae, Damiena a dvojčata. Nakláněli se k sobě, o něčem se s velkým zájmem bavili – a jakmile mě uviděli, hned zmlkli. Všichni se tvářili provinile. Nebylo těžké uhodnout, o kom se bavili.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Čekáme tady na tebe,“ zamumlala Stevie Rae. Po její obvyklé veselosti nebylo ani stopy.

„Co je ti?“

„Má o tebe strach,“ řekla Shaunee.

„Všichni o tebe máme strach,“ řekla Erin.

„Co máš za problém se svým bývalým?“ zeptal se Damien.

„Vyšiluje. Kdyby nevyšiloval, možná bych s ním ještě chodila.“ Pokusila jsem se o lehkovážný tón, ale nikomu z nich jsem se nepodívala přímo do očí. (Nikdy jsem moc neuměla lhát.)

„Myslíme, že bych s tebou večer měla jít,“ řekla Stevie Rae.

„Přesněji řečeno myslíme, že bychom s tebou večer měli jít všichni,“ opravil ji Damien.

Zamračila jsem se na ně. Ani náhodou nebudu riskovat, že mě všichni čtyři uvidí, jak se nalévám krví nějakého mouly, kterou zase určitě namíchají do vína.

„Ne.“

„Zoey, dnešek byl fakticky hrozný. Všichni jsou vystresovaní. A Afrodita ti jde po krku. Bude nejrozumnější, když se budeme držet pohromadě,“ argumentoval Damien logicky.

Logické to možná bylo, ale oni nevědí všechno. A já jsem nechtěla, aby věděli všechno. Zatím. Když mám být upřímná, moc mi na nich záleželo. Díky nim jsem měla pocit, že mě má někdo rád a nic se mi nemůže stát. Připadalo mi, že sem patřím. O to jsem za žádnou cenu nechtěla přijít, zvláště teď, když tady pro mě všechno bylo ještě nové a strašidelné. A tak jsem udělala to, co jsem měla naučené z domova – když se bojíš, jsi rozčilená a nevíš si s něčím rady, naštvi se a přejdi do defenzivy.

„Vážně si myslíte, že mám obrovskou moc, která ze mě jednou udělá velekněžku?“ Nadšeně a s úsměvem přikývla. Sevřelo se mi srdce. Zatnula jsem zuby a nasadila ledový tón. „Tak si запиšte za uši, že když říkám ne, myslím tím ne. Dneska vás tam nechci. Musím to vyřídit já. Sama. A už se o tom nehodlám dál bavit.“

Pak jsem odkráčela.

Za půl hodiny už mě samozřejmě hrozně mrzelo, že jsem byla tak hnusná. Pochodovala jsem tam a zpátky pod velkým dubem, který jsem nějak začala považovat za svoje útočiště, vytáčela jsem tím Nalu a doufala, že za mnou přijde Stevie Rae a já se jí budu moct omluvit. Oni přece nemůžou vědět, proč je na rituálu nechci. Jen mi chtějí pomoci. Třeba... třeba by celému tomu průšvihy s krví rozuměli. Erik to pochopil. Já vím, že už je v kvintě, ale stejně. Musíme tím přece projít všichni. Všichni jednou začneme mít chuť na krev – a kdo ne, ten umře. To mě trochu rozveselilo. Podrbala jsem Nalu za ušima.

„Když máš na vybranou mezi smrtí a pitím krve, najednou ti ta druhá možnost nepřipadá tak hrozná. Nemám pravdu?“

Zapředla a já si to vyložila jako souhlas. Podívala jsem se na hodinky. Do háje. Musím se jít převléknout a vyrazit na rituál Dcer temnoty. Sklíčeně jsem se vydala podél zdi. Zase bylo zataženo, ale tma mi nevadila. Vlastně jsem začínala mít noc ráda, což bylo jedině dobře, protože v ní strávím hodně dlouhou dobu. Pokud zůstanu naživu. Nala jako by vycítila moje chmury, protože najednou mrzutě „mňaufla“.

„No jo, já vím. Měla bych se na to dívat z lepší stránky. Zapracuju na tom, jen co...“

Vtom mě zarazilo Nalino hrdelní zavrčení. Zastavila se. Nahrabila hřbet a naježila se, takže připomínala kartáč, ale mhouřila oči způsobem, který nevypadal zrovna moc legračně. A legrační nebylo ani to, jak vzápětí zuřivě zasyčela. „Nalo, co...“

Po páteři mi přejel mráz a pomalu jsem se otočila směrem, kterým se moje kočka dívala. Netuším, jak je možné, že jsem nezačala ječet. Vzpomínám si, že jsem otevřela pusku a chraptivě se nadechla, ale nevydala jsem ani hlásku. Připadala jsem si úplně znecitlivělá, až na to, že mnou doslova cloumala šílená hrůza.

V temnotě při zdi, ani ne tři metry ode mě stál Elliott. Musel jít stejným směrem jako já s Nalou. Pak uslyšel kočku a napůl se otočil. Znovu na něj zasyčela a on se děsivě rychle obrátil, až jsme stáli tváří v tvář.

Nemohla jsem dýchat. Byl to duch – musel to být duch, jenomže působil hrozně reálně a hmotně. Kdybych na vlastní oči neviděla, jak jeho tělo odmítlo proměnu, připadal by mi prostě jen kapku pobledlý... a... a *divný*. Byl abnormálně bílý, ale tím to zdaleka nekončilo. Měl jiné oči. Odrážely i sebemenší částičky světla a děsivě rudě zářily. Byla to taková narezlá rudá, jako zaschlá krev.

Přesně takhle zářily i oči Elizabethina ducha.

A ještě něco se na něm změnilo. Jeho tělo nevypadalo jako dřív, bylo štíhlejší. Jak je to možné? Potom jsem ucítila ten zápach. Zatuchlý, jako skříň, kterou už léta nikdo neotevřel, anebo strašidelný sklep. Ten samý zápach jsem cítila těsně předtím, než jsem spatřila Elizabeth.

Nala zavrčela a Elliott se zvláště příkrčil a zasyčel na ni. Pak vycenil zuby a já uviděla, že má *dlouhé špičáky*! Vykročil k Nale, jako by se na ni chystal vrhnout. Vůbec jsem nepřemýšlela. Prostě jsem jen zareagovala.

„Nech ji být, sakra, a padej odsud!“ K mému značnému údivu to znělo celkem sebevědomě, jako bych jen odháněla zlého psa. Přitom jsem byla vyděšená k smrti.

Otočil se a ty žhnoucí oči se poprvé upřely přímo na mě. *Tohle je špatné!* zakřičel můj nový instinkt, který už jsem teď neomylně poznala. *Zvrácené!*

„Ty...“ Měl ohavný hlas, chraptivý a hrdelní, jako by mu něco rozdrásalo krk. „Dostanu tě!“ Pohnul se ke mně.

Jako rezavý vítr mě obklopil čirý strach.

Nala se na Elliottova ducha vrhla a noční vzduch prořízl její bojový jekot. Šokovaně jsem zírala, jak na něj s vytaženými drápy skáče, a čekala, že prolétne skrz. Jenomže ona mu přistála na stehně a začala ho drásat s příšernými zvuky, které by se mnohem spíš hodily ke zvířeti třikrát většímu než ona. Zařval, popadl ji za kůži na krku a odhodil. Pak s neuvěřitelnou rychlostí a silou doslova vyskočil na vršek zdi a zmizel ve tmě.

Třásla jsem se tak hrozně, že jsem ztratila rovnováhu a málem upadla. „Nalo!“ zanaříkala jsem. „Kde jsi, maličká?“

Přiběhla ke mně celá rozježená, vztekla vrčela a přimhouřené oči pořád upírala na zeď. Dřepla jsem si k ní a rozklepanýma rukama ji prohmatávala, jestli se jí něco nestalo. Nic neobvyklého jsem nenašla, a tak jsem ji vzala

do náruče a rozběhla se odtamtud, jak nejrychleji jsem uměla.

„Je to dobré. Nic se nám nestalo. Už je pryč. Byla jsi ohromně statečná,“ chrlila jsem na ni. Vyšplhala se mi na rameno, aby viděla za mě, a pořád vrčela.

Jakmile jsem doběhla k první plynové lampě, kousek od rekreačního pavilonu, zastavila jsem a přendala si Nalu tak, abych ji mohla pořádně prohlédnout. Uviděla jsem něco, z čeho se mi sevřel žaludek, až jsem se málem pozvracela. Měla na tlapkách krev. Ale ne svoji. A nevoněla nádherně. Cítila jsem z ní suchou plíseň, smrad starého sklepa. Potlačila jsem dávivý reflex a otřela jí tlapy o travu. Potom jsem ji znovu zvedla a vydala se rychle po chodníku ke koleji. Nala se mi pořád dívala přes rameno a ani na chvilku nepřestala vrčet.

Stevie Rae, dvojčata a Damien ve společenské místnosti nebyli, což mi přišlo podezřelé. Nedívali se na televizi, nebyli v počítačové místnosti, v knihovně ani v kuchyni. Vyrasila jsem nahoru a úpěnlivě doufala, že Stevie Rae bude aspoň v ložnici. Smůla.

Sedla jsem si na postel a začala hladit rozčilenou kočku. Mám jít kamarády hledat? Nebo tady mám zůstat? Stevie Rae sem přece jednou dorazit musí. Podívala jsem se na její hodiny – figurku Elvise, který odpočítával vteřiny vlněním boků. Zbývalo mi nějakých deset minut, abych se převlékla a doběhla k rekreačce. Ale jak mám jít na rituál po tom, co se právě stalo?

A co se to vlastně stalo?

Málem se na mě vrhl duch. Ne. Špatně. Duchové přece nekrvácejí. Ale byla to vůbec krev? Nevonělo to tak. Neměla jsem ani ponětí, co se děje.

Měla bych jít rovnou za Neferet a všechno jí povědět. Měla bych vstát, rozběhnout se i se svojí vysilující kočkou k velekněžce a říct jí o Elizabeth a o Elliottovi. Měla bych... měla bych...

Ne. Tentokrát nemusel vnitřní hlas ani křičet. Byla jsem si stoprocentně jistá. Nesmím Neferet nic říct, přinejmenším ne hned.

„Musím jít na ten rituál,“ vyslovila jsem nahlas to, co se mi ozývalo v hlavě. „Musím tam být.“

Oblékla jsem si černé šaty, začala ve skříni pátrat po černých balerínkách a najednou jsem se úplně uklidnila. Tady se nehraje podle pravidel, která platila v mém starém světě, ve starém životě. Je načase to uznat a začít si na to zvykat.

Mám nadání pro pět živlů a to znamená, že mě pradávná bohyně obdařila neuvěřitelnou mocí. A přesně jak říkala babička, s velkou mocí souvisí i velká zodpovědnost. Třeba existuje nějaký dobrý důvod, proč vidím zvláštní věci – jako například duchy, kteří se nechovají jako duchové, nevypadají tak a ani tak nevoní. Jenom prostě ještě nevím proč. Vlastně toho vůbec moc nevím, kromě dvou věcí – a těmi jsem si naprosto jistá. Nesmím nic říct Neferet a musím jít na ten rituál.

Rychle jsem vyrazila k rekreačnímu pavilonu a snažila se myslet pozitivně. Třeba Afrodita nepřijde. Anebo přijde, a nechá mě na pokoji.

K mé smůle se ukázalo, že obojí bylo jen zbožné přání.

„Hezké šaty, Zoey. Mám jedny staré, přesně takové. Vlastně počkej! To jsou přece ony.“ Afrodita se zasmála takovým tím způsobem, jako že ona už je dospělá a já jsem jenom malá holka. Fakt nesnáším, když tohle starší holky dělají. Jasně, má přede mnou pár let náskok, ale já mám náhodou taky prsa.

Usmála jsem se, schválně nasadila opravdu hloupoučce nevinný tón a začala lhát, jako když tiskne. Myslím, že jsem to zahrála celkem dobře na to, jak jsem mizerná lhářka, že se na mě před chvílí vrhl duch a všichni kolem na mě civí a poslouchají nás.

„Čau, Afrodito! Hele, zrovna jsem četla v učebnici pro sextány, co mi dala Neferet, jak je důležité, aby předsedkyně Dcer temnoty každého nováčka přivítala a uvedla mezi ostatní. Určitě jsi hrdá, že plníš svoje úkoly na jedničku.“ Přistoupila jsem k ní blíž a ztlumila hlas, takže mě nemohl slyšet nikdo jiný než ona. „A musím říct, že vypadáš daleko líp, než když jsem tě viděla naposled.“ Zbledla a přísahala bych, že jí v očích prokmitl záblesk strachu. Kupodivu to ve mně nevzbudilo vítězný ani spokojený pocit, připadala jsem si jen zlá, povrchní a unavená. „Promiň, to jsem neměla říkat,“ zahučela jsem.

Její tvář ztvrdla. „Jdi do hajzlu, zrůdo,“ zasyčela. Pak se zasmála, jako by právě udělala nějaký skvělý vtip (na

můj účet), obrátila se ke mně zády, nafoukaně pohodila vlasy a odkráčela doprostřed rekreačky.

Špatný pocit byl ten tam. Kráva jedna hnusná. Zvedla štíhlou ruku a všichni (naštěstí) přestali zírat na mě a otočili se k ní. Dneska měla na sobě červené hedvábné šaty, vypadaly jako ze starého filmu a obepínaly ji tak těsně, že je mohla mít stejně dobře jen namalované na kůži. Fakticky by mě zajímalo, kam na tyhle modely chodí. Butik pro gothičky, co šlapou chodník?

„Včera zemřelo mládě a dnes další.“

Její hlas se nesl zřetelně a čistě a měl v sobě skoro soucitný tón, což mě překvapilo. Na okamžik mi vážně připomněla Neferet, čekala jsem, jestli řekne něco hlubokého a motivujícího.

„Všichni jsme je oba znali. Elizabeth byla hodná a tichá. Elliott nám při několika posledních rituálech dělal ledničku.“ Zničehonic se usmála, krutě a zlovolně, a veškerá podobnost s Neferet se vypařila. „Ale byli slabí a upíři ve svých řadách slabost nestrpí.“ Pokrčila rudými rameny. „Kdybychom byli lidé, řekneme, že přežijí jen nejsilnější. Díky bohyni lidé nejsme. Říkejme tomu tedy osud a dnes večer se radujme z toho, že to nepostihlo někoho z nás.“

Ze všech stran se ozvalo souhlasné mumlání a mně se z toho zvedl žaludek. Vlastně jsem Elizabeth pořádně neznala, ale chovala se ke mně hezky. Jasně, Elliotta jsem ráda neměla, ale toho neměl rád nikdo. Byl to otravný, nechutný kluk (a jeho duch tyhle rysy evidentně podědil), jenomže ani tak jsem nedokázala mít radost z toho, že umřel. *Jestli se někdy stanu předsedkyní Dcer temnoty, nebudu si ze smrti žádného mláděte dělat legraci, i kdyby to byl někdo úplně bezvýznamný.* Ten slib jsem dala hlavně sobě samé, ale taky jsem ho v duchu pronesla jako modlitbu. Doufala jsem, že mě Nyx slyší a souhlasí se mnou.

„Ale dost truchlení a smutku,“ změnila najednou Afrodita tón. „Je Samhain! Noc, kdy slavíme konec sklizně, a co víc, připomínáme si své předky – všechny velké upíry, kteří žili a zemřeli před námi.“ Znělo to trochu strašidelně, jako kdyby se tím svým divadýlkem nechávala sama moc unést. „Této noci je závoj oddělující život od smrti nejtenčí a duchové mohou nejsnáze sestoupit mezi nás.“ Odmlčela se a rozhlédla se po svých posluchačích. Mě okatě vynechala (a všichni si toho samozřejmě dobře všimli). Měla jsem tak chvilku, abych se nad jejími slovy zamyslela. Je možné, že celá ta záležitost s Elliottem má něco společného právě s tím, že závoj oddělující mrtvé od živých je dneska nejtenčí a že umřel právě v den Samhainu? Neměla jsem ale čas nad tím moc dumat, protože Afrodita hlasitě zvolala: „Tak co podnikneme?“

„Půjdeme ven!“ zahulákali Dcery i Synové temnoty.

V Afroditině smíchu byl zatraceně silný sexuální podtext a přísahala bych, že si pohladila prsa. Přímo přede všemi. Kristova noho, ta holka je hnusná!

„Správně. Na dnešní večer jsem vybrala fantastické místo a dokonce máme i novou ledničku, čeká tam na nás s kámoškami.“

Fuj. Těmi kámoškami myslí Válečnici, Strašnou a Vosu? Rychle jsem se rozhlédla po místnosti. Nikde jsem je neviděla. Bezva. Dokázala jsem si živě představit, co těm třem a Afroditě připadá jako fantastické místo. A nechtěla jsem ani pomyslet na toho chudáka, kterého bůhvíjak přemluvily, aby jim dělal ledničku.

Jen strašně nerada to přiznávám, ale když se Afrodita o ledničce zmínila a mně došlo, že dostanu zase napít krve, začaly se mi sbíhat sliny.

„Tak jdeme. A nezapomeňte, že musíme být potichu. Soustředte se na to, abyste byli neviditelní, a lidé, kteří náhodou ještě nespí, si vás jednoduše nevšimnou.“

Najednou se zadívala přímo na mě. „A Nyx buď milostiva komukoli, kdo nás prozradí, protože od nás se žádné milosti nedočká.“ Medově se usmála na zbytek skupiny. „Následujte mě, Dcery a Synové temnoty!“

Ostatní utvořili dvojice nebo malé hloučky a šli za Afroditou k zadnímu východu. Mě si přirozeně vůbec nevšimli. Málem jsem je nechala jít. Vůbec se mi s nimi nikam nechtělo. Na jednu noc jsem si užila vzrůšo až až. Měla bych se vrátit na kolej a omluvit se Stevie Rae. Pak bychom mohly společně najít dvojčata a Damiena a já bych jim pověděla o Elliottovi (čekala jsem, jestli mi instinkt zakáže o tom s kamarády mluvit, ale nic jsem necítila). Super. Fajn. Takže jim to říct smím. Rozhodně mě to lákalo víc než se někam táhnout s tou blondátou nánou a partou spolužáků, kterým jsem úplně ukradená. Jenomže intuice, která před chvílí nic nenamítala, se teď ozvala pěkně nahlas. Na ten rituál jít musím. Povzdychla jsem si.

„Pojď, Červenko. Přece bys o tuhle show nechtěla přijít?“

Erik se na mě usmíval od zadního východu a s těma modrýma očima vypadal prostě jako Superman.

Ach jo.

„To má být vtip? Odporné čůzy, co si kompenzuji traumata z dětství tím, že ze sebe dělají školní královny. Příležitost totálně se ztrapnit. Pití krve. To je přece parádní kombinace, nenechala bych si ji ujít ani za nic.“ Společně jsme zamířili za ostatními.

Všichni tiše došli ke zdi za rekreačním pavilonem, jen kousek (na můj vkus až moc blízko) od místa, kde jsem viděla Elizabeth a Elliotta. A pak najednou jako by se před tou zdí rozplynuli.

„Co to...“ zašeptala jsem.

„Je to jenom trik. Uvidíš.“

Byly to tajné dveře. Úplně jako ve starých filmových detektivkách, ale tyhle nebyly v knihovně ani v krbu (jako v jednom *Indiana Jonesovi* – já vím, že jsem jako malá). V tlusté, zdánlivě neproniknutelné školní zdi se dala jedna část odsunout tak, že se vytvořil úzký průchod pro jednu osobu (nebo mládě, upíra, případně nepochopitelně reálného ducha). Já s Erikem jsme šli poslední. Zaslechla jsem tiché ššš a ještě jsem stačila zahlédnout, jak se stěna zavírá. Po dveřích nezůstala ani stopa.

„Fungují na dálkové ovládání, jako dveře od auta,“ pošeptal mi Erik.

„Aha. Kdo všechno o nich ví?“

„Každý, kdo někdy patřil mezi Dcery a Syny temnoty.“

„Aha.“ Takže pravděpodobně většina dospělých upírů. Nenápadně jsem se rozhlédla, ale nikdo nás nesledoval.

Erikovi to neuniklo. „Dospělým je to jedno. Je to taková školní tradice, pořádat některé rituály potají venku. Když neprovádíme žádné blbosti, dělají, jako že o tom nevědí.“ Pokrčil rameny. „Podle mě to ničemu nevádí.“

„Když neprovádíme žádné blbosti.“

„Pst!“ zasyčel někdo vepředu. Zavřela jsem pusku a radši se soustředila na cestu.

Bylo kolem půl páté ráno. Všichni spali. Fakt překvápko, co? Připadala jsem si divně, že jdu touhle fantastickou částí města, kde stojí samá obrovská přepychová sídla starých ropných magnátů, a nikdo mě nevidí. Brali jsme to přes úžasné vymakané zahrady a nezaštěkal na nás ani pes. Jako bychom byli jen stíny... nebo duchové... Přeběhl mi mráz po zádech. Měsíc, který se předtím schovával za mraky, teď stříbrně zářil na nečekaně jasné obloze. Svítil tak, že bych si ještě jako člověk klidně mohla venku číst. Byla zima, ale zdaleka jsem ji necítila tak silně jako před začátkem proměny.

Snažila jsem se nemyslet na to, co se teď vlastně uvnitř mého těla děje.

Přešli jsme ulici a bez sebemenšího hluku proklouzli mezi dvěma zahradami. Zaslechla jsem zurčení vody a pak uviděla lávku. Potok se v měsíčním světle třpytil jako pramínek rozlité rtuti. Byl to překrásný pohled. Automaticky jsem zpomalila a připomněla si, že noc je teď pro mě den. Přála jsem si, ať mi její temná nádhera nikdy nezevšední.

„Pojď, Zoey,“ zašeptal Erik z druhého břehu.

Otočila jsem se k němu. Jeho silueta se rýsovala na pozadí úžasné budovy, která stála na vyvýšenině za ním. Kolem se rozprostíral nekonečný terasovitý trávník. Rozeznala jsem taky jezírko, altán, vodotrysky a vodopády (tihle lidé evidentně nevědí co s penězi). Erik mi připomínal nějakého romantického hrdinu z dávných časů, třeba... třeba... No, napadli mě jen Superman a Zorro a ti zrovna do dávných časů nepatří, ale to je fuk. Prostě vypadal ohromně rytířsky a romanticky. Teprve v tu chvíli mi došlo, u jaké úžasné budovy to vlastně čmoucháme, a rychle jsem přeběhla přes lávku na druhý břeh.

„Eriku,“ zašeptala jsem naléhavě, „tohle je muzeum Philbrook! Jestli nás tady někdo načapá, bude to fakticky průšvih.“

„Nikdo nás nenačapá.“

Musela jsem popoběhnout, abych ho dohonila. Šel rychle, následoval tichou skupinku spolužáků s mnohem větší chutí než já.

„Jenomže tohle přece není barák nějakého pracháče, ale muzeum. Mají tu ostrahu čtyřadvacet hodin denně.“

„Afrodita je uspala nějakými prášky.“

„Cože?!“

„Pst. To je v pohodě. Chvilku budou groggy, pak půjdou domů a nebudou si nic pamatovat. Není na tom nic špatného.“

Nechala jsem to být, ale vůbec se mi nelíbilo, že mu taková věc přijde normální. Mně to prostě nepřípadalo správné, i když jsem chápala, že jinak by to nešlo. Nemáme tady co pohledávat. Nechceme, aby nás někdo přistihl. Tak musíme uspat strážce. To mi bylo jasné. Jenom se mi to nelíbilo, a tak jsem to připsala na seznam věcí, které by se na Dcerách temnoty měly změnit. Dokazovalo to, jak jsou namyšlené. Pořád víc mi připomínaly církve věřících, a to není zrovna lichotivé srovnání. Afrodita není bůh (ani bohyně, když už jsme u toho), i kdyby si vybrala sebebožštější jméno.

Erik se zastavil. Připojili jsme se k ostatním, kteří se zatím rozestoupili do kruhu kolem zastřešeného altánu na úpatí povlovného svahu, na jehož vrcholu stála budova muzea. Byl jen kousek od ozdobného rybníčku, jehož okraj se dotýkal nejspodnější z teras, které stoupaly až úplně nahoru. Vážně to tady bylo překrásné. Byla jsem tu párkrát se školou na zeměpisném výletě a jednou s výtvarkou. Měla jsem tenkrát hroznou chuť si zdejší zahrady nakreslit, přestože to je jedna z věcí, na které jsem fakticky levá. Noc proměnila hezký udržovaný pozemek se spoustou mramorových fontán v kouzelné vílí království zalité měsíčním světlem, které vytvářelo ve tmě šedé, stříbrné a tmavomodré stíny.

Altánek byl fantastický. Vedlo k němu obrovské kruhové schodiště, takže k němu člověk musel vystoupat jako ke trůnu. Kupoli podpíraly vyřezávané bílé sloupy a byla zespoda nasvícená. Vypadal, jako by ho sem přenesli z antického Řecka, navrátili mu někdejší nádheru a namířili na něj světla, aby se jím mohla pokochat noc.

Afrodita vyšla po schodech a postavila se doprostřed altánu, takže jeho kouzlo a krása byly rázem v háji.

Samozřejmě tam stály i Válečnice, Strašná a Vosa, a navíc ještě jedna holka, ale tu jsem neznala. Teda možná jsem ji viděla už stokrát a prostě jsem si ji nepamatovala, protože to byla jenom další barbinoidní blondýna (i když se určitě jmenovala Zkáza, Hnusná nebo tak podobně). Připravily ve středu altánu stolek a přehodily přes něj černou látku. Viděla jsem na něm stát pár svíček a nějaké další věci, mimo jiné pohár a nůž. Seděl tam nějaký chudák a hlavu měl bezvládně položenou na stole. Byl celý zabalený v dlouhém plášti a vypadal úplně jako Elliott té noci, co posloužil jako lednička.

Musí to být vážně záhul, dát Afroditě krev na všechny její rituály. Napadlo mě, jestli to nějak nezavinilo Elliottovu smrt. Snažila jsem se nemyslet na to, že se mi seběhly sliny, jakmile jsem si představila krvavé víno v poháru. Zvláštní, že se mi něco totálně hnuší a zároveň po tom tak strašně moc toužím.

„Vyčaruju kruh a přivolám duchy našich předků, aby si s námi zatančili,“ pronesla Afrodita. Mluvila tiše, ale její hlas se k nám doplzl jako jedovatý kouř. Běhal mi mráz po zádech, když jsem si uvědomila, že chce do svého kruhu zavolat duchy, zvlášť při mých čerstvých zážitcích s podobnými bytostmi, ale zároveň jsem taky byla zvědavá. Možná tu dneska musím být proto, že se dozvím něco víc o Elizabeth a Elliottovi. Navíc se zdálo, že tenhle rituál není pro Dcery temnoty nic nového. Nemůže na něm tím pádem být nic extra hrozného nebo nebezpečného. Afrodita se sice tvářila jako velká ranařka, ale já tušila, že to jen hraje. Pod svojí maskou je určitě stejná jako všichni, kdo šikanují slabší – nejistá a nedospělá. Tyrani se mimoto vyhýbají každému, kdo je silnější než oni, a z toho logicky plyne, že do kruhu přivolá jediné úplně neškodné, možná dokonce miloučké duchy. Afrodita si stoprocentně nebude zahrávat s žádným velkým, zlým monstrem z hlubin.

Ani s ničím tak děsivým jako to, co se stalo z Elliotta.

Uvolnila jsem se a přivítala teď už známý příliv moci, když čtyři Dcery temnoty uchopily svíčky představující jednotlivé živly a postavily se na patřičná místa v malém kruhu uvnitř altánu. Afrodita přivolala vzduch a mně zavířily vlasy ve vánku, který nikdo jiný kromě mě nevnímal. Zavřela jsem oči a užívala si elektrické chvění na kůži. Navzdory Afroditě a jejím nafrněným Dcerám temnoty jsem měla ze začátku rituálu radost. A vedle mě stál Erik, takže mi vlastně ani moc nevadilo, že se ostatní se mnou nebaví.

Najednou jsem si byla jistá, že budoucnost není zase tak černá. Usmírím se s kamarády, společně přijdeme na to, odkud se sakra vzali ti divní duchové, a možná ještě navrch začnu chodit s absolutně nádherným klukem. Všechno bude v pohodě. Otevřela jsem oči a zadívala se na Afroditu, jak obchází kruh. Každý živel mnou projel jako úder proudem. Nechápala jsem, jak to, že Erik stojí tak blízko a necítí to. Dokonce jsem po něm kradmo střelila pohledem. Tak trochu jsem čekala, že na mě bude obdivně koukat a sledovat, jak mi po kůži tančí živly, ale stejně jako všichni ostatní se díval na Afroditu. (Vlastně mě docela naštvál – neměl by po mně snad správně taky pokukovat?) Afrodita pak začala obřadně přivolávat duchy předků a ani já už jsem z ní nedokázala spustit oči. Vzala ze stolu dlouhý pletenec suché trávy a zapálila ho o plamen fialové svíčky ducha. Chvilku ho nechala hořet a pak ho sfoukla. Pomalu s ním zamávala, až z něj začaly stoupat spirály kouře. Podle vůně jsem poznala tomkovici, jednu z nejposvátnějších obřadních bylin, která přitahuje duchovní energii. Babička ji často používala při modlitbách. Pak jsem se zamračila a pocítila záchvěv obav. Tomkovice by se měla používat, až když se prostor vykouří očistnou šalvějí, jinak může přilákat jakoukoli energii – a jakákoli není totéž co dobrá. Ale už bylo pozdě na to upozorňovat a stejně jsem rituál nemohla zarazit.

Afrodita začala vzývat duchy, její hlas zněl zničehonic zpěvavě a jako z jiného světa. Ten dojem ještě posiloval závoj kouře, který ji obklopoval.

Je noc Samhainu, duchové našich předků, vyslyšte dávné zaklínadlo! Je noc Samhainu, ať tento kouř zanesе můj hlas na onen svět, kde se duchové radují v sladkých mlhách vzpomínek. Je noc Samhainu, nevolám duchy našich lidských předků. Ne, ti ať spí, v životě ani ve smrti mi nejsou k užítku. Je noc Samhainu a já volám magické předky – mystické předky – ty, kteří kdysi bývali více než pouzí lidé a takoví jsou i ve smrti.

Spolu s ostatními jsem uchváceně sledovala, jak kouř víří, mění se a nabývá nových tvarů. Nejdřív jsem myslela, že je to jen klam, a tak jsem zamrkala, abych si pročistila hlavu, ale hned jsem pochopila, že tohle nemá se zamlženým zrakem co dělat. Z kouře se doopravdy nořily lidské postavy. Nebyly moc zřetelné, působily spíš jako siluety než jako skutečná těla, ale Afrodita nepřestávala rozhánět tomkovicový kouř a oni se postupně zhmotňovali. Nakonec byl vnitřek kruhu plný přízračných postav s tmavýma zapadlýma očima a otevřenými ústy.

Ani trochu se nepodobali Elizabeth nebo Elliottovi. Vlastně vypadali přesně tak, jak jsem si představovala duchy – byli mlhaví, průhlední a strašidelní. Nasála jsem vzduch. Kdepak. Po smradlavém starém sklepe ani stopa.

Afrodita odložila doutnající pletenec trávy a vzala do rukou pohár. Dokonce i takhle z dálky jsem si všimla, že je neobvykle bledá, jako by na ni přešly některé rysy přivolaných duchů. V kruhu kouře a šedivé mlhy působily její červené šaty až nepříjemně křiklavě.

„Vítám vás, duchové předků, a prosím, abyste od nás přijali víno a krev. Tak si připomenete chuť života.“

Pozvedla pohár a mlhavé siluety se divoce rozvlnily. Evidentně se moc těšily. „Vítám vás, duchové předků, a pod ochranou svého kruhu vám...“

„Zo! Já věděl, že tě nakonec najdu!“

Heathův hlas rozmetal noční klid a přerušil Afroditino vzývání.

„Heathe! Co tady sakra děláš?“

„Pořád jsi nevolala.“ Objal mě, ostatních si vůbec nevšímá. Ani jsem nepotřebovala jasné měsíční světlo, abych rozeznala, že má oči podlité krví. „Stýskalo se mi po tobě, Zo!“ vyhrkl a já ucítila z jeho dechu pivo.

„Heathe. Musíš odsud...“

„Ne. Ať zůstane,“ skočila mi do řeči Afrodita.

Heath se podíval, kdo to mluví, a já si dokázala živě představit, jaký to pro něj musí být pohled. Stála v kuželu světla, které se mísilo s tomkovicovým kouřem a vytvářelo dojem, že je pod vodou. Červené hedvábné šaty jí přiléhaly ke křivkám. Hříva blondatých vlasů jí spadala do půli zad. Koutky úst měla zvednuté v zlém úsměvu, jenomže Heath si ho samozřejmě vyloží úplně špatně, bude mu připadat milý. Jak ho znám, mlžných duchů, kteří zapomněli na pohár a upírali teď prázdné oči na něj, si ani nevšimne, stejně jako toho, že Afrodita má skelné a nehybné oči a její hlas zní nepřirozeně hluše. Jediné, co ho bude zajímat, jsou její velká prsa.

„Tý jo, upíří holka!“ zahulákal. Copak jsem to neříkala?

„Pošli ho pryč.“ V Erikově hlasu jasně zazníval strach.

Heath odtrhl zrak od Afroditiných prsou a zamračil se na něj. „Kdo jseš?“

Do háje. Tenhle tón znám jako svoje boty. Znamená, že na mého bývalého jde záchvat žárlivosti. (Další důvod, proč s ním už nechodím.)

„Heathe, tady nemůžeš být,“ řekla jsem.

„Ne.“ Přistoupil ke mně a majetnický mě objal kolem ramen, ale nedíval se na mě. Zavrtával se pohledem do Erika. „Přišel jsem za svojí holkou a nikdo mě nebude posílat pryč.“

V místě, kde se mě dotýkala jeho paže, jsem cítila pulzovat krev, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Překonala jsem nutkání udělat něco totálně hnusného a střeleného, jako například zakousnout se mu do zápěstí, odstrčila jsem ho a otočila ho k sobě.

„Už nejsem tvoje holka.“

„To ty jen tak říkáš, Zo.“

Zaskřípala jsem zuby. Proboha, to je tupec. (Zase další důvod, proč s ním už nechodím.)

„Jsi magor, nebo co?“ řekl Erik.

„Hele, ty zasranej upírů debile...“ spustil Heath, ale utnul ho Afroditin strašidelně šepotavý hlas.

„Pojď sem, človíčku.“

Její zvláštní vábení zapůsobilo na Heatha, Erika i na mě (a vlastně na všechny Dcery a Syny temnoty) jako magnet. Obrátili jsme se k ní. Vypadala divně. Pulzovala. Ale copak to jde?

Pohodila vlasy a přejela si dlaní po těle jako nějaká laciná striptérka, od prsou až k rozkroku. Druhou rukou Heathovi naznačila, ať jde k ní.

„Pojď ke mně, človíčku. Chci tě ochutnat.“

Tohle bylo zlé. Špatné. Jestli Heath poslechne a vstoupí do kruhu, stane se mu něco hrozného.

Bez váhání (a bez špetky zdravého rozumu) se vrhl vpřed, zjevně úplně očištěný. Popadla jsem ho za paži a ulevilo se mi, když ho Erik chytil za druhou.

„Stůj, Heathe! Musíš jít pryč. Hned. Tady nemáš co dělat.“

S vypětím sil odtrhl pohled od Afrodity. Vyškubl se Erikovi a doslova na něj zavrčel jako pes. Pak se otočil ke mně. „Ty mi zahejbáš!“

„Jsi snad hluchý? Těžko ti můžu zahýbat, když spolu nechodíme! Teď odsud rychle...“

„Když neuposlechl našeho volání, pak musíme my za ním.“

Prudce jsem vzhlédla. Afroditino tělo se zmítalo v křečích a vzlínaly z něj šedé chomáče mlhy. Vydala ze sebe něco mezi vzlykem a výkřikem. Duchové, kteří se jí evidentně předtím zmocnili, se připojili k ostatním v kruhu, natlačili se k jeho obvodu a snažili se ho prolomit, aby se mohli vrhnout na mého bývalého.

„Zastav je, Afrodito! Jinak ho zabijou!“ Zpoza ozdobného živého plotu u rybníčku se vynořil Damien.

„Damiene, co...“ vyhrkla jsem, ale on zavrtěl hlavou.

„Na vysvětlování není čas.“ Obrátil se zpátky k Afroditě. „Ty víš, co dovedou,“ zavolal na ni. „Musíš je udržet v kruhu, nebo to ten kluk má spočítané.“

Afrodita byla tak bledá, že vypadala jako jeden z duchů. Ucouvla od mlhavých siluet, které se pořád snažily prolomit neviditelnou bariéru, a opřela se o stůl. „Já jim bránit nebudu. Jestli ho chtějí, ať si ho vezmou. Radši jeho než mě nebo někoho jiného z nás,“ prohlásila.

„Jo, s tímhle průšvihem nechceme mít nic společného!“ zaječela Strašná a upustila svíčku, která okamžitě zhasla. Bez dalších řečí vyrazila z kruhu a seběhla schody. Ostatní holky, které měly představovat živly, na nic nečekaly a rozběhly se za ní. Za okamžik už zmizely ve tmě a jejich svíčky ležely na zemi a zhasínaly.

S hrůzou jsem zjistila, že jeden šedý tvar proniká za hranice kruhu. Kouř tvořící jeho přízračné tělo se snášel dolů po schodech v tenkém pramínku, který mi připomněl

hada. Periferním viděním jsem zaregistrovala v řadách Dcer a Synů temnoty nějaký rozruch. Rozhlédla jsem se. Nervózně ustupovali dozadu a tváře měli zkřivené strachem.

„Je to na tobě, Zoey.“

„Stevie Rae!“

Nejistě stála uprostřed kruhu. Shodila plášť, který ji předtím zakrýval, a já si všimla, že má zápěstí omotaná bílými fází.

„Říkala jsem ti, že musíme držet spolu.“ Vyčerpaně se na mě usmála.

„Pospěš si,“ ozvala se Shaunee.

„Tvůj bývalý je z těch duchů dost na prášky,“ řekla Erin.

Podívala jsem se přes rameno. Dvojčata stála vedle smrtelně bledého Heatha, který zíral s otevřenou pusou k altánu. Zaplavil mě intenzivní pocit štěstí. Nevykašlali se na mě! Nejsem sama!

„Tak ať to máme z krku,“ řekla jsem. „Drž ho,“ nařídila jsem Erikovi, který na mě civěl, evidentně naprosto v šoku.

Ani jsem se neohlédla, protože jsem věděla naprosto jistě, že kamarádi jdou za mnou. Vyběhla jsem po strmých schodech k altánku, kde se hemžili duchové. U obvodu kruhu jsem se na okamžik zarazila. Mlžné tvary pomalu pronikaly ven a nevěnovaly pozornost ničemu jinému než Heathovi. Zhluboka jsem se nadechla a vkročila dovnitř. Mrtví kolem mě rozčileně zavířili a já ucítila na kůži jejich příšerně studený dotek.

„Na tohle nemáš právo. Tenhle kruh je můj,“ ohradila se Afrodita. Sebrala se dost na to, aby pohrdavě ohrnula ret a postavila se mezi mě a stůl s fialovou svíčkou, která jako jediná ještě hořela.

„Už není. Ted' sklapni a uхни,“ nařídila jsem jí.

Přimhouřila oči. Do háje, na tohle vážně nemám čas.

„Ty náno vymaštěná, okamžitě udělej, co Zoey řekla! Už dva roky mi lezeš pěkně na nervy, nejradši bych tě nakopala,“ zasyčela Shaune a postavila se vedle mě.

„Moje řeč, čůzo,“ přisadila si Erin a zaujala místo po mém druhém boku.

Asi by se na ni vážně vrhly, kdyby se v tu chvíli neozval Heathův křik. Bleskově jsem se obrátila. Kolem nohou se mu ovíjely spirály mlhy a zanechávaly na jeho džínách dlouhé trhliny, ze kterých se řinula krev. Vyděšeně se je snažil odkopnout a řval jako na lesy. Erik neutekl, taky bojoval s mlžnými chapadly, i když mu trhala šaty a drásala kůži.

„Honem! Na místa!“ vykřikla jsem, než mě svůdná vůně jejich krve stačila dočista vyvést z míry.

Kamarádi vyrazili k odhozeným svíčkám, zvedli je a postavili se na správná místa. Já obešla Afroditu, která si tiskla ruku k puse, jako by potlačovala křik, a zírala na Heatha s Erikem. Popadla jsem fialovou svíčku a už jsem stála u Damiena.

„Vzduchu! Volám tě do tohoto kruhu!“ zvolala jsem co nejhlasitěji a přiložila plamen své svíčky ke knotu Damienovy žluté. Málem jsem se rozbrečela úlevou, protože kolem mě zavířila známá smršť a děsně mi rozcuchala vlasy.

Zakryla jsem plamen svojí svíčky dlaní a přeběhla k Shaune. „Ohni! Volám tě do tohoto kruhu!“ Jakmile vzplála červená svíčka, větrný vír se proměnil v poryv horkého vzduchu. Okamžitě jsem postoupila dál. „Vodo! Volám tě do tohoto kruhu!“ Moře chutnalo slaně a zároveň sladce. „Země! Volám tě do tohoto kruhu!“ Zažehla jsem svíčku Stevie Rae a při pohledu na její zafačované ruce jsem bolestně zamrkala. Byla hrozně bledá, ale široce se usmála, jakmile vzduch prosytila vůně čerstvého sena.

Heath znovu vykřikl. Vrhla jsem se zpátky do středu kruhu a pozvedla fialovou svíčku. „Duchu! Volám tě do tohoto kruhu!“ Projela mnou vlna energie. Podívala jsem se mezi kamarády a hned jsem viděla, že stříbrná čára je na svém místě. Na vteřinu jsem zavřela oči. *Děkuju moc, Nyx!*

Pak jsem položila svíčku na stůl a vzala místo ní pohár krvavého vína. Otočila jsem se k Heathovi, Erikovi a hemžícím se duchům.

„Vaše oběť je tady!“ zakřičela jsem a rozlila část tekutiny na zem tak, že jsem kolem sebe měla rudé kolo. „Nezavolali jsme vás, abyste zabíjeli, ale proto, že je Samhain a chceme vám vzdát čest.“ Vychrstla jsem z poháru ještě trochu vína a snažila se nemyslet na lákavou vůni čerstvé krve, která se z něj linula.

Duchové se zarazili. Dívala jsem se přímo na ně, aby mě nerozptylovala hrůza v Heathových a bolest v Erikových očích.

„*Nám se více zamlouvá tato teplá mladá krev, kněžko.*“ Z toho přízračného hlasu mi naskočila husí kůže. Přísahám, že jsem cítila jeho dech. Páchl po shnilém mase.

Těžce jsem polkla. „To chápu, ale životy těchto dvou vám nepatří. Dnes večer máme slavit, ne zabíjet.“

„*A my přesto zabíjet budeme – smrt je nám velice milá.*“ Dolehl ke mně jejich smích, zavířil kolem mě znesvěcený tomkovicový kouř a přízraky se znovu začaly sápat na Heathu.

Odhodila jsem pohár a zvedla ruce. „V tom případě už vás nežádám, ale poroučím vám. Vzduchu, ohni, vodo, země, duchu! Nyktiným jménem vám přikazuji, uzavřete tento kruh a přiveďte zpět mrtvé, kteří z něj unikli! Hned!“

Celým tělem mi projelo horko a ve žhavém závanu slaného větru, který se proměnil v třpytivou zelenou mlhu, vyšlehlo z mých vztažených rukou. Mlha se snesla dolů a obklopila oba kluky s takovou silou, že jim zavlály šaty i

vlasý. Pak polapila mlhavé tvary, odtrhla je od jejich obětí a s ohlušujícím řevem je vtáhla zpátky za hranice kruhu. Najednou byly všude kolem mě přízračné siluety, z nichž vyzařovalo nebezpečí a hlad stejně jasně jako předtím vůně krve z Heatha. Afrodita se schoulila na židli a odtahovala se od nich, jak nejdál to šlo. Jeden se o ni otřel, ona vyjekla a duchy to rozdráždilo ještě víc. Vytvořili kolem mě zlověstný kruh a postupovali stále blíž.

„Zoey!“ vykřikla Stevie Rae ostře, vyděšená k smrti. Váhavě ke mně vykročila.

„Ne!“ zarazil ji stroze Damien. „Nesmíš porušit kruh. Oni jí neublíží, nemůžou na nás, protože náš kruh má větší sílu. Ale nesmíme ho porušit.“

„My nikam nejdem,“ zavolala na něj Shaunee.

„Jasně že ne, mně se tady líbí,“ dodala Erin a opravdu to znělo jen trochu zadýchaně.

Jejich loajalita, důvěra a přátelství mě naplňovaly jako šestý živel. Dodávaly mi sebedůvěru. Narovnála jsem se a zadívala se na rozhněvané klubko duchů.

„My zůstáváme, takže odchod si budete muset dát vy, hoši.“ Ukázala jsem na rozlité víno s krví. „Vezměte si svoji obětinu a vypadněte odsud. Dneska večer se žádná jiná krev nepodává.“

Mlhavá armáda se zjevně zarazila. Věděla jsem, že je držím v šachu. Nadechla jsem se a dorazila je.

„Silou živlů vám poroučím: Jděte!“

Vypadalo to, jako by je ruka nějakého neviditelného obra přitlačila k zemi. Vsákli se do rudých skvrn na podlaze. Nějakým záhadným způsobem přitom do sebe krvavou tekutinu absorbovali, takže zmizela spolu s nimi.

Dlouze a roztřeseně jsem si oddechla. Automaticky jsem se obrátila k Damienovi. „Děkuju, vzduchu. Můžeš jít.“ Kamarád chtěl sfouknout svíčku, ale udělal to za něj překvapivě hravý závan větříku. Damien se na mě zazubil, ale pak najednou vytřeštil oči.

„Zoey! Tvoje znamení!“

„Co je s ním?“ Sáhla jsem si na čelo. Svědilo, stejně jako ramena a krk (to je u mě normální, když jsem ve stresu, vždycky mě bolí záda a krční páteř). Nevšimla jsem si toho, protože mi celé tělo ještě vibrovalo dozvuky živelné síly.

Šok v jeho očích vystřídala radost. „Nejdřív zavři kruh, pak si půjč jedno z mnoha Erininých zrcátek a podívej se sama.“

Obrátila jsem se k Shaunee a chystala se rozloučit s ohněm.

„Páni... nádhera,“ řekla uchváceně.

„Hele, jak víš, že nosím v kabelce víc než jedno zrcátko?“ zahulákala Erin z druhé strany kruhu na Damiena, ale jakmile jsem k ní přistoupila, zmlkla a vyvalila na mě oči. „Do hajzlu!“ vydechla.

Stevie Rae ji hned dobrosrdečně pokárala. „Erin, v posvátném kruhu bys vážně neměla mluvit sprostě. Víš přece...“ Ve chvíli, kdy jsem přešla k ní, jí věta odumřela na rtech. „Ježkovy voči!“ vypískla.

Povzdychla jsem si. Co se sakra zase děje? Vrátila jsem se ke stolu a zvedla fialovou svíčku. „Děkuju, duchu. Můžeš jít.“

„Proč?“ Afrodita vyskočila tak rychle, že převrátila židli. Stejně jako všichni ostatní na mě zírala tak otřeseně, až to bylo skoro legrační. „Proč ty? Proč ne já?“

„Afrodito, o čem to zase blábolíš?“

„Blábolí o tomhle.“ Erin mi podala kosmetické zrcátko, které vylovila z elegantní kožené kabelky, od níž se nikdy neodlučovala.

Otevřela jsem ho a podívala se na sebe. Nejdřív jsem vůbec nechápala, co to je – vypadalo to hrozně neobvykle a zaskočilo mě to. Pak se vedle mě šeptem ozvala Stevie Rae: „To je krása...“

A měla pravdu. Bylo to krásné. K mému znamení přibyl nový vzor. Kolem očí se mi vinula složitá spleť safírových linií připomínající krajku. Nebylo to tak propracované a rozsáhlé tetování, jaké mají dospělí upíři, ale u mládeže šlo o něco neslýchaného. Přejela jsem si po vlnovkách prstem a napadlo mě, že takovýhle vzor by se hodil pro nějakou cizokrajnou princeznu... anebo třeba pro velekněžku nějaké bohyně. Upřeně jsem hleděla na holku, co nebyla tak úplně já – na cizinku, která mi byla pořád víc a víc povědomá.

„A to není všechno, Zoey. Podívej se, co máš na rameni,“ upozornil mě tiše Damien.

Oči mi sklouzly stranou. Překvapeně jsem sebou trhla. Velký výstřih mých božských šatů odhaloval jedno rameno a to bylo taky potetované. Od krku až k zádům se mi táhl safírově modrý spletí vzor, v podstatě stejný jako ten na obličeji, ale působil ještě starodávněji a záhadněji, protože měl v sobě vpletené symboly připomínající písmena.

Otevřela jsem pusu, ale nezmohla jsem se ani na slovo.

„Červenko, potřebuje pomoc,“ vytrhl mě z omámení Erik. Klopýtavě stoupal po schodech k altánu a táhl napůl bezvládného Heatha.

„No a co? Nech ho tady,“ řekla Afrodita. „Ráno ho najdou. Musíme odsud zmizet, než se probudí strážce.“

Vztekle jsem se k ní otočila. „A ty se ptáš, proč já a ne ty? Třeba proto, že Nyx už má plné zuby toho, jaká jsi sobecká, rozmazlená, nafoukaná, zlá...“ Zarazila jsem se, protože jsem si v rozčilení nedokázala vzpomenout na žádná další vhodná přídavná jména.

„Hnusná!“ pomohla mi jednohlasně dvojčata.

„Jo, a hnusná tyranka.“ Přistoupila jsem těsně k ní a naklonila se co nejbliž k jejímu obličeji. „Proměna je těžká i bez takových, jako jsi ty. Když někdo náhodou nechce patřit k té tvojí suitě přísluhovačů,“ s úsměvem jsem mrkla

na Damiena, „uděláš z něj vyvrhela a chováš se k němu, jako by byl úplná nula. Ale s tím je konec, Afrodito. To, co jsi dneska provedla, byla ohromná chyba. Heath kvůli tobě mohl umřít. A možná i Erik a další, a všechno jen kvůli tomu, že jsi sobec.“

„Já přece nemůžu za to, že sem za tebou přitáhl tvůj kluk!“ zaječela.

„Ne, za to nemůžeš, ale to je asi tak to jediné. Můžeš za to, že tě tvoje takzvané kamarádky nechaly v bryndě a rozbily kruh. A hlavně můžeš za to, že k tobě přišli zlí duchové.“ Zatvářila se nechápavě a to mi dodalo. „Šalvěj, ty káčo pitomá! Než zapálíš tomkovici, musíš očistit prostor kouřem šalvěje, abys odehnala negativní energii! A vlastně mě vůbec nepřekvapuje, že k tobě přišly takové příšery.“

„Jo, protože ty jsi taky příšerná,“ řekla Stevie Rae.

„Ty drž zobák, ledničko,“ šlehla po ní Afrodita jedovatě.

„Mlč!“ Skoro jsem jí zapíchla prst do oka. „Celý ten hnus s ledničkami ode dneška končí.“

„Aha, takže teď jako chceš předstírat, že nemáš stokrát větší chuť na krev než my všichni dohromady?“

Střelila jsem pohledem po kamarádech. Žádný z nich se ode mě neodvrátil. Damien se povzbudivě usmál. Stevie Rae kývla. Dvojčata rošťácky mrkla. A mně došlo, jak jsem byla hloupá. Nepřestanou se se mnou bavit. Jsou to mí přátelé! Měla jsem jim víc věřit, i když ještě ani pořádně nevěřím sama sobě.

„Všichni jednou začneme toužit po krvi,“ řekla jsem prostě. „Jinak umřeme. Ale to z nás nedělá zrůdy a je nejvyšší čas, aby si to uvědomily i Dcery temnoty. Jsi odepsaná, Afrodito. Už nejsi předsedkyně.“

„A to jsi teď jako ty?“

Přikývla jsem. „Ano. Když jsem do Školy noci přišla, o žádnou takovou moc jsem nestála. Chtěla jsem jen

zapadnout mezi ostatní. No, takhle asi Nyx odpovídá na moji modlitbu.“ Usmála jsem se na kamarády a oni zase na mě. „Vypadá to, že bohyně má smysl pro humor.“

„Ty krávo, nemůžeš jen tak říct, že jsi předsedkyně Dcer temnoty. O tom může rozhodnout jenom velekněžka.“

„To je skutečně příhodné, že právě přišla, vidíte?“ ozvala se Neferet.

Velekněžka se vynořila ze stínů, vystoupala k altánku a hned se začala věnovat Heathovi a Erikovi. Nejdřív se dotkla Erikova obličeje a prohlédla krvavé škrábance, které mu na pažích způsobili duchové, když se je marně snažil odehnat od mého bývalého. Přiložila mu na rány ruce a já na vlastní oči viděla, že krev okamžitě zasychá. Erik si oddechl, jako by se právě zbavil nepříjemné bolesti.

„To se zahojí. Až se vrátíš do školy, přijď na ošetřovnu a já ti dám mast, po které to přestane pálit.“ Pohládila ho po tváři a on zrudl jako rak. „Prokázal jsi odvahu upířího bojovníka, když jsi zůstal s tím chlapcem a bránil ho. Jsem na tebe pyšná, Eriku Nighte, a bohyně také.“

Její pochvala mi udělala ohromnou radost. Taky jsem na něj byla pyšná. Vtom jsem zaslechla souhlasné mumlání a zjistila, že Dcery a Synové temnoty se vrátili k altánku a shromáždili se na schodech. Jak dlouho už se na nás dívají? Neferet se obrátila k Heathovi a já jsem všechno ostatní pustila z hlavy. Vyhrnula mu potrhání nohavice džínů a prohlédla krvavé šrámy na jeho nohách i pažích. Pak vzala do dlaní bledý nehybný obličej a zavřela oči. Jeho tělo se na okamžik napjalo a prohnulo v křeči, ale potom Heath stejně jako Erik vzdychl a uvolnil se. Za chvíli už se zdálo, že přestal tiše bojovat se smrtí a klidně spí. Neferet u něj zůstala klečet a řekla: „Dostane se

z toho a z dnešní noci si bude pamatovat jen to, že se opil a zabloudil, když se snažil najít holku, se kterou už skoro nechodí.“ Při posledních slovech ke mně laskavě vzhlédla, oči plné porozumění.

„Děkuju,“ zašeptala jsem.

Lehce přikývla, vstala a přísně se otočila k Afroditě.

„Za to, co se tu dnes stalo, nesu stejnou zodpovědnost jako ty. Celé ty roky vím, jak jsi sobecká, ale promíjela jsem ti to, protože jsem doufala, že z toho vyrosteš a kontakt s bohyní tvou povahu změní. Mýlila jsem se.“ V jejím hlase zazněl nezaměnitelný autoritativní tón. „Afrodito, oficiálně tě zbavuji funkce předsedkyně Dcer a Synů temnoty. Už nejsi učednicí velekněžky. Od této chvíle jsi jednoduše obyčejné mládě jako ostatní.“ S udivující rychlostí sáhla po jejím náhrdelníku z granátů a stříbra a strhla jí ho.

Blondýna nevydala ani hlásku, ale její obličej měl barvu křídy. Vyděšeně na Neferet třesla oči.

Velekněžka se k ní obrátila zády a přistoupila ke mně. „Zoey Redbirdová, věděla jsem, že budeš výjimečná, od okamžiku, kdy mi Nyx seslala vidění, že tě označí.“ S úsměvem mě vzala za bradu a zaklonila mi hlavu, aby si mohla líp prohlédnout novou část mého znamení. Pak mi odhrnula vlasy a odhalila tetování na krku, ramenou a zádech. Slyšela jsem, jak Dcery a Synové temnoty při pohledu na ně zalapali po dechu. „Neobvyklé, skutečně velice neobvyklé,“ zamumlala a odtáhla ruku. „Dnes večer jsi prokázala, že bohyně zvolila správně, když obdařila zvláštními schopnostmi právě tebe. Zasloužíš si post předsedkyně Dcer a Synů temnoty i titul učednice velekněžky, a to nejen díky nadání, jež ti seslala bohyně, ale také díky svému soucitu a moudrosti.“ Podala mi Afroditin náhrdelník. Připadal mi těžký a hřál mě do dlaně. „Nos ho s větší rozvahou než tvá předchůdkyně.“ A potom udělala naprosto senzační gesto. Neferet, Nyktina

velekněžka, mi vzdala úctu – po upříím způsobu si přitiskla na prsa sevřenou pěst a formálně se uklonila. Všichni kolem kromě Afrodity ji napodobili. S širokánským úsměvem se mi uklonili i moji čtyři kamarádi a mně vhrkly do očí slzy.

Jenomže i v téhle naprosto šťastné chvíli mě trápil stín zmatku. Proč jsem vůbec kdy o Neferet pochybovala a chtěla před ní něco zamlčet?

„Vraťte se do školy. Já se tady o všechno postarám,“ dodala, rychle mě objala a zašeptala mi do ucha: „Jsem na tebe ohromně pyšná, ptáčátko.“ Pak mě lehce postrčila ke kamarádům. „Přivítejte novou předsedkyni Dcer a Synů temnoty!“ zvolala.

Ozval se jásot a nejhlasitěji samozřejmě hulákali Damien, Stevie Rae, Shaunee a Erin. Pak se všichni natlačili ke mně a od altánku jsem doslova odplula na vlně radostného smíchu a gratulací. Taký jsem se na svoje nové „přátele“ usmívala, ale nedělala jsem si o nich iluze. V duchu jsem si připomněla, že ještě před pár minutami zobali Afroditě z ruky.

Rozhodně potrvá ještě hezky dlouho, než se všechno změnění k lepšímu.

Zamířili jsme k lávce a já svým novým svěřencům připomněla, že musejí být po cestě úplně potichu. Pak jsem je poslala napřed. Stevie Rae, Damien a dvojčata se k nim chtěli připojit, ale já je tiše zarazila. „Ne, počkejte na mě.“

Po tvářích se jim rozlil širokánský úsměv, až vypadali trochu jako parta cvoků. Zachytila jsem nadšený pohled své spolubydlící. „Neměla ses jim nabídnout za ledničku! Víím, jak moc tě to děsí.“ Vyznělo to hodně přísně a její radost okamžitě vyprchala.

„Jenže potom bychom nevěděli, kde se ten rituál koná, Zoey. Udělala jsem to jen proto, abych mohla poslat

Damienovi zprávu, kam mají s dvojčaty přijít. Bylo nám jasné, že nás budeš potřebovat.“

Gestem jsem ji zarazila, protože se zdálo, že se každou chvíli rozbřečí. Věnovala jsem jí co nejmilejší úsměv. „Nech mě domluvit. Chtěla jsem říct, žeš to neměla dělat, ale jsem strašně ráda, žeš to udělala!“ Objala jsem ji a skrz slzy se usmála na ostatní tři. „Díky, jsem moc ráda, že jste tu všichni byli“

„Ale Červenko, od toho kamarádi přece jsou,“ prohlásil Damien.

„Jasně,“ řekla Shaunee.

„Přesně tak,“ přidala se Erin.

Roztáhli ruce a málem mě umačkali v bláznivém skupinovém objetí. Děsně se mi to líbilo.

„Hele, můžu se přidat?“

Kousek od nás stál Erik.

„Samozřejmě, já jsem pro!“ vyhrkl Damien s nadějí.

Stevie Rae dostala záchvat smíchu. Shaunee si ztěžka povzdychla. „Přestaň snít, Damiene. Ten za tvůj tým nekope, vzpomínáš?“ Erin mě vystrkala zprostřed skupinky k Erikovi. „Běž ho hezky obejmout. Snažil se přece zachránit tvého kluka.“

„Mého bývalého kluka,“ opravila jsem ji rychle a stulila se Erikovi do náruče. Z vůně čerstvé krve, která z něj pořád byla trochu cítit, a faktu, že jsme prostě spolu, se mi točila hlava. A pak mě navíc ještě políbil tak vášnivě, že se mi úplně zatmělo před očima.

„Ale kuš,“ ozvala se odněkud zdálky Shaunee.

„Jděte to provozovat někam jinam,“ podpořila ji Erin.

Damien se zahihňal a já se stydlivě vyvinula Erikovi z náruče.

„Padám hlady,“ prohlásila Stevie Rae. „Když někomu děláte ledničku, pěkně vám u toho vytráví.“

„Fajn, jdeme najít něco k jídlu,“ zavelela jsem.

Kamarádi zamířili k lávce. Shaunee se začala hádat s Damienem, jestli bude lepší pizza nebo sendviče.

„Můžu tě doprovodit?“ zeptal se mě Erik.

„Jasně, už je to vlastně taková tradice.“ Usmála jsem se na něj.

Rozchechtal se a vykročil k potoku. Vtom se ze tmy za mnou ozvalo naprosto zřetelné a velice otrávené „mňauf!“.

„Jdi napřed, já vás za chvíli dohoním,“ poprosila jsem Erika a vrátila se k okraji pozemku muzea Philbrook. „Nalo? Čičičí!“ zavolala jsem. Z křoví vypochoďovala naježená chlupatá koule a rozčileně naříkala. Zvedla jsem ji do náruče a ona hned začala příst. „Ty hloupá, proč jsi za mnou šla až sem, když se ti to nelíbí? Jako bys toho dneska už neměla dost,“ pokárala jsem ji polohlasně. Už jsem se otáčela zpátky k lávce, když se ze tmy vyloupala Afrodita a zastoupila mi cestu.

„Dneska jsi možná vyhrála, ale tím to nekončí,“ pronesla.

Už mě fakticky unavovala. „Tohle nebyla žádná soutěž. Jenom jsem se snažila dát všechno do pořádku.“

„A teď máš pocit, že se ti to povedlo?“ Nervózně střelila pohledem k altánu, jako by se bála, že ji někdo sleduje. „Nemáš ani ponětí, o co tady dneska šlo. Jen tě využijí – jako nás ostatní. Jsme jenom loutky, nic víc.“ Rozhněvaně si otřela oči a mně došlo, že brečí.

„Afrodito, nemusíme se k sobě chovat takhle hnusně,“ navrhla jsem tiše.

„Ale musíme!“ odsekla. „Hrajeme svoje role, jak se to od nás čeká. Uvidíš... uvidíš sama...“ Obrátila se k odchodu.

Najednou se mi z paměti vynořila vzpomínka. Obraz Afrodity, když měla vizi. Slyšela jsem ji tak jasně, jako by se to odehrávalo tady a teď. *Jsou mrtví! Ne. Ne. To není možné! To není správné! Přirozené! Nechápu... já ne... Ty... Ty to víš.* V hlavě mi pořád ještě strašila ozvěna

jejího vyděšeného křiku. Vzpomněla jsem si na Elizabeth... na Elliotta... na to, že se zjevili právě mně. Její slova dávala až moc jasný smysl.

„Afrodito, počkej!“ Ohlédla se na mě přes rameno. „Ta vize, cos měla dneska u Neferet v kanceláři. O čem doopravdy byla?“

Zvolna zavrtěla hlavou. „Tohle je teprve začátek. Bude to ještě mnohem horší.“ Obrátila se a najednou se zarazila. V cestě jí stála pětice mlád'at – moji kamarádi.

„To nic,“ zavolala jsem na ně. „Nechte ji jít.“

Shaunee a Erin se rozestoupily. Afrodita se napřímila, pohodila vlasy a prošla mezi nimi, jako by jí patřil svět. Dívala jsem se za ní a v břiše jsem měla divný pocit. Afrodita zjevně ví něco o Elizabeth a Elliottovi a já musím nějak zjistit, co to je.

„Hej,“ ozvala se Stevie Rae.

Podívala jsem se na svoji spolubydlící a novou nejlepší kámošku.

„Jedeme v tom společně, ať se děje, co chce.“

Tlak v břiše povolil. „Pojďte,“ řekla jsem.

Připojila jsem se k přátelům a šli jsme domů.

POZNÁMKA PŘEKLADATELKY

Citáty v textu pocházejí z těchto děl a překladů:

Byron, George Gordon: „Jde v kráse“. Přel. Hana Žantovská. In *Poutník z Albionu*, CS 1981.

Hesiodos: „Zrození bohů“. Přel. Julie Nováková. In *Zpěvy železného věku*, Nakladatelství Svoboda 1990.

Shakespeare, William: *Othello*. Přel. Martin Hilský. Atlantis 2006.

Shakespeare, William: *Romeo a Julie*. Přel. Martin Hilský. Atlantis 2006.

P. C. Castová – Kristin Castová

OZNAČENÁ

Z anglického originálu *Marked*,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Griffin
v New Yorku roku 2007,
přeložila Jana Kunová

Obálku navrhla Viera Fabiánová

Redigovala Iveta Poláčková

Odpovědná redaktorka Martina Bekešová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 304

Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5,

v roce 2009 jako svou 4980. publikaci

Sazba SF SOFT, Praha

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod

Euromedia Group, k. s. – knižní distribuce,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel.: 296 536 111

Fax: 296 536 246

distribuce.sd@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví

www.knizniweb.cz